

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ
ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ
(1946-1976)

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ
Τò επαναστατικό κίνημα στην Εύρωπη
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ· Νίκας Β 'Αλεξίου
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ· Χρ Δόρλας - Θ Θεοδωρόπουλας
 Τοιμιακή 13 - Αθήνα, τηλ 30 25 050
ΕΚΔΟΣΕΙΣ· «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ»
 Κωλέττη 29 — Α θ ή ν α

COPYRIGHT 1977 για την ελληνική γλώσσα
Έκδόσεις «ΕΡΕΥΝΑ»

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ**

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

1946-1976

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΝΙΚΟΣ Β. ΑΛΕΞΙΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΤΥΠΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ παρὸν βιβλίον ἀποτελεῖ μιὰ σύνθετη δουλειὰ κι ὄχι τὸ ἔργο ἑνὸς μόνο συγγραφέα. Παίρνοντας σὰ βάση τὸ βιβλίον τοῦ Ἄλμπερτ Μέλτσερ, «Τὸ Διεθνὲς Κίνημα Ἐπαναστατικῆς Ἀλληλεγγύης» κι ἀναγνωρίζοντας πρῶτο: τὸ σχετικὰ περιληπτικὸ περιεχόμενό του καὶ δεύτερο: τὸ σχετικὸ κενὸ ποδὸ ὑπάρχει στὴν ἑλληνικὴ βιβλιογραφία, ἀναφορικὰ μὲ τὸ τεράστιο καὶ σημαντικὸ αὐτὸ θέμα, ἀποφασίσαμε νὰ τὸ ἐπεκτείνουμε προσφέροντας στὸν Ἕλληνα ἀναγνώστη περισσότερα στοιχεῖα καὶ συμπληρώνοντας ταυτόχρονα τὰ κενὰ ποδὸ ἀφήνει τὸ βιβλίον τοῦ Μέλτσερ, π.χ. γιὰ τὸ Ἴταλικὸ Ἐπαναστατικὸ Κίνημα. Σὰν πηγὲς ἀναφορᾶς χρησιμοποίησαμε, ἐκτὸς ἀπ' τὸ βιβλίον τοῦ Μέλτσερ, τὸ ὁποῖο παραθέτουμε αὐτοῦσιο, δυὸ κείμενα συντρόφων ἀπ' τὴν Ἰταλία, πάνω στὸ Ἴταλικὸ Ἐπαναστατικὸ Κίνημα, διάφορα τεύχη τῶν ἡφημερίδων «Black Flag» καὶ «Freedom», ἕνα τεύχος τοῦ περιοδικοῦ «Anarchg» καὶ τέλος διάφορες μπροσοῦρες. Ἄν καὶ δὲν τρέφουμε ἀταπάτες πὼς ἔνα τόσο τεράστιο θέμα μπορεῖ νὰ ἐξαντληθεῖ στὶς σελίδες τοῦ παρόντος βιβλίου, πιστεύουμε ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ χρησιμεύει σὰ μιὰ καλὴ εἰσαγωγή στὸ ὅλο θέμα.

Ὁ ἐκδότης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ίσως όχι τὸ φάσμα τῆς ἐπανάστασης, ἀλλ' ὅπωςδήποτε ὁ ἦχος τῶν βομβῶν καταδιώκει σήμερα τὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀμερική καὶ τὴν Ἰαπωνία. Ἡ σημερινὴ πραγματικότητα δείχνει ὅτι οἱ βομβιστικὲς ἐνέργειες δὲν εἶναι κάτι φευγαλέο. Ἡ μεγάλη φιλελεύθερη ταξιαρχία ποῦ ἔχει σὰ σύνθημα τὸ «δὲ μπορεῖ νὰ συμβεῖ ἐδῶ», θὰ ὑποχρεωθεῖ νὰ μάθει νὰ συνυπάρχει μὲ τὶς ταξιαρχίες ἐνὸς ἄλλου εἴδους. Γιατὶ σὲ κάθε σημαντικό «Δυτικὸ» βιομηχανικὸ ἔθνος (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰαπωνίας), ὑπάρχουν μικρὰ καὶ μεγάλα κινήματα ἀνταρτῶν τῶν πόλεων. Ὁ τύπος τοῦ κατεστημένου ἔχει καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες γιὰ νὰ μειώσῃ στὸ ἐλάχιστο τὸ μέγεθος, τὴ σημασία καὶ τὴν ἐπίδρασή τους —ἀλλὰ συμβαίνει κάτι: ἡ ἀπλὴ ρητορικὴ ἢ ἡ τύφλωσις δὲ μποροῦν ν' ἀνακόψουν τὶς δυνάμεις ποῦ καταστρέφουν τὴν παλιὰ κοινωνία. Αὐτὸ ποῦ ἔχει συμβεῖ εἶναι ὅτι ἀπ' τὸ 1945 καὶ μετὰ διαδραματίστηκε μιὰ τρομερὴ ἄνοδος τῆς ἀγωνιστικῆς πολιτικῆς δραστηριότητος, ἰδιαίτερα μετὰ τὸ 68. Ἡ ἐμφάνισις τῶν Γ ο υ ἔ δ ε ρ μ ε ν στὶς ΗΠΑ, τοῦ Τμήματος Κόκκινος Στρατὸς στὴ Γερμανία, τῆς Ὀργισμένης Ταξιαρχίας καὶ τοῦ IPA στὴν Ἀγγλία καὶ ἀμέτρητων ἄλλων ομάδων στὴν Ἰσπανία, Γαλλία, Ἰταλία καὶ Ἰαπωνία, μαρτυροῦν τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς αὐξημένης χρήσεως τῆς ἀμεσοῦς βίας, σὰν πολιτικὴ τακτικὴ. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ κλιμάκωσις τῆς πολιτικῆς πάλης: χρησιμοποιοῦνται ὄπλα, ληστεύονται τράπεζες, ἀπαγάγονται διπλωμάτες, ἐλευθερώνονται πολιτικοὶ κρατούμενοι (ὁ Τίμοθου Λήρυ καὶ ὁ Ἀντρέας Μπάαντερ) καὶ γιὰ τὴν ὥρα οἱ κυβερνήσεις καὶ ὁ τύπος τοῦ κατεστημένου ἐπιδίδονται σὲ «σημαντικὰς ἀμυντικὰς ἐπιχειρήσεις» —κανένας δὲ μιλάει.

Ὁ Κύριος Μπόμπ Ντύλαν, ἡ ἀδυναμία τῶν ριζοσπα-

οτών βομβιστών, ήταν εκείνος που υποστήριζε, ότι «για να ζεις εκτός νόμου πρέπει να 'σαι τίμιος».

Έκείνο που πρέπει ν' αρχίσουμε να κάνουμε είναι ένας διάλογος πάνω στο πρόβλημα της επαναστατικής βίας, τότε πρέπει να χρησιμοποιείται, κάτω από ποιές συνθήκες είναι αναγκαία και ποιοί είναι οι στόχοι της; Από πλευράς τακτικής υπάρχει ένας όλοκληρος συμβολικός κόσμος διαφοράς ανάμεσα στην ανατίναξη της Μ π ί μ π α (της γνωστής γυναικείας μπουτίκ στο Κένσινγκτον του Λονδίνου) και στην ανατίναξη των γυναικείων τουαλετών στο Πεντάγωνο, που προκάλεσε τόσο μεγάλες καταστροφές, ώστε να χυθούν χιλιάδες γαλόνια νερού στο κάτω πάτωμα, όπου στεγάζονταν οι ηλεκτρονικοί εγκέφαλοι της Άμεοικάνικης Άεροπορίας, άχρηστεύοντάς τους ολότελα κι αναγκάζοντας την Άεροπορία να διακηρύξει δημόσια ότι διέθετε κι άλλους εγκεφάλους κι ότι επομένως δεν εξαρτιόταν αποκλειστικά από κείνους που καταστράφηκαν. Έμεις της άριστεράς θα πρέπει ν' αρχίσουμε να συζητούμε και να υποστηρίζουμε ανοιχτά την ένοπλη και βίαιη αντίσταση στην καταπίεση. Η Μπέρναντ Ντέβλιν, παρόλα τα λάθη της, ακολούθησε την πορεία που την οδήγησε απ' το κοινοβούλιο στη φυλακή, γιατί έριξε κοκτέιλ μολότωφ. Λίγο πριν απ' τις δολοφονίες του Ντέρυ είπε: «Θάμαστε όλοι σύντομα παράνομοι!» Λοιπόν, ίσως ναι, ίσως κι όχι! Άλλά ενώ τα στρατόπεδα συγκέντρωσης (περιορισμού, αν οās άρέσουν οι εύφημισμοί), έχουν χρησιμοποιηθεί από μās τους Άγγλους στη Β. Ίρλανδία και τα στρατεύματά μας έχουν εξαπολυθεί ενάντια στον πληθυσμό, ενώ τα συνδικάτα δέχονται επίθεσεις, θάπρεπε να σκεφτούμε λίγο σοβαρότερα στο χρόνο που μās μένει...

Η καπιταλιστική δημοκρατία μείον την έλευθερία του λόγου, ίσοῦται με το φασισμό. Η οὐσία του φασισμού είναι ότι ή άρχουσα τάξη δε μπορεί πια να κυβερνήσει με την παλιά φιλελεύθερη ιδεολογία της, έτσι επιδιώκει

τὴ στρατικοποίηση τῆς ἐργασίας (νόμοι γιὰ τὰ συνδικά-
τα), τὴν ἀνοικτὴ καταπίεση (δικαστικές διώξεις) καὶ τὴν
ἐξαφάνιση τοῦ ἐλεύθερου διαλόγου (φίμωση τοῦ τύπου
ἢ λογοκρισία). Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση εἶναι ποὺ ἡ
παρανομία πρέπει νὰ γίνῃ μιὰ πραγματικότητα. Τὸ ὅτι
μερικοὶ ἄνθρωποι κρίνουν ἀναγκαῖο ν' ἀρχίσουν ἐνο-
πλη πάλη, δὲν ἀποτελεῖ ἐνδειξη ἐλπίδας ἢ ἀπόγνωσης,
ὕποδηνώνει μᾶλλον μιὰ νέα διεθνή κοινωνικὴ κρίση. Γιὰ
πρῶτη φορὰ μετὰ τὸν Χίτλερ, οἱ φοιτητὲς τῶν πανεπιστη-
μίων κάθε ἰσχυρῆς Χώρας τῆς «Δύσης» ἔχουν διώξει κι
ἀπειλήσει καθηγητὲς. Τί εἶδος διεθνούς κατάρρευσης
τῆς ἰδεολογίας τῆς ἀρχουσας τάξης ἔχει μεσολαβήσει,
ὥστε νὰ θεωροῦνται σὰν ἐπικίνδυνοι ἀκόμα κι ἰδεολό-
γοι ποὺ ἐργάζονται στὰ πανεπιστήμια; Κάτι συμβαίνει
κι ἐμεῖς θὰ πρέπει ν' ἀρχίσουμε νὰ τὸ ἀναλύουμε.

Σὲ κάθε μεγάλῃ «Δυτικῇ» χώρα ὑπάρχουν ἐνοπλιες
ἀριστερὲς ὁμάδες, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔχουν μερικὲς
ἐκατοντάδες μέλη, ὅπως συμβαίνει στὶς ΗΠΑ, τὴν Ἰα-
πωνία καὶ τὴ Γερμανία κι ἄλλες ποὺ εἶναι μικρὲς ἀλλὰ
ποὺ δυναμώνουν συνεχῶς. Ἡ κατάσταση ποὺ γεννιέται
ἀπ' τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ἀστό-
χαστα, σὰ συνωμοσία τῆς ΣΙΑ, σὰν ἔργο τρελλῶν, ἢ ἀπλὰ
σὰν ἀποτέλεσμα ἐξαχρείωσης. Ὅπως ἀνέφερε μιὰ εἰδι-
κὴ ἔκδοση τοῦ Ἀμερικάνικου περιοδικοῦ «Σκάνλαν'ς»,
ποὺ ἀναφερόταν στοὺς ντόπιους βομβιστὲς: «Ὁ μόνος
τρόπος νὰ προστατευτεῖ ἡ κοινωνία ἀπ' τὶς βόμβες εἶναι
νὰ μεταρρυθμιστεῖ τὸ σύστημα. Οἱ ἐναλλακτικὲς λύσεις
εἶναι ἡ καταπίεση ἢ ἡ ἐπανάσταση καὶ πιθανόν καὶ οἱ δυὸ
κι ὄχι ἀκολουθώντας ἀναγκαστικὰ αὐτὴ τὴ σειρά». Ἐ-
μεῖς οἱ ἐπαναστάτες θὰ πρέπει νὰ τὸ σκεφτοῦμε σοβαρὰ
αὐτό, γιατί πιστέψτε με, ἡ ἀρχουσα τάξη τὸ κάνει. Λόγου
χάρη, ὁ ἀριθμὸς τῶν βομβισμῶν καὶ τῶν βομβιστικῶν ἀ-
πειλῶν κλιμακώθηκε τόσο πολὺ στὶς ΗΠΑ, ὥστε στὰ 1970
ἰδρύθηκε ἓνα Ἐθνικὸ Κέντρο Στοιχείων γιὰ τὶς Βόμβες»
σύμφωνα μὲ τὶς ἐκθέσεις του, μετὰξὺ τῆς 1ης τοῦ Γενάρ-
η 1969 καὶ τῆς 15ης τοῦ Ἀπρίλη 1970, σκοτώθηκαν 40

άνθρωποι, πληγώθηκαν 384 και προκλήθηκαν ζημιές αξίας 22 εκατομμυρίων δολλαρίων από 4.330 βομβιστικές ενέργειες. Ο νέος νόμος του Νίξον για τον έλεγχο της εγκληματικότητας, προβλέπει την έπιβολή θανατικής ποινής για κείνους που κατηγορούνται για βομβιστικές ενέργειες που προκαλούν θανάτους.

Οί κίνδυνοι που είναι έμφυτοι στην αγωνιστική ριζοσποστική δράση είναι κατάφωροι. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό πώς αποτελεί άξίωμα της επανάστασης τó ότι για να συντριβεί τó κράτος άπαιτείται κριτική σών όπλα. Τó πρόβλημα είναι, πότε αρχίζουμε την έπιθεση, πώς προστατεύουμε τόν έαυτό μας. "Όποιοι κι άν ήταν οί περιορισμοί της πολιτικής τών Γουέδερμεν, όργανωτικά ήταν άψογοί: μόνο τρεις συνελήφθηκαν και τρεις άνατινάχθηκαν από μία συνολική δύναμη τουλάχιστο 200 άτόμων. Τó πιο σημαντικό έπίσης χαρακτηριστικό της πάλης τών Τουπαμάρος, είναι ή κυβερνητική λογοκρισία όρων, όπως άντάρτης κι ή άρνηση να τούς όνομάσει με τó όνομά τους. 'Η συνωμοσία της σιωπής πάνω στο θέμα τών βομβισμών, πρέπει να διαλυθεί από σένα κι από μένα. 'Η άνάλυσή μας για τή «λαϊκή χημεία» μπορεί νάχει ένα μόνο σκοπό' δηλαδή, ότι μαθαίνουμε πώς και πότε μπορούμε να περάσουμε άπ' τó όπλο της κριτικής στην κριτική τών όπλων.

Χένρυ Μπόννυ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΠΟΒΑΘΡΟ

1900 - - 1945

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά μέσα στην Ἱστορία, ὁ Ἄναρχισμὸς θεωρεῖται ἀπὸ κάθε ἀντιδραστικὴ δύναμη ὡς ὁ βασικὸς τῆς ἐχθρότης. Οἱ Κυβερνήσεις συσπειρώνονται σὲ διεθνή κλίμακα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν κοινὴ ἀπειλὴ ποὺ προέρχεται ἀπ' τὸν ἀπλό λαό, φοβόμενοι ἕνα σοσιαλισμὸ ἀδέσμευτο ἀπ' τὴς κυβερνητικὰς ἀλλοσιώσεις, μιὰ ταξικὴ πάλη δίχως τοὺς περιορισμοὺς ποὺ τῆς ἐπιβάλλει τὸ κοινοβουλευτικὸ παιχνίδι, μιὰ ἐργατικὴ τάξη δίχως μιὰ ἡγεσία ποὺ ν' ἀποβλέπει στὴν ἐπιβολὴ τῆς ἐξουσίας, εἴτε μὲ μιὰ νέα δικτατορία, εἴτε μὲ τὸν ἀστυκὸ κοινοβουλευτισμὸ.

Πρὶν ἀπ' τὸν Α' Παγκόσμιον Πόλεμον ἡ βασικὴ ὄθηση γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἐπανάστασι, προερχόταν ἀπ' τὰ ἀναρχικὰ καὶ ἐπαναστατικὰ συνδικαλιστικὰ κινήματα. Μὲ τὸ θρίαμβον ὅμως τοῦ ἐξουσιαστικοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ ἀκολούθησε τὴν ἤττα τῆς Ρώσικης Ἐπανάστασης, ὁ παγκόσμιος καπιταλισμὸς εἶχε τὴν τάση νὰ συγκεντρώνει τὴς ἐνέργειάς του γιὰ νὰ καταστρέψει τὸ φανερὸ κίνδυνον ποὺ ἀπειλοῦσε τὴ δικαίωσίν του, δίνοντας ἔτσι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα καὶ οἱ ἰδέες του ἦταν περιττὲς ἢ, στὴ καλύτερη περίπτωσιν, ἕνα δευτερευόν θέμα σὲ σχέση μὲ τὴ βασικὴ πάλη, στὸ μέτρο ποὺ ἀφοροῦσε τὴν ὀργανωμένη ἐργατικὴ τάξη. Μόνο σὲ μιὰ μειονότητα χωρῶν βρισκόταν ὁ ἀναρχισμὸς στὴν πρωτοπορία, στ' ἄλλα μέρη ἢ ἴδια ἀκριβῶς ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας εἶχε ξεφτίσει.

Ὁ Καπιταλισμὸς, χρησιμοποιώντας τὴς δικτατορικὰς μεθόδους τοῦ κρατικοῦ κομμουνισμοῦ, ὅπου κρίνονταν ἀναγκαστῶς, ἐπέβαλλε μιὰ κατάστασιν ὅπου οἱ ἐναλλακτικὰς λύσεις φαίνονταν νὰ ἔναι ὁ (κρατικὸς) κομμουνισμὸς ἢ ὁ φασισμὸς.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸ ἀναρχικὸ κίνημα νὰ διατηρήσει

τήν Ένταση τῆς ταξικῆς πάλης στή διάρκεια τῆς δεκαετίας τοῦ 1920. Τό ἀναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα στήν Ἰσπανία (C.N.T.) ἦταν ἐκεῖνο πού ἀνέλαβε ὀλόκληρα τά βάρη τῆς ὀργάνωσης τῶν ἐργατῶν, στή διάρκεια τῆς δικτατορίας τοῦ Πιρμό ντέ Ριβέρα (δύταν οἱ σοσιαλιστές ἡγέτες ἀνέλαβαν ἀξιώματα γιά νά προσπαθῶσιν νά προωθήσουν τή σοσιαλιστική συνδικαλιστική ὀργάνωση U.G.T., σέ βάρος τῆς) καί στή διάρκεια τῆς ἐξίσου ὑπουλήθης δημοκρατίας πού τή διαδέχθηκε. Στήν Ἰταλία, οἱ ἀτομικές καί συλλογικές ἐπιθέσεις τῶν ἀντιεξουσιαστῶν ἐνάντια στό Μουσσολίνι καί τό καθεστῶς του, ἀποτέλεσαν τή βασική ἀντιφασιστική ἀντίσταση. Στή Γαλλία, οἱ ἀναρχικοί πολέμησαν ἀπογνωσιμένα γιά νά διατηρήσουν τά συνδικάτα τήν αὐθεντική συνδικαλιστική τους βάση, ἐνώ στίς E.P.A. ἢ I.W.W., σέ κληρονόμος ὅλης τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς παράδοσης, τόσο τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὡς καί τῆς Ἀμερικάνικης, πάλεψε θαρραλέα ἐνάντια στήν ἀντίδραση.

Στήν Ἀργεντινῆ καί τήν Οὐραγουάη, ἐγίναν δολοφονικές ἀποπέριες ἐνάντια στό ἀναρχικό κίνημα, πού πολεμοῦσε γιά νά διατηρηθεῖ ἡ ἀλληλεγγύη τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπέναντι στόν ἀτομισμό τῆς ἀρχουσῆς τάξης. Στή Κίνα, ὅπου τό Κομμουνιστικό Κόμμα ξεπούλησε τήν προλεταριακή ἐπανάσταση γιά ν' ἀκολουθήσει τοὺς θριαμβευτές ἀστούς ἐπαναστάτες κάτω ἀπ' τήν ἡγεσία τοῦ Τσάγγκ καί Σέκ, οἱ ἀναρχικοί συνέχισαν τόν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων, πάνω στίς ἴδιες γραμμές πού ἀκολούθησαν ἡ πρώτη Γερμανική Ἐπανάσταση τοῦ 1918 καί οἱ καταλήψεις τῶν ἐργοστασίων στήν Ἰταλία. Στή Ρωσία, ἡ πάλη περνοῦσε ἀπ' τά πεδία τῶν μαχῶν καί τά ἐργοστάσια, στά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στή Βρεταννία, οἱ ἀναρχικοί ἐπαιζαν πρωταρχικό ρόλο μέσα στό ἐργατοὑπαλληλικό κίνημα καί ἰδιαίτερα στό κίνημα ἀνέργων ἐργατῶν.

Ὅλα αὐτά συντηροῦσαν ἕνα κίνημα, πού εἶχε φθάσει σέ μιὰ ὑψηλή καμπή τῆς διεθνoῦς πάλης, πρὶν ἀπ' τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἀλλὰ παραμένει μολοντοῦτο ἀληθινό, πῶς ὀλόκληρη ἡ τάση τῆς περιόδου, μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, φαίνεται νά συνοψίζεται στό «κομμουνισμός ἢ φασισμός». Καθὼς θριαμβεῖ ο ὁ φασισμός στίς φτωχῆς ἱμπεριαλιστικές χώρες, πού ἀπειλοῦνταν πῶς πολὺ ἀπ' τὸ κρατικό κομμουνισμό. ἔρχισε ν' ἀπειλεῖ σταθερᾶ

και τις πλούσιες ιμπεριαλιστικές χώρες, που ήταν αρκετά σταθερές για ν' αντισταθούν σ' αυτή την πίεση κι έτσι αναπτύχθηκε η κατάσταση της «δημοκρατίας ενάντια στο φασισμό». Η άρχουσα τάξη, σ' όλοκληρο τον κόσμο, άπειλούσε ν' αφαιρέσει τις δημοκρατικές ελευθερίες και να τις αντικαταστήσει με το φασισμό, αν άπειλούνταν ή κυριαρχία της, αλλά σταδιακά ο φασισμός συρτήτιστηκε με τον επιθετικό ιμπεριαλισμό των φτωχών ενάντια στις άμυνόμενες αυτοκρατορίες. Άρχισε να φαίνεται σε πολλούς ότι ύπήρχε κάποια ταυτότητα συμφερόντων ανάμεσα στον καπιταλιστή και στον έργάτη και το Κομμουνιστικό Κόμμα, έχοντας στο μυαλό την άμυνα της Σοβιετικής Ένωσης, άρχισε να επαναλαμβάνει συνεχώς αυτό το θέμα.

Αυτή η περίοδος έκλεισε με τον Ίσπανικό Έμφύλιο Πόλεμο. Το αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα ήταν εκείνο που άντέδρασε άμέσως μετά το ξέσπασμα του στρατιωτικού πραξικοπήματος, το οποίο απέβλεπε στην «άποκατάσταση του νόμου και της τάξεως», αντιπαράσσοντας σ' αυτό την οργανωμένη δύναμή του και την αθόρυχη δράση των έργαζόμενων.

Ένάντια στο στρατό των στασιαστών της ίδιας τους της χώρας, άπάντησαν με το μεγαλύτερο όπλο που διέθετε το όπλοστάσιό τους, την κοινωνική επανάσταση. Η συνδυασμένη δύναμη του φεουδαρχισμού και του φασισμού άνταπέδωσε το χτύπημα με τη μεγαλύτερη δύναμη που διέθετε — τη γενοκτονία.

Έξαιτίας της προδοσίας από μέρος της Δημοκρατίας, η όποια περιορίστηκε στο ν' άμυνθεί και δέν έδωσε όπλα στους έργαζόμενους, που ήταν οι μόνοι που θά μπορούσαν να έμποδίσουν την άνατροπή της, ή άνταρσία του Στρατού, αν και έλεγγόμενη, έξελίχτηκε σε πόλεμο. Άντιμέτωπο με τ' άντιδραστικά στοιχεία μέσα στην Ίσπανική Κυβέρνηση (που τα βοήθωσε το Κομμουνιστικό Κόμμα κι οι διεθνείς ύποστηρικτές του) το άντιεξουσιαστικό κίνημα αισθάνθηκε ύποχρεωμένο να συμβιβαστεί, ρίχνοντας το βάρος στον Έμφύλιο πόλεμο, άντι στην Κοινωνική Έπανάσταση σύντομα, ήταν πολύ άργά για ν' αλλάξει πορεία, γιατί ο έχθρος ήταν ύπερβολικά πανούργος κι ή ύποχώρηση σήμαινε θάνατο. Άλλά δίχως άμφιβολία, το άντιεξουσιαστικό κίνημα προδόθηκε επίσης από μιá ήγεσία, που κάνοντας έλιγμούς κατόρθω-

σε να καταλάβει αξιώματα με πρόσημα τον πόλεμο.

Έξαιτίας της έλλειψης κομμιατικής πειθαρχίας, πράγμα που ύπηρξε ανάθεμα για το αναρχικό κίνημα, στάθηκε δυνατό σε «γνωστά» πρόσωπα, ν' αναρριχηθούν σε ηγετικές θέσεις και να επιδιώξουν να πάρουν μέρος στη κυβέρνηση, με τη δικαιολογία ότι μόνο μ' αυτό το τρόπο μπορούσε να κερδηθεί ο έμφυλιος πόλεμος. Έτσι το αντιεξουσιαστικό κίνημα κατέληξε να υιοθετήσει από δεύτερο χέρι τα συνθήματα και, μέχρι κάποιο βαθμό, τη νοοτροπία του Λαϊκού Μετώπου σε σχέση με το σύνθημα «Δημοκρατία ή φασισμός». Στην άρχη πολειούσε το φασισμό κάτω απ' τα σοσιαλεπαναστατικά χρώματα, στο τέλος οδηγήθηκε στην ηττα κάτω από ψεύτικα δημοκρατικό - καπιταλιστικά.

Στο μεταξύ, όλες οι αναρχικές προσπάθειες στην Ευρώπη συγκεντρώθηκαν στην Ισπανική πάλη, θυσιάζοντας οτιδήποτε άλλο. Οι Ισπανοί Αναρχικοί απόρριψαν την ιδέα μιας Διεθνούς Ταξιαρχίας (εκτός αν προορίζονταν για τους φυγάδες που δεν είχαν πουθενά άλλο να πάνε). Δεν ήθελαν ν' «άπογομνώσουν» το αναρχικό κίνημα στο εξωτερικό. Κάθε αγώνας που γινόταν, ήταν για να δοθηθεί την πάλη στην Ισπανία κι αυτό άλλαξε δλόκληρο το χαρακτήρα του αγωνιστικού αναρχικού κινήματος σ' δλόκληρη την Εδρώπη.

Στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου, φιλελεύθεροι και σοσιαλδημοκράτες (μαζί με τους κομμουνιστές, μετά τη καταπάτηση απ' τον Χίτλερ του Ρωσογερμανικού συμφώνου) προώθησαν την ιδέα ενός «Ιερού πολέμου» ενάντια στο φασισμό, αφού έ έχθρος τύχαινε νανα: φασίστας και προσπάθησαν να προσφέρουν μια δημοκρατική πνοή στους Συμμάχους. Μετά από ένα διάστημα, οι προπαγανδιστές των Συμμάχων άρχισαν να χρησιμοποιούν κι οι ίδιοι μερικά αντιφασιστικά συνθήματα, αν και με διπλωματική προσοχή, ως δτου εμπλακούν πραγματικά στον πόλεμο οι ενδιαφερόμενες δυνάμεις. Σύντομα αναπτύχθηκε ο μύθος ότι ο μόνος λόγος που πολειήσαμε ενάντια στη Γερμανία, ήταν επειδή ήταν «Ναζιστική».

Αυτή την εποχή διαδραματίστηκαν δυο μεγάλες εξελίξεις μέσα στο Ευρωπαϊκό αναρχικό κίνημα. Οι Ισπανοί Αναρχικοί, οι όποιοι ήταν εξόριστοι στη Γαλλία και τους όποιους μεταχειριζό-

ταν ή Γαλλική Δημοκρατία σά πολίτες δευτέρας κατηγορίας; ή σάν αίχμαλώτους πολέμου, ήταν οί πρώτοι πού πήραν τά όπλα, μετά τή Γαλλική ήττα, σάν ένα κίνημα αντίστασης ενάντια στό φασισμό. Αυτό τό κίνημα τοῦ επαναστατικοῦ ντεφαιτισμοῦ πέρασε τά Πυρηναία κι εισχώρησε μέσα στήν Ἰσπανία, σάν ένα κίνημα ἀντάρτικου τῆς πόλης, πού συνδεόταν μέ ἀνθρώπους ὅπως οί Καπντεβίλα καί Μασσάνα, πού θροῦσαν συνεχῶς σά βουνά σάν ἀντάρτες, μετά τή νίκη τοῦ Φράνκο σά 1939.

Ἡ ἄλλη εξέλιξη πραγματοποιήθηκε στήν Ἀγγλία, ὅπου οί ἀναρχικοί ἐκμεταλλεύθηκαν τά ὑπολείματα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, σέ μιὰ χώρα ὅπου ἡ ἐργατική τάξη ἦταν ἱκανή ν' ἀνισταθεῖ στήν ἐσωτερική καταστολή, γιά νά ἐπιτεθοῦν στόν ἰμπεριαλισμό μέ κάθε δυνατό τρόπο, μιὰ πάλη πού ἐπεκτάθηκε ἀκόμα καί μέσα στίς ἐνοπλες δυνάμεις.

Καί τά δυό αὐτά κινήματα ἐφθασαν στό ζενίθ τους κι ἐξαφανίστηκαν.

Ἡ ἀποτυχία τῶν συμβουλίων τῶν στρατιωτῶν νά συνδεθοῦν μέ τά ἐργατικά συμβόλια στή μεταπολεμική Ἀγγλία κι ἡ συνακόλουθη εὐφορία μιᾶς ἀπόλυτα ἰσχυρῆς Κυβέρνησης τοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος, σήμαινε τήν ἀπώλεια κάθε επαναστατικοῦ κινήτρου. Ἐκεῖνοι πού ἔλκονταν ἀπ' τήν ἰδέα τοῦ ἀναρχισμοῦ, ἰδιαίτερα μέσα στίς ἐνοπλες δυνάμεις, σά μιὰ ὑποψήφια δύναμη στήν παγκόσμια ἐπανάσταση πού ὑποτίθεται ὅτι πλησίαζε, ἐξαφανίστηκαν. Ἀλλά ἡ ἀντιπολεμική στάση τοῦ Ἀγγλικοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος, σήμαινε ἐπίσης ὅτι πολλοί οἱ ὅποιοι ἔτρεφαν καθαρά εἰρηνιστικές ἀντιλήψεις, προσχώρησαν στό ἀντιεξουσιαστικό στρατόπεδο κι αὐτό εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν ἀπάλυνση τῆς ταξικῆς πάλης ἢ μάλλον τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς συμμετοχῆς σ' αὐτή κι ἔνοιξε ἔτσι τό δρόμο στό φιλελευθερισμό τῆς Νέας Ἀριστερᾶς.

Στήν Ἰσπανία καί πιό συγκεκριμένα ἀνάμεσα στοὺς Ἰσπανοὺς ἐξόριστους, τό ἀντιεξουσιαστικό κίνημα εἶχε προσκολληθεῖ στίς θέσεις πού εἶχε στή δεκαετία τοῦ '30. Οἱ ἐξόριστοι γραφειοκράτες εἶχαν ταμπουρωθεῖ στήν Τουλούζη καί ὄρθηκαν εὐκολώτερο νά τήν ἀράξουν καί νά παραπονοῦνται γιά τό ὅτι οἱ Σύμμαχοι δέν ἔστειλαν τοὺς στρατοὺς τους στήν Ἰσπανία γιά νά ἐδραιώσουν τήν ἐπανάσταση γι' αὐτούς, παρά νά συνδεθοῦν μέ τίς δυνά-

μεις των ανταρτών που δεν κατάθεσαν ποτέ τα όπλα. 'Απρόθυμοι ν' αναμιχθούν σε οποιαδήποτε ενέργεια θα έβαζε σε κίνδυνο την έφησυχασμένη τους ζωή στη Γαλλία ή τη ναυιμότητα της 'Οργάνωσής τους, δημούργησαν μια σφήνα ανάμεσα σ' αυτό που περνούσε σά C.N.T. της έξορας και στη νεο-εμφανιζόμενη μεταπολεμική αντίσταση ενάντια στο Φράνκο, ή όποια αντιπροσώπευε πολύ πιο σύθετικά τη CNT. Οι ήγγέτες της «έξορας» δε μπορούσαν πιά νά την κρίνουν σά μέρος της επαναστατικής πάλης, μπορούσαν νά δοθν τά πράγματα μόνο από μια σοσιαλδημοκρατική σκοπιά κι επαναλάμβαναν μπαγιατίτικα προπαγανδιστικά συνθήματα άπ' την εποχή του πολέμου.

'Ετσι τó αναρχικό κίνημα ξεπρόβαλλε μετά τó Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, φορτωμένο άπ' τη μια μεριά με τó νεκρό κορμί του δημοκρατικού ψευτο - φιλελευθερισμού, συνεχίζοντας ν' αναμασάει τη θεωρία του «δικαιου πολέμου» (όπως αποδείχεται άπ' την 'Εθνική 'Επιτροπή της CNT στην Τουλούζη) και συνδυάζτηκε περίφημα με άλλα καταξιωμένα κινήματα, που ήταν υπερβολικά νωθρά για νά προσχωρήσουν στη σοσιαλδημοκρατία, τά όποια διατήρησαν άπ' τόν αναρχικό μόνο την ταμπέλα, αλλά μονοπωλούσαν τούς διεθνείς δεσμούς στην Εύρώπη' κι άπ' την άλλη μεριά, άγκαλιασιένο με την φιλελεύθερη - ειρηνιστική μόδα και την εξιδανίκευση της μη δίας σά δράση καθαυτή, ή όποια έφθασε άργότερα, διαμέσου της 'Αμερικής, νά επηρεάζει μια όλόκληρη σειρά από νέες λατρείες σ' όλόκληρο τόν κόσμο, στις όποιες τó κριτήριο δεν ήταν ούτε ή ελευθερία, ούτε ή αντίσταση, ούτε ή ταξική πάλη, αλλά ό βαθμός άποκλειστικά της άπουσίας της δίας.

Αυτό υποκατέστησε την ιδέα της «προσωπικής άπελευθέρωσης» στα πλαίσια του Κράτους, σ' εκείνη μιάς ελεύθερης κοινωνίας, μια καθαρά φιλελεύθερη ιδέα κι όμως παρόλα αυτά δεν υπήρχαν και τόσο μεγάλες διαφορές ανάμεσα σ' αυτές τις δυό «σκοτεινές πλευρές» του αναρχισμού, άπ' όσες φάνηκαν με την πρώτη ματιά.

'Επομένως σε πολλές χώρες της Εύρώπης, ό 'Αναρχισμός έγινε για μια ακόμα φορά υπόθεση μικρών ομάδων, μερικές άπ' τις όποιες πολεμούσαν άπελπισμένα, όπως συνέβαινε στην 'Ισπα-

νία κι άλλες πού συνέχιζαν νά διατηροῦν δεσμούς μέ τούς ἐργάτες, ὅπως στή Σουηδία, καθώς ἐπίσης κι ἀποκινημένων ἀτόμων πού συνέχιζαν νά δροῦν παντοῦ, ἐνάντια σέ ἀντίξοες συνθήκες καί γνωρίζονταν ἀνάμεσα τους διαμέσου μικρῶν ἐντύπων ἢ δελτίων ἢ τακτικῶν συγκεντρώσεων, προσπαθώντας νά ἐνσωματωθοῦν ξανά μέσα σ' ἕνα νέο ἀγώνα.

1945 — 1960

Μέ τήν ἀνοδο τῆς Νέας Ἀριστερᾶς καί τήν κατάρρευση τοῦ Σταλινισμού, ἀπ' τήν σχεδόν μονοπωλιακή θέση τήν ὅποια κατείχε ἀνάμεσα στούς ἀγωνιστές τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὑπῆρξε ἕνας πολλαπλασιασμός τῶν Μαρξιστικῶν ομάδων. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς κητόρθωσαν νά ἐξασφαλίσουν τὴ μεταβίβαση στή νέα γενιά, ἀν κι ἀπαλλαγμένων ἀπ' τὸν Σταλινικό ἐκφυλισμό, τῶν ἴδιων λαθῶν πού ἔκανε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα καί τῆς ἴδιας ὑποταγῆς στήν πολιτικὴ ἡγεσία, ἀλλὰ ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ πρὶν ἀντικατέστησαν ὅποιαδήποτε μορφή σοσιαλισμοῦ, μέ τὴ λατρεία τοῦ Ἐθνικισμοῦ καί κατάφεραν ἔτσι ν' ἀποφύγουν τὸ πιὸ σημαντικό θέμα, τὴν ταξικὴ πάλη. Αὐτὴ ἡ ἐθνικιστικὴ λατρεία, διατυπωμένη στή Μαρξιστικὴ φρασεολογία, χαρακτήριζε ἀπὸ τότε τὴ Νέα Ἀριστερά.

Ἄλλὰ ξέχωρα ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν ἀγώνων, πού ἀπ' τὸ 1950 ἔχουν συσκοτίσει τὸ θέμα, ἡ πραγματικὴ σύγκρουση δὲν εἶναι πιὰ ἀνάμεσα στὸν κρατικὸ κομμουνισμό καί τὸ φασισμό ἢ ἀνάμεσα στή δημοκρατία καί τὸ φασισμό ἢ, ὅπως τὸ διατυπώνουν τώρα οἱ προπαγανδιστές, ἀνάμεσα στή δημοκρατία καί τὸν κομμουνισμό (ἢ στή Νέα Δημοκρατία καί τὸν καπιταλισμό). Εἶναι ἀνάμεσα στούς κυρίαρχους τοῦ κόσμου, μέ τὰ ἔλο καί πιὸ κοινὰ συμφέροντα καί στούς ἴδιους τούς ἀνθρώπους. Ἐξαιτίας αὐτοῦ, ὁ Ἀναρχισμός ἔχει ἐμφανιστεῖ στὸ προσκήνιο γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, παρόλο πού (ἀρκετὰ εἰρωνικά) ὅπως ἀκριβῶς στή δεκαετία τοῦ '30 ἡ ἀναρχικὴ δράση ἐρημνεύσων στὸ φῶς τῆς σύγκρουσης ἀνάμεσα στὸν κομμουνισμό καί τὸ φασισμό, ἔτσι καί τώρα ἡ κομμουνιστικὴ κι ἡ ἐθνικιστικὴ (ἂν ὀχι καθαρά φα-

οιστική) δράση άρχισε να έρμηνεύεται άπ' τά μέσα μαζικής έπι-
κοινωνίας στο φώς του εκδικά άναρχικού άγώνα ενάντια στον παγκ-
κόσμιο ήμπεριαλισμό και την συγκεντρωτική κυβένηση.

Ή άνοδος του άναρχικού άκτιβισμού επεκτάθηκε πολύ πιό
πέρα άπ' την έπιρροή τών μικρών ομάδων άναρχικών άκτιβιστών,
πού ήταν άναγκασιένοι να παλέψουν για ν' άπαλλαγούν άπό την
έπιρροή τής πασιφιστικής μη-ά αντίστασης, άπ' τή μιá μεριά και
τής μη-ά αντίστασης τών «κυρίαρχων φυσιογνωμιών» του Ίσπανι-
κού αντίεξουσιαστικού κινήματος τής έξορίας, άπ' την άλλη, οι
όποιες προσπάθησαν ν' άποπροσανατολίσουν την πάλη κάνοντας
έκκλήσεις στα Ένωμένα Έθνη κι έπικλήσεις παλιών συνθημά-
των άπ' την έποχή του πολέμου καθώς και νέων τής έποχής του
ψυχρού πολέμου, σε μιá άπόπειρα να θρεθεί μιá «διπλωματική
λύση», πού θα τούς καθιστούσε έκανούς να επανακτήσουν τά χαμέ-
να ύπουργικά χαρτοφυλάκιά τους. Γι' αútους τούς ανθρώπους και
γι' άλλους σαν κι αútους, ή «δικαιολόγηση» τής ένοπλης πάλης
ενάντια στο Φράνκο είχε ούσιαστικά τελειώσει, μόλις έπαψε να
ναι νόμιμη κι άπ' τó 1945 και μετά ή Άντίσταση πολεμούσε χω-
ρίς τή βοήθειά τους και συχνά ενάντια στις έπιθυμίες τους.

Άλλά όπως οι Ίσπανοί άκτιβιστές εύρισκαν κοινούς σκοπούς
μέ τη νέα γενιά μέσα στην Ίσπανία, έτσι κι όλες οι μικρές άναρ-
χικές ομάδες, σ' όλη την Εύρώπη, ανακάλυψαν ότι δέν ήταν πιá
άπομονωμένες ομάδες άγωνιστών πού γερνούσαν αντίθετα, ένω τó
κίνημα ύπέρ του πυρηνικού άφοπλισμού, πού βασιζόταν σε πασι-
φιστικές τεχνικές, συγκέντρωσε προσωρινά εκατοντάδες άτομα
πού παρουσιάζονταν σαν άναρχικοί (άλλά πού ήταν βασικά φιλε-
λεύθεροι οι όποιοι βρήκαν τó φιλελευθερισμό άσήμερο κι οι ό-
ποιοί είδαν τόν άναρχισμό άπλώς σε μιá προσωπική επανάστα-
ση, πράγμα πού ίσοδυναμεί με τó φιλελευθερισμό), παρ' όλ' αútá
μερικοί άπ' αútους πήραν άμέσως μιá επαναστατική θέση κι άπο-
τέλεσαν μιá πλειονότητα μέσα στο κίνημα, ή όποία αναζωογονή-
θηκε μέσα σε μιá νύχτα κι έγινε ή πιό άποτελεσματική.

Άλλά καθώς οι επαναστατικές άναρχικές ομάδες έγιναν ά-
ποτελεσματικές κι άρχισαν να συνενώνονται σε διεθνές έπίπεδο,
τά Μαρξιστικά κινήματα έγιναν άποτελεσματικά άπ' τίς διασπά-
σεις. Τó Τροτσκιστικό κίνημα διασπάστηκε σε μιá ντουζίνα σε-

χτες. 'Ο όρος «Μαοϊσμός» σήμαινε ένα μεγάλο άριθμό από άντιτιθέμενα δόγματα, άπ' τον όρθόδοξο «Μαοϊκό», Σταλινικό αντιρεβιζιονισμό, ως τις πιο ύπερπαναστατικές τάσεις. 'Ο Μπλανκισμός, άν και παραγνωρισμένος, άνθιζε περισσότερο άπ' όσο ποτέ στο παρελθόν. 'Ο Σπαρτακισμός κι οι ιδέες του συμβουλιακού κομμουνισμού, ήταν για μιá ακόμα φορά ενεργητικοί. 'Η άμφισβήτηση της ήγερσιονίας της Μόσχας σήμαινε τον πολλαπλασιασμό ομάδων και θεωριών, που άποτελούσαν όλες μέρος και φέουδο της Νέας 'Αριστεράς.

Μερικοί άπ' τους νέους άγωνιστές, μη άντιμετωπίζοντας τις ενεργητικές άναρχικές ομάδες και τη σκέψη τους σαν έξαιρεση του κανόνα, άφου άποτελούσαν στην πραγματικότητα τον ίδιο τον κανόνα, είδαν με άπέχθεια την «άπόμακρη άγωνιστικότητα» των γραφειοκρατικών λείψανων ή την μη-άντίσταση του «νέου» κινηματος κι άκολούθησαν τον δικό τους δρόμο. Είτε σχημάτισαν νέες άναρχικές ομάδες, που δέν είχαν έπαφή με τις άλλες έπαναστατικές ομάδες — κι έπομένως είχαν τη τάση μερικές φορές να δανειζονται συνθήματα ή τυποποιημένες στάσεις άπ' την ύπόλοιπη Νέα 'Αριστερά, ζητώντας ν' άποκρυσταλλώσουν τη φιλοσοφία τους ή έγκατέλειπαν δλότελα τó όνομα και προτιμούσαν τους πιο ουδέτερους όρους «άντιεξουσιαστικής», «άντιεξουσιαστική άριστερά» ή ακόμα, σε μερικές χώρες, τους όρους «Μαοϊκός», παρόλο που οι Μαοϊκοί τους άποκήρυσαν άπερίφραστα, ή «'Αναρχομαρξιστής». Πολλές άπ' αυτές τις ομάδες, ιδιαίτερα στη Γερμανία όπου ήταν ισχυρή ή παράδοση του συμβουλιακού κομμουνισμού, υιοθέτησαν μιá έντονα άντιεξουσιαστική τοπιθέτηση. Οι χαρακτηριζόμενοι άπ' τις έφημερίδες σαν «άναρχικοί», περιελάμβαναν τόσοσιν 'Αναρχικούς, που μερικές φορές χρησιμοποιούσαν μαρξιστικές ταμπέλες (που άργότερα τις έγκατέλειψαν), όσο και Μαρξιστές της Νέας 'Αριστεράς. Αυτή υπήρξε ή καταγωγή τέτοιων κινημάτων όπως τó «Τμήμα Κόκκινος Στρατός» (που χαρακτηρίστηκε άργότερα σαν «'Η συμμερία Μπάιντερ - Μάινχοφ») του όποιου ή άνάπτυξη τρομοκράτησε τη Γερμανική άστική τάξη, αλλά κι έκανε φανερή την ταξική φύση της Γερμανικής κοινωνίας και κατάστρεψε τó ειδυλλιακό μεταπολεμικό Γερμανικό «όνειρο».

Στην 'Ισπανία, οι ομάδες των άντκρτών των πόλεων (ó Σαμ-

πατέ κι ο Φασέριας ήταν ήδη πολύ γνωστοί) προκάλεσαν το ξέσπασμα ενός νέου κύματος αντίστασης στα 1951, όταν μια Γενική Άπεργιά στη Βαρκελώνη γέννησε ένα μαζικό κίνημα αντίστασης, που ακολούθησε το μουσκοτάρισμα της έταιρείας των τράμι της πόλης απ' τους επιβάτες. Ξέχωρα απ' τη συγκέντρωση αρκετών χρημάτων για τη χρηματοδότηση των επιχειρήσεων σαμποτάζ κι εκτελέσεων γνωστών προσωπικοτήτων του Φρανκικού καθεστώτος, ο σκοπός των αντιεξουσιαστικών ομάδων δράσης ήταν ή διατήρηση ενός πνεύματος αντίστασης απέναντι στην κυβέρνηση κι αυτό κατορθώσαν να το πετύχουν για ένα διάστημα. Άλλα παρά την ένταση και τον ήρωισμό του αγώνα τους ή Brigada Politico - Sosial (Ή Ειδική Άσφάλεια) μπόρεσε να εφαρμόσει μία πολιτική εξόντωσης του αντιεξουσιαστικού κινήματος στην Ίσπανία. Συνεργάστηκε με τις «δημοκρατικές» αστυνομικές δυνάμεις πέρα απ' τὰ Πυρηναία και τὸ γεγονός ότι τὸ Ίσπανικό Άντιεξουσιαστικό Κίνημα είχε συνεργαστεί στενά με τὴ Συμμαχική Κατασκοπεία στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, τὸ ἔκανε νὰ προσδοθεῖ ἀργότερα για χάρη των συμφερόντων τῆς «σταθερῆς» κυβέρνησης. Ἐκείνο πὸ ὑπῆρξε ἴσως χειρότερο, ἦταν ἡ ἀπάθεια κι ἔλλειψη ἀλληλεγγύης ἀπὸ μέρους των Ἀντιφρανκικῶν δυνάμεων γενικότερα. Γιὰ ἓνα διάστημα ἡ κλιμάκωση τῆς σύγκρουσης νεκρώθηκε, ἐνῶ ὁ ἀκτιβισμὸς περιορίστηκε βασικά σὲ σποραδικές κι ἀτομικές ἐπιθέσεις στὴ βιομηχανικὴ Καταλωνία.

Στὴ διάρκεια τῆς καταστολῆς, δολοφονήθηκαν ἀπ' τὴν Ίσπανικὴ ἀστυνομία στοὺς δρόμους ἢ μέσα στὰ σπίτια τους, ἀγωνιστὲς τῆς C.N.T. κι ἀκτιβιστὲς τῆς Ἀναρχικῆς Ὀμοσπονδίας Ἰβηρικῆς (F.A.I.). Ἐκατοντάδες ἄλλοι καταδικάστηκαν σὲ μακρόχρονα φυλακίσεις κι ἓνας ἀριθμὸς ἀπ' αὐτοὺς βρίσκεται μέχρι σήμερα στὴ φυλακὴ. Τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα ὑποχρεώθηκε ν' ἀναθεωρήσει τὴ στρατηγικὴ του στὸ φῶς τοῦ νέου κύματος τῆς καταπίεσης πὸ σάρωνε τὴν Ίσπανία. Ὅχι μόνο ἀντιμετώπιζε τὴ σχεδὸν ὀλοκληρωτικὴ ἐξάρθρωση των ομάδων δράσης τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀλλὰ κι ἔθλεπε, πράγμα πού'ναι πιὸ ἀποθαρρυντικό, τὴν Κυβέρνηση τοῦ Φράνκο νὰ κερδίζει ἀλματωδῶς ἔδαφος στὴ διεθνή διπλωματία. Στὰ χρόνια ἀνάμεσα στὰ 1951 και

στά 1960, τὸ Ἀναρχικὸ κίνημα στὴν Ἰσπανία ἔγινε πῶς ἐσω-
στρεφῆς κι ἀδρανές. Ἐπέκτεινε τίς ἐνέργειές του στὴν ἐξορία, μὲ
ἓνα λιγότερο ἐπικίνδυνο, ἀπὸ φυσικὴ ἀποψη, ἀλλὰ πολὺ πῶς κα-
ταστροφικὸ τρόπο — ἀσχολούμενο μὲ πολεμικὲς κι ἀλληλοκατη-
γορίες γιὰ ἀνικανότητα, πὺ ἐκτοξεύονταν μέσα στίς αἰθούσες συ-
νεδρίων καὶ τοὺς τόπους συγκεντρώσεων ἀμέτρητων ἐπιτροπῶν
τῶν ἐξορίστων.

Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου, τὸ κίνημα ὑπὲρ τοῦ «κυ-
ρηνικοῦ ἀφοπλισμοῦ» προσέλαυσε μεγάλους ἀριθμοὺς ἀνθρώπων
στὴ Νέα Ἀριστερά καὶ πέρα ἀπ' αὐτήν, στὴν υἱοθέτηση μᾶς ἀ-
ναρχικῆς τοποθέτησης. Οἱ νέοι ἀκτιβιστὲς εἶχαν ἤδη δεῖξει τὴν
προθυμία τους νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Ἡ μπάλα ἤ-
ταν στὰ πόδια τοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος, ἀλλὰ τὸ τελευταῖο ἦταν
ὑπερβολικὰ σκορπισμένο κι ἀπομονωμένο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴν
κλωτσήσει καὶ δὲν ἀξιολογοῦσε πάντοτε τίς δυνατότητες πὺ ἀ-
νοίγονταν μπροστά του.

1960 — 1966

Στίς 5 τοῦ Γενάρη 1960, ὁ Φραντσίσκο Σαμπατέ (ὁ Ἐλ
Τσίκο, πὺ πολλές φορές τὸν ὀνόμαζαν λαθεμένα Σαμπατέρ), ἔ-
νας ἀπ' τοὺς πῶς γενναίους καὶ φημισμένους ἀντιεξουσιαστὲς ἀ-
κτιβιστὲς, σκοτώθηκε στὸ χωριὸ Σάν Θελόνη (κοντὰ στὴ Βαρκε-
λώνη), τὴν ἐπόμενη μέρα ἀπὸ μὲ ἀνοπλη ἀναμέτρηση μὲ πάνω
ἀπὸ 100 Πολιτοφύλακες, ὅταν 4 σύντροφοι ἀπὸ τὴν ὀμάδα του
ἔπεσαν σ' ἐνέδρα καὶ σκοτώθηκαν σ' ἓνα ἀγρόκτημα τῶν Πυρη-
ναίων. Ὁ Σαμπατέ, παρόλο πὺταν χρειὰ πληγωμένος, κατάφε-
ρε νὰ ξεφύγει καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Σάν Θελόνη, καταλαμβά-
νοντας ἓνα τραῖνο, ἀλλὰ τὸν ἀναγνώρισαν καὶ συνακόλουθα ἔπε-
σε κάτω ἀπ' τὰ διασταυρωμένα πυρὰ μᾶς ἀτυνομικῆς περιπόλου.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πὺ συμβόλιζε γιὰ πολλοὺς
ἐλόκληρη τὴν Ἰσπανικὴ Ἀντίσταση, ἐνέπνευσε τὸ σχηματισμὸ
νέων ἀντιστασιακῶν ὀμάδων καὶ βοήθησε ἐπίσης νὰ ἐνωθοὺν ξανά
οἱ διασκορπισμένες δυνάμεις τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀναρχικοῦ ἀκτι-
βισμοῦ, πὺ συνειδητοποίησε τώρα ὅτι θὰ πρέπει νὰ κόψει ἀποφα-

σιτιστικά κάθε σχέση με τη μη-άντισταση και να συμμαχήσει διεθνώς με άλλους επαναστάτες ακτιβιστές. Οι Ίσπανοί αντιστασιακοί του εσωτερικού συνεδηγοποιήσαν πώς δε μπορούσαν να βασιστούν στο τμήμα της Τουλούζης, του οποίου ο μοναδικός στόχος ήταν να τους χωρίζει απ' τους πραγματικούς τους συμμάχους, το διεθνές αναρχικό κίνημα. Ο θάνατος του Σαμπατέ σημάδεψε έτσι: το τέλος μιας εποχής έαυτοσκοπίας κι απάθειας και την άρχη μιας νέας επαναστατικής ακτιβιστικής πάλης ενάντια στον λιπεριαλισμό και σ' όλες του τις εκδηλώσεις, συντονισμένης σε διεθνές επίπεδο.

Ο δισταγμός του επαναστατικού αναρχισμού, να κόψει κάθε σχέση με τις δόλοτελα απολιθωμένες ομάδες ή μ' εκείνους που, χρησιμοποιώντας την ταμπέλα «αναρχικός» είχαν πιά πάψει ν' έχουν αντιεξουσιαστικά ή επαναστατικά ενδιαφέροντα, μπορεί ίσως να φανεί περιέργη σ' εκείνον που βρίσκεται έξω απ' τα πράγματα. Μέσα όμως στο αναρχικό κίνημα υπήρχε μια παλιά παράδοση: να γίνεται δεκτός σαν αναρχικός, οποιουδήποτε τύχαινε ν' αποκαλεί τον εαυτό του έτσι, (κάτι που από πολύ παλιά δεν συνέβαινε με τους σοσιαλιστές ή τους μαρξιστές) κι εξαιτίας της ελλειψής μιας κομμουνικής οργάνωσης, αυτή ή αναγνώριση καθόριζε από μόνη της το αναρχικό κίνημα. Άλλα αυτή ή παράδοση υπήρξε πάντα επικίνδυνη (σήμαινε ότι κάποιος που ήταν γνωστός σαν αναρχικός, αλλά που δεν είχε πιά κανένα δεσμό με το κίνημα, μπορούσε να «μιλήσει» για κάτι το οποίο δεν εκπροσωπούσε. Ένα δλέθριο παράδειγμα ήταν ο Πέτρος Κροπότκιν, που δεν ήταν μέλος καμιάς αναρχικής οργάνωσης της εποχής εκείνης, ο οποίος υπήρξε απολογητής του Α' Παγκόσμιου Πολέμου και προκάλεσε τόση ζημιά στο επαναστατικό κίνημα, όσο κι αν ήταν πραγματικά εκπρόσωπός του).

Όμως ο θάνατος του Σαμπατέ, που αναγγέλθηκε στον Ίσπανικό τύπο σαν το τέλος του Ίσπανικού Αναρχισμού και που προκάλεσε τις συνηθισμένες υποκριτικές αποκηρύξεις από μέρος της Τουλούζης, σήμαινε ότι το Ίσπανικό κίνημα του εσωτερικού διαχώρισε τη θέση του αποφασιστικά απ' την Τουλούζη. Οι τελευταίοι παράλλο που συνέχισαν να χρησιμοποιούν τ' όνομα «CNT», για να υποδηλώσουν τον τύπο της συνδικαλιστικής οργάνωσης,

πού επιθυμούσαν να οικοδομήσουν, ήταν φανερό ότι δεν αναφέρονταν στην 'Οργάνωση της Έξορίας (M.L.E.), αλλά δεν ήθελαν πάντως να προκαλέσουν σύγχυση στους έργατες σά σύνολο. (Κι επίσης συνέχισαν να θέλουν να μην εμφανιστούν σά «σχισηματικούς»). Μέσα σ' ένα μήνα όμως, απ' τὸ θάνατο τοῦ Σαμπατέ, ἀνακρίνωσε τὴ σύστασή του τὸ Ἐπαναστατικὸ Διευθυντήριο γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Ἰβηρικῆς (DRIL) κι ἀμέσως κέρδισε τὴν ὑποστήριξη τοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος τοῦ ἐσωτερικοῦ κι ἄλλων δυνάμεων. Πραγματοποίησε μιὰ σειρά τολμηρὲς ἐπιθέσεις πού στέφονταν ἐνάντια στὶς δικτατορίες τόσο τῆς Ἰσπανίας ὡς καὶ τῆς Πορτογαλίας, ὅπως ἡ κατάληψη τοῦ ἐπιβατικοῦ Σάντα Μαρία, στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος, στὶς 21 τοῦ Γενάρη 1961, πού πραγματοποιήθηκε ἀπὸ ἓνα κομμικάντο Ἰσπανῶν Πορτογάλων καὶ Νοτιοαμερικάνων ἀγωνιστῶν. Γιὰ μιὰ ἀκόμια φορὰ ἀνοίγονταν οἱ δυνατότητες ἐνὸς διμέτωπου ἀγώνα — τῆς πρωτοπορίας τῶν ἐργατικῶν σχιθουλίων, πού ἐγκυθιθροῦθησαν τώρα ἀπ' τὸ ἀναρχικὸ κίνημα τοῦ ἐσωτερικοῦ (F.O.I. = Ἐργατικὴ Ὁμοσπονδία Ἰβηρικῆς, ἡ ἐσωτερικῆς δυναμικῆς τῶν δυνάμεων πού διακρίνεται φιλικὰ πρὸς τὴ C.N.T.) ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ τῆς ὀπισθοφυλακῆς τῶν ἐνοπλιῶν ἀγωνιστῶν, πού χρησιμοποιοῦσαν μιὰ τέτοια δράση, ὅπου ἔκριναν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ χτυπήσουν καλύτερα.

Ἀντιμετωπίζοντας αὐτὸ τὸ «πρόβλημα», ἡ C.N.T. τῆς ἐξορίας προσπάθησε ξανά νὰ ἐνοποιηθεῖ στὰ 1961, ἐγκαταλείποντας τὶς προσπάθειες νὰ συμβιβάζει τὴν ἐπαναστατικὴ ἀντίσταση μὲ μάλιστα κινήσεις γιὰ τὴν εὕρεση μιᾶς «διπλωματικῆς λύσης» γιὰ κατὰ τὸ ὅποιο ὁ διεθνὴς καπιταλισμὸς κι ἡ παγκόσμια διπλωματία ἔχουν ἐπιλύσει: σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους ἀνάγκες. Ἄλλὰ τώρα ἦταν πιά πολὺ ἀργὰ καὶ τελικὰ ἡ ὀργάνωση ἦταν καταδικασμένη νὰ συθιστεῖ μέσα στὴ στειρότητα, μὲ ἀντι-ἀναθεματισματὰ τῆς παλιᾶς φρουρᾶς τῆς γραφειοκρατίας.

Στ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου ὑπῆρχαν οἱ κατὰ κάποιον τρόπο ἀπομονωμένες ἀκόμια «σχετριστικές» δυνάμεις ἀναρχικῶν ἐπαναστατῶν ἢ ἐπέκταση τοῦ κινήματος διαδραματιζόταν διαμέσου τοῦ κινήματος ὑπὲρ τοῦ πυρηνικοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῶν «ἀναρχομαρξιστικῶν» κινήματων, πού ἀναπτύσσονταν ἐντελῶς ἀνεξάρτητα. ἀποικραυνοῦμενα ἀπ' τὸ μαρξιστὶ ἀλλὰ φέρνοντας μαζί τους πολλὰς

Μαρξιστικές ιδέες κι ιδιαίτερα τις ιδέες του «τριτοκοσμικού» εθνικισμού.

Η συνάσπιση όμως των πρώτων απ' αυτές τις τάσεις, με τους Ίσπανούς ακτιβιστές σύντομα αيفνιδίωσε τον κόσμο, αφού φαινόταν κατάφωρα ότι η διεθνής αναρχική δραστηριότητα είχε εμφανιστεί απ' το μηδέν, σαν τον πελαργό που ξύπνησε μετά από χρόνια νάρκης. Έπιπλέον, παρόλο που οι διεθνείς ακτιβιστές δεν είχαν καμιά σχέση, ενώ ξε-ρεφαν συνήθως μιά ισχυρή αντιπάθεια: για τους «χιπίπυδες» και τη «Νέα Άριστερά», μολοντοτο οι τελευταίοι τους προετοίμασαν το έδαφος για να σπειρούν. Οι ιδέες τους μπόρεσαν ν' άκουστον για πρώτη φορά από ένα μεγαλύτερο άκροατήριο.

Οι πράξεις τους έλκυαν πάντοτε τη συμπάθεια ενός πολύ πλατύτερου τομέα της κοινής γνώμης, απ' ότι φαντάστηκε ποτέ ο τύπος, παρόλες τις διαστρεβλώσεις και την ύστερία που εκδήλωνε ο τελευταίος: υπήρχε μιά θαθεία ριζωμένη ύποσθρήξη για τις αναρχικές ιδέες μέσα στους κύκλους της εργατικής τάξης κι άνάμεσα στους ανθρώπους κάθε γενιάς. Όλα αυτά δδήγησαν στη δημιουργία μιās μυστικής οργάνωσης, της Δ.Ι. (Έσωτερική "Αμυνα) ή όποια συγκέντρωσε στους κόλπους της διαφόρους συντρόφους, οι όποιοι είχαν στο ενεργητικό τους χρόνια δράσης σ' όλα τα μέρη του κόσμου, προκειμένου να συντονίσουν τις μυστικές τους ενέργειες ενάντια στη τυραννία — στις άρχες της άνοξης του 1962 και μέσα σε διάστημα λίγων μόνο μηνών, ο κόσμος αϊφνιδιάστηκε απ' την κατάφωρη έπανειφάνιση της διεθνούς επαναστατικής αναρχικής δραστηριότητας, αφού επί τόσα χρόνια άγνοούσε την ύπαρξή της.

Άλλά μόνο με την, «παρλίγο να πετύχει», άπόπειρα κατά της ζωής του Φράνκο, που έγινε στο Σάν Σεμπίάστιαν (Αύγουστος του 1962), υπέπεσε πραγματικά στη γενικότερη προσοχή ή διεθνής συνεργασία, κατά ένα μέρος έπειδή αυτή είχε επίσης σαν άποτέλεσμα την διεύδυση του αντιεξουσιαστικού κινήματος στη χώρα των Βάσκων. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, ο εθνικισμός των Βάσκων υπήρξε αντιδραστικός, πατριωτικός και θρησκευτικός. Τώρα ήταν τόσο άνυπόλητος όσο και τα περισσότερα κινήματα της Δημοκρατίας στην έξορία, που παρέμεναν παθητικά. Η

ΕΤΑ ήταν το νέο, δυναμικό κίνημα των Βάσκων κι ενώ ήταν σε κάποιο βαθμό εθνικιστικό, συμπεριλάμβανε επίσης πολλούς οι όποιοι δὲν ήταν εθνικιστές κι έτσι μπορούσε νὰ συνενώσει εθνικιστές, μαρξιστές, καθολικούς κι αντιξουσιαστές σ' ἕνα κοινὸν ἀγώνα ἐνάντια στὸν Φράνκο. Σὰν ἀποτέλεσμα τῆς τρομοκρατίας ποὺ ἐξαπολύθηκε ἐνάντια στοὺς Βάσκους, ὁ Φράνκο εἶχε κατορθώσει νὰ συνενώσει ἐναντίον του δλόκληρη σχεδὸν τὴ χώρα τῶν Βάσκων, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν εἶχε ἢ ὄχι εθνικιστικὲς φιλοδοξίες. Ἐπίσης ἔδωσε τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐξαπόλυση ἐνὸς νέου κύματος καταστολής, τὸ ὁποῖο στρεφόταν ἄμεσα ἐνάντια στοὺς ἐργάτες τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Ἀστουρίας καὶ στοὺς ἀντιξουσιαστὲς ἀκτιβιστές, ποὺ σάρωσε ὅλη τὴν Ἰσπανία. Αἰσθανόμενη ὅτι κινδύνευε ἀπὸ τὴν ἄνοδο τῆς ἐπαναστατικῆς συνείδησης καὶ δραστηριότητας, ἡ κυβέρνηση τοῦ Φράνκο ξαναγύρισε στὴ χρῆση τῆς τρομοκρατίας, ἡ ὁποία τελειοποιήθηκε στὰ χρόνια ἀμέσως μετὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο.

Τώρα, ὅμως, ἡ διεθνὴς δράση, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ κοινού, ήταν ἱκανὴ ν' ἀπαντήσει στὴν καταστολὴ μέσα στὴν Ἰσπανία. Τὰ στρατοδικεῖα ἔστειλαν στὴ φυλακὴ μὲ θάρβαρες ποινὲς 30 ἀντιξουσιαστὲς καὶ γιὰ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ὁ Δημόσιος Κατήγορος ζήτησε τὴ θανατικὴ ποινὴ. Ἡ συμπαράσταση ἀπέναντι στὸν Χόρχε Θουνίλλ Βάλς, τὸν νεαρὸ ἀναρχικὸ ποὺ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μεγάλωνε σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμο καὶ στὸ Μιλάνο, Ἴταλοι ἀναρχικοὶ ἀπήγαγαν τὸν Ἰσπανὸ ὑποπρόξενο (στὶς 29 τοῦ Σεπτεμβρίου 1962). Ὁ Καρδινάλιος Μοντινί (ποὺ εἶναι τώρα Πάπας) ἐπενέθη γιὰ χάρη τοῦ καταδικασμένου Καταλάνου Ἀναρχικοῦ κι ἡ ἄρνηση τὴν ὁποία πῆρε ἔχει προκαλέσει τὴν ἔνταση ποὺ ὑπάρχει μέχρι σήμερα ἀνάμεσα στὸ Βατικανὸ καὶ τὴ Μαδρίτη (πράγμα τὸ ὁποῖο ἐξηγεῖ καὶ τὸ γιατί ἡ ἐκκλησία ὑποστηρίζει τὴν περισσότερο ἀπὸ μιὰ παρατάξεις στὸν ἀγώνα γιὰ τὴ διαδοχὴ). Ἐξαιτίας αὐτοῦ, ὅμως, ὁ Φράνκο ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει καὶ ν' ἀναστρίψει τὴν ἐκτέλεση τῆς ποινῆς.

Τὸν ἐπόμενον χρόνον ὁ Κουλιάν Γκρυμάου κι οἱ ἀναρχικοὶ Ντελγκάντο καὶ Γκρανάντε καταδικάστηκαν σὲ θάνατο, ἀλλὰ οἱ διακηρυχθεῖς ἐνάντια στὶς ἐκτελέσεις εἶχαν πάρει μιὰ τέτοια ἔκταση ὥστε νὰ διαφευστοῦν ὁλοσχερῶς οἱ ἐλπίδες τοῦ Φράνκο

για εισδοχή στη Κοινή Αγορά. Οι κυβερνήσεις του Δυτικού Κόσμου ήταν άνιχνες να δεχθούν τον Φράνκο, ενεργώντας σκανδαλωδώς σε αντίθεση με το γενικό αίτημα. (Οι κυβερνήσεις της Ανατολικής Ευρώπης δεν αντιμετώπιζαν φυσικά κανένα παρόμοιο άναρχο παράγοντα και μπορούσαν να συνάψουν εμπορικές συμφωνίες οποτεδήποτε ήθελαν, δίχως να πάρουν υπόψη την κοινή γνώμη, που δεν υπήρχε στις χώρες τους). Η αστυνομία, όμως, της Δυτικής Ευρώπης, χωρίς να το παραδέχεται δημόσια και μερικές φορές παράνοια, εργαζόταν σε στενή συνεργασία με τον Φράνκο, μολοντί πέρχον από τότε δέκα χρόνια προτού να γίνει αυτό γενικά παραδεκτό. Στη Γαλλία, η δραστηριότητα της αστυνομίας δικαιολογήθηκε απ' το γεγονός ότι, όπως ο Φράνκο κατάπιξε τη δραστηριότητα του Γαλλικού Ο.Α.Σ., που χρησιμοποιούσε σαν δριμητήριο των επιχειρήσεών του την Μαδρίτη, έτσι κι οι Γάλλοι έπρεπε να καταστείλλουν τη δραστηριότητα των Ισπανών Αναρχικών στη Γαλλία, οι οποίοι αγωνίζονταν ενάντια στον στρατηγό Φράνκο (παρόλο που συχνά ήταν πολιτικά άσημοφο για την αστυνομία, η οποία είχε συνεργαστεί με τους Ναζί, να καταστείλει άνοικτα τη δράση των αντιεξουσιαστών, που υπήρξαν στις πρώτες γραμμές της αντίστασης). Στην Αγγλία, δεν υπήρχε καμιά δικαιολογία και στη πραγματικότητα το θέμα του Γκενράλ σήμαινε ότι η Ειδική Ασφάλεια ενεργούσε ενάντια στη Βρεταννική αυτοκρατορικά συμφέροντα, με τη βοήθεια που πρόσφερε στο Φράνκο, του οποίου οι φτιαχτές διαδηλώσεις για το Γκενράλ είχαν σαν αποκλειστικό σκοπό να στρέψουν την προσοχή του κοινού απ' τις αντιστασιακές επικρίσεις του καθεστώτος του. Μολοντούτο, η Σκώτλαντ Γουόρντ μπόρεσε να «εφοδιάσει μια ξένη δύναμη με απόρρητες πληροφορίες», αισθανόμενη ότι με τον καιρό (όπως κι έγινε) η κυβερνητική γνώμη θα αντιλαμβάνονταν ότι τα συμφέροντα της αστυνομίας ενάντια στην επανάσταση ήταν ανώτερα απ' ότι κάτι τέτοια στενά εθνικιστικά συμφέροντα.

Έγινε επομένως δυνατό ν' αναληφθεί συνδυασμένη αστυνομική δράση ενάντια στους Γάλλους, Ιταλούς και Βρετανούς Αναρχικούς, που ενεργούσαν από κοινού με το επαναστατικό νεολαϊκιστικό κίνημα στην Ισπανία, δείχνοντας έτσι το διεθνή χαρακτήρα τόσο του Αναρχισμού όσο και της Αστυνομίας. Αυτό δδή-

γρησε στη σύλληψη, του Σκωτσέζου άναρχικού Στούαρτ Κρίστι στη Γαλινα, που συμμετείχε σε μια απόπειρα δολοφονίας του δικτάτορα. Για ένα μεγάλο διάστημα, το Κομμουνιστικό Κόμμα έκανε έργασις βοήθειας για τους Ισπανούς φυλακισμένους, κάτω από μια ποικιλία αντιφασιστικών και δημοκρατικοφανών ονομάτων, παίρνοντας χρήματα απ' όλους, αλλά δίνοντάς τα μόνο στους «δικούς του — έτσι οι άλλοι φυλακισμένοι κατέληγαν να λησιο-νοούνται, πράγμα που επέφερε μια αντίστοιχη απογοήτευση στο αντιστασιακό κίνημα. Ένώ οι άναρχικοί όχι μόνο καταδικάζονταν στις πιο βαριές ποινές αλλά κι άποτελούσαν αντικείμενο της πιο άγριας καταδίωξης, οι κομμουνιστές, οι όποιοι άσχολούνταν μόνο με προπαγανδιστικές δραστηριότητες έγκυμαιάζοντας την Ρωσία κι υποστηρίζοντας μια συμιαχία με τους Χριστιανοδημοκράτες ενάντια στις Αμερικάνικες θέσεις στην Γαλινα, υπήρξαν οι μόνοι που έπαιρναν βοήθεια μέσα στις φυλακές. Τώρα, επίτελους, η κατάσταση εκείνη έχει μεταβληθεί οριστικά, όν άμεση συνέπεια της σύλληψης του Κρίστι. Η σύλληψή του καθώς επίσης κι η σύλληψη άλλων «άλλοδαπών», βοήθησε επίσης στην παγίωση της διεθνούς συμιαχίας, που κατέρριψε τελικά τους φραγιούς που είχαν έρθει ή άπολιθωμένη και παθητική πέτρα του κινήματος.

Στα 1965, το Άντιεξουσιαστικό Κίνημα Νεολαίας έκοψε όλοτελα κι οριστικά κάθε σχέση με τις βασιικές άναρχικές και συννομισπονδικές οργανώσεις της έξορίας. Ο λόγος γι' αυτό ήταν η άρνηση της Έθνικης Έπιτροπής της C.N.T. να εκτελέσει τις αποφάσεις που πάρθηκαν στα 1961, άναφορικά με την άνανέωση της ένοπλης δράσης ενάντια στο καθεστώς του Φράνκο. Αδτή η άπροθυμία για δράση, μπορεί να όφειλόταν στην όπωση, το φόβο ή ίσως στο ότι δεν έπιθυμούσαν να ριψοκινδυνεύσουν τη σταθερή, άνετη ζωή που περνούσαν στην έξορία. Με την οριστικοποίηση όμως της διάσπασης, το επαναστατικό άναρχικό κίνημα μπορούσε τώρα να είναι ελεύθερο από τα δεσμά που το σκλάβωναν τόσο καιρό — τη συνεργασία με το κίνημα της έξορίας.

Η ΟΜΑΔΑ «1η ΜΑΗ»

Στά τέλη τού 'Απρίλη 1966, ο Μάρκος Ούσσια, ο έκκλησιαστικός σύμβουλος της 'Ισπανικής Πρεσβείας στο Βατικανό, έξαφνίστηκε μυστηριωδώς ενώ επέστρεφε απ' την Πρεσβεία στο σπίτι του, που βρισκόταν σε προάστειο της Ρώμης. Λίγες μέρες αργότερα ανάγγειλε στη Ρώμη την ύπαρξή της ή ομάδα 1ης Μάη, ενώ στη Μαδρίτη, ο αγωνιστής της C.N.T. Λούις "Άντρες "Έντο ανάγγελε ταυτόχρονα στον παγκόσμιο τύπο ότι ο Ούσσια είχε άπαχθει με σκοπό να τραδηχτεί ή προσοχή στά θέματα των αιχμαλώτων τού Φράνκο. Τά αποτελέσματα αύτης της πράξης τού διεθνούς αναρχικού κινήματος αποτέλεσαν ένα θέμα διεθνούς σημασίας κι ένα κεντρικό σημείο συζήτησης στον 'Ιταλικό, Γαλλικό, 'Ελβετικό, 'Ισπανικό και Σουηδικό τύπο (ο Βρετανικός τύπος άπόφυγε να τό σχολιάσει, φοβούμενος ίσως την επανάληψη μιās παρόμοιας ενέργειας). "Όταν ο παπās άπέθηκε ελεύθερος, μετά άπό 15 μέρες έντατικών κι άκαρπων έρευνών που διεξήχθησαν απ' την 'Ιταλική, 'Ελβετική και Γαλλική άστυνομία, αυτό άπέδειξε την αποτελεσματικότητα της διεθνούς αναρχικής άλληλεγγύης και διέφευσε την ταμπέλα τού «τρομοκράτη», που κόλλησε στους άναρχικούς ή 'Ιντερπόλ.

'Αργότερα, ο "Έντο συνελήφτηκε στη Μαδρίτη μαζί με 4 άλλους συντρόφους (άντρες και γυναίκες), με την κατηγορία ότι προετοίμαζαν την άπαγωγή ενός άνώτερου αξιωματικού τού 'Αμερικάνικου Στρατού, ο όποιος ήταν τοποθετημένος εκεί. Για μιá ακόμη φορά οι άναρχικοί είχαν συνδυάσει σ' ένα διεθνή άγώνα την πάλη πάλι ενάντια στον Φράνκο και την πάλη ενάντια στον 'Αμερικάνικο 'Ιμπεριαλισμό. Τώρα οργανώθηκαν ξανά κάτω απ' τη σημαία της «1ης Μάη», ένσωματώνοντας τις παραδόσεις τού άντιεξουσιαστικού άκτιβισμού, 80 χρόνων ταξικής πάλης ενάντια στον καπιταλισμό. 'Ο άγώνας για τά έργατικά συμβούλια και τόν άμεσο έργατικό έλεγχο, σε αντίθεση με τά συνθήματα τού έθνικισμού, της έθνικοποίησης και τού ρεφορμισμού, συσχετιζόταν πάντοτε με τό κίνημα 1ης Μάη. Τώρα ή πάλη, ύποστηριζόταν άπό

άγιες, άποφασιστικές ενέργειες ενάντια σέ συγκεκριμένες μορφές τής ταξικής καταστολής.

Παρόλο πού ή «άντικουλούρα» κι ή «εναλλακτική κοινωνία» πού προέρχονται άπ' τήν επανάσταση τών νέων στήν Άμερική, δέν έχουν στήν πραγματικότητα καμιά σχέση μέ τόν επαναστατικό άναρχισμό, παρόλα αυτά περιείχαν στους κόλπους τους Ισχυρά επαναστατικά στοιχεία και τó άναρχικό κίνημα άρχισε νά μεταμορφώνεται, καθώς ένώνονταν σταδιακά παλιοί και νέοι επαναστάτες, προκειμένου ν' ανακαλύψουν τó δικό τους επίπεδο. Αυτό έξωθήθηκε παραπέρα άπ' τόν Πόλεμο τού Βιετνάμ και τις παγκόσμιες συνέπειές του, έξαιτίας τών κινήματων διαμαρτυρίας και τήν εμφάνιση τέτοιων ομάδων, όπως οί Γουέδερμεν στίς Ε.Π.Α., πού επηρέασαν πολύ τó κίνημα για μιá «εναλλακτική κοινωνία» στήν Εύρώπη κι ιδιαίτερα στήν Ελλάδα και τήν Τουρκία, όπου για πρώτη φορά μέσα σέ 50 χρόνια εμφανίστηκε ανάμεσα στους νέους ένα άντιεξουσιαστικό κίνημα, πού άγωνιζόταν, όπως κι οί Μαρξιστές Λενινιστές, ενάντια στά δεσποτικά καθεστώτα εκείνων τών χωρών, σέ βαθμό πού τó Τούρκικο καθεστώς υποχρεώθηκε νά διατηρήσει ένα είδος μόνιμου εμφύλιου πόλεμου ενάντια στους νεαρούς εργάτες και φοιτητές και τó Έλληνικό νά χρησιμοποιήσει όλες τις μέθοδες τής Ναζιστικής έξουσίας, πού έμαθε ή άστυνομία στή διάρκεια τού πολέμου.

Σέ πολλές χώρες, συνεχίστηκε ή ανάπτυξη τής άφηρημένα «άντιεξουσιαστικής άριστερας» πού έκλινε πρós τόν Μπλαγκισμό ή ίσως στόν άναρχισμό, χρησιμοποιώντας μαρξιστική φρασεολογία, παρόλο πού, στό βαθμό στόν οποίο εμφανίζονταν όρθόδοξα μαοϊκά κινήματα, τó κίνημα προωθήθηκε ξεπερνώντας τις «μαοϊκές» τάσεις του. Τó κίνημα αυτό έπαιξε ένα σημαντικό ρόλο στόν άγώνα για τά άτομικά δικαιώματα και για τόν εργατικό έλεγχο κι ενάντια στήν τυραννία τού Κράτους. Για τόν τύπο, πού ήταν αναπόφευκτα πιδό άπληροφόρητος άπ' τó κοινό τó όποιο υποτίθεται ότι ύπηρετούσε, όλο αυτό ήταν τó «άναρχικό κίνημα» κι ή επαναστατική άκτιβιστική πτέρυγα εκείνου' μιá ύπόθεση τήν όποια ενθάρρυνε ή προπαγάνδα τών Τόρυδων, πού επιδίωκε νά εμφανίσει: τούς άναρχικούς σά «μπιαμπούλες», όπως ακριβώς ή Ά-

ριστερὰ, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, προσπάθησε νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς φα-
σίστες γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν.

Στὰ 1967 καὶ 1968, ὁ ἐπαναστατικὸς ἀκτιβισμὸς εἰδείξε ξα-
νὰ τὴ δύναμὴν του. Πραγματοποιήθηκαν ἐπιθέσεις ἐναντία στὰ
γραφεῖα Ἀμερικάνικων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν κέντρων σ'
ὀλόκληρην τὴν Εὐρώπην καὶ στὶς πρεσβείαις τῆς Ἰσπανικῆς, Πορ-
τογαλικῆς, Ἑλληνικῆς, Βελγικῆς καὶ Οὐραγουανῆς Κυβέρνησης
(ἀνάμεσα σ' ἄλλες). Μετὰ ἀπ' αὐτὰς τὶς ταυτόχρονες ἐνέργειαις
στὴ Βρεταννίαν, τὴ Γαλλίαν, τὴ Γερμανίαν, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Ἑλ-
βετίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἡ Ὀμάδα 1ης Μᾶης καὶ τὸ Κίνημα Διε-
θνοῦ Ἀλληλεγγύης κυκλοφόρησαν ἕνα μικρότερον πού καλοῦσε
ἐλοὺς τοὺς ἐπαναστάτας νὰ ἐπιδείξουν μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἀλλη-
λεγγύην ἀπέναντι σ' ἕλα τὰ θύματα τῆς ταξικῆς πάλης. Ὁ ἀγώ-
νας ἄρχισε ξανά στὴν Τουρκίαν, μὲ τὴ δημιουργίαν πυρῆνων, πού
ἀποτελοῦνταν τόσο ἀπὸ Ἀναρχικοὺς ὅσο καὶ ἀπὸ Μαρξιστέζ, πού
ἀγωνίζονταν ἐναντία στὴ στρατιωτικὴ δικτατορίαν. Τὸ «Ἐξπρές»
(Παριζιάνικη βδομαδιατικὴ ἐφημερίδα) πρόβλεψε ὅτι «Οἱ Ἀναρ-
χικοὶ θὰ προετοιμάσουν ἕνα κτυπὸ καλοκαίρι» καὶ τὸ Μάρτη τοῦ
1968 παρουσίασε ἕνα ρεπορτάζ πάνω στὶς δραστηριότητες ἐκει-
νων πού περιέγραφε ὡς «ἐξτρεμιστικὴς ἀριστερὸς ὀργανώσεις τῆς
Εὐρώπης», τὸ ὁποῖο εἰτοίμασαν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ὀλλανδοὶ ἀναρ-
χοκρίτες τῆς. Τὸ σιτουασιονιστικὸ κίνημα καὶ τὸ κίνημα τῶν Πρό-
δος στὴν Ὀλλανδίαν, ἦταν συνδεδεμένα μὲ τὴν ἀντιεξουσιαστικὴν
ἀριστερὰ κατὰ τοὺς Ἀναρχικοὺς ἀκτιβιστέζ ἐπαναστάτας. Κι ὅν-
τως, δυὸ μῆνες ἀργότερα, ὁ ἀναρχισμὸς ἐμφανίστηκε γιὰ μιὰ ἀ-
κόμα φορά ὡς ἡ δυναμικὴ δύναμις πού εἶναι.

Τὰ γεγονότα τοῦ Παρισιοῦ, μὲ τὴ συμμετοχὴ σ' αὐτὰ Ἀναρ-
χικῶν, Μασοϊκῶν, Τροτσκιστῶν, Σιτουασιονιστῶν καὶ ἄλλων, εἶναι
πολὺ γνωστά. Καὶ τὸ Κίνημα 1ης Μᾶης ἄρχισε νὰ ἐξαπολύει ἐπι-
θέσεις ἐναντία στὴ Ἰδηρικὴ Ἀεροπορίαν γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τοὺς
Ἰσπανοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους. Οἱ συνδυασμένες ἐπιθέσεις
ἐπιβεβαίωσαν τὴν διεθνήν ἀλληλεγγύην μ' αὐτούς, ἐνῶ τὸ Διεθνὲς
Κίνημα Ἀλληλεγγύης συνετέλεσε, τόσοσιν ἕμισα ὅσο καὶ ἕμισα,
στὴν ἐμφάνισιν πῶς ἐνεργητικῶν ὁμάδων στὴ Γαλλίαν, στὴ Βρεταν-
νίαν, στὴν Ἰταλίαν, στὴν Ἑλβετίαν, στὴ Γερμανίαν, στὴν Τουρκίαν
καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὁμάδες πού περισσότερο ἢ λιγότερο ἀνεξάρτη-

τα, συνέχιζαν την ακτιβιστική δράση στην ίδια τους τη χώρα, ενώ επεκτεινονταν και σ' άλλες χώρες για να βοηθήσουν ν' αποκτήσει μεγαλύτερη ένταση αυτή ή πάλη.

Σ' όλες αυτές τις χώρες πραγματοποιήθηκαν άμετρητες ενέργειες, συμπεριλαμβανομένης στη Βρετανία, ανάμεσα στις άλλες, μιας ομοβιτιστικής επίθεσης ενάντια στο σπίτι του Ίφουρτουγού Έργασίας, Κάρ, τη μέρα της εθνικής διαμαρτυρίας ενάντια στο Νόμο περί Βιομηχανικών Σχέσεων' μια επίθεση ενάντια σ' ένα ύπουργό που είχε υπερασπίσει την ιδέα της άστικής επίθεσης ενάντια στους άπεργούς, στη διάρκεια της κρίσης του Ήλεκτρισμού, επίθεσεις στη Φόρντ και στο Τίντανζελ Χάουζ, όπου βρίσκονταν οι μηχανογραφημένοι φακέλοι της Σκώτλαντ Γυάρντ, στις πρεσβείες της Άμερικής, της Ιταλίας και της Ισπανίας, σε στρατολογικά γραφεία και στρατώνες, σε Ισπανικές Τράπεζες και Κυβερνητικά κτίρια, μερικές ενέργειες απ' τις οποίες αποδόθηκαν (και από μέρος της αστυνομίας αποδόθηκαν όλες) στην Όργιζμένη Ταξιαρχία, παρόλο που αυτή δεν ήταν μια συγκεκριμένη οργάνωση, αλλά μια εκδήλωση επαναστατικού ακτιβισμού, που προερχόταν από ένα πλατύ κύκλωμα του αντιεξουσιαστικού κινήματος γενικότερα.

Η ύπαρξη των Άναρχικών ακτιβιστικών ομάδων ενθάρρυνε έναν πλατύ τομέα της επαναστατικής άριστερας, όχι άπεριγραστα άναρχικής, αλλά έπωσθήποτε αντιεξουσιαστικής, να κλιμακώσει την πάλη και ν' αποδεσμευτεί απ' τα μη αντιστασιακά στοιχεία. Παρόλο που όλες οι παρόμοιες επαναστατικές ενέργειες ύπηρεξαν ιδιαίτερα γενναιόδωρες στο σεβασμό τους, για την ανθρώπινη ζωή, στη διάρκεια ολόκληρης της δεκαετίας κι είχαν άποφύγε: άπόλυτα τη δημιουργία άθώων θυμάτων, ή κατασταλτική έκπληξία που εξαπολύθηκε ενάντια στο αντιεξουσιαστικό κίνημα (Εξω απ' την Ισπανία) δεν είχε προηγούμενο, απ' την εποχή του Ναζισμού. Οι ενέργειες Έθνικιστικών Ομάδων, με τις όποιες δεν είχαν τίποτα το κοινό και που απ' την ίδια τους τη φύση δε μπορούσαν να ανα: τόσο φειδωλές, αποδόθηκαν δόλια σ' αυτούς.

Αυτό συνέβηκε στην Ίταλία, στη Γερμανία, στην Τουρκία και στην Ελλάδα κι ακόμα και στη Μεγάλη Βρετανία.

Ο ΄Αναρχικός Μαύρος Σταυρός, καθώς πρόσφερε ένα νόμιμο μέσο έκφρασης των αναρχικών ακτιβιστών επαναστατών, αποτέλεσε ιδιαίτερα το αντικείμενο επίθεσης. Στο Μιλάνο, ο Τζιουζέππε Πινέλλι, αναρχικός αγωνιστής, πρώην μέλος της ΄Αντίστασης στη διάρκεια του πολέμου και γραμματέας του ΄Ιταλικού ΄Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, συνελήφθηκε μετά την έκρηξη μιας φασιστικής βόμβας σε μια τράπεζα του Μιλάνου και ρίχτηκε απ' το παράθυρο ενός αστυνομικού τμήματος στη διάρκεια της ανάκρισης. Στη Γερμανία, η Γερμανική αστυνομία εξαπόλυσε μια έκστρατεία εξόντωσης ενάντια στο Τμήμα Κόκκινος Στρατός, που αποτελούνταν από Μαρξιστές κι «Αναρχομαρξιστές», η οποία επεκτάθηκε και στη δολοφονία μελών του Μαύρου Σταυρού, μέσα στους δρόμους, συμπεριλαμβανομένων των Γκέοργκ Φον Ράουχ και Τόμας Βαϊκμπέκερ. ΄Υστερα συνελήφθηκε στο Λονδίνο ο Στούαρτ Κρίστι, γραμματέας και συνιδρυτής του Μαύρου Σταυρού, με την κατηγορία της συμμετοχής στις δραστηριότητες της ΄Οργισμένης Ταξιαρχίας, μαζί μ' ένα αριθμό συντρόφων, αντρών και γυναικών, που αντιπροσώπευαν ένα πλατύ φάσμα της αντιεξουσιαστικής αριστεράς και μια πλατιά ποικιλία ενδιαφερόντων (δλοι περιγράφηκαν απ' τον τύπο και την κατηγορούσα αρχή σαν ΄Αναρχικοί, παρόλο που αυτό ίσχυε μόνο για μερικούς). Αυτό έδηγησε στην πιο μακρόχρονη και δαπανηρή δίκη στα πρόσφατα δικαστικά χρονικά της ΄Αγγλίας, αποτέλεσμα της οποίας ήταν η επιβολή 10χρονης φυλάκισης σε κάθε έναν απ' τους 4 κατηγορούμενους και σε ισάριθμες αθώωσεις (πράγμα που ακολούθησε η επιβολή ποινής 15 χρόνων από έναν άλλο αντιδραστικό δικαστή και μια αθώωση).

Στη Σκωτία, επιβλήθηκαν δάρδαρες ποινές στα μέλη του Σκωτσέζικου ΄Εργατικού Κόμματος, μιας μαοϊκής οργάνωσης. Αλλά τα παραδείγματα αποτελούν μονάχα τις πιο θεαματικές μαρτυρίες της αστικής, σοσιαλδημοκρατικής και φασιστικής καταστολής, που άσκήθηκε ενάντια στον επαναστατικό αναρχικό, αντιεξουσιαστικό ακτιβισμό καθώς επίσης κι ενάντια στις επαναστατικές μορφές του Μαρξισμού· αλλά μια τέτοια καταδίωξη δεν είχε

κατορθώσει ούτε θά κατορθώσει να πετύχει το σκοπό της, γιατί η ιδέα της διεθνούς αλληλεγγύης εξελίσσεται άλιματωδώς. 'Ακόμια και στην Τουρκία, όπου χρησιμοποιούνται οι πιο φρικτές μορφές βασανιστηρίων ενάντια στους νεαρούς επαναστάτες και στην 'Ισπανία, όπου τα βασανιστήρια κι ο θάνατος αποτελούν κοινοτοπίες, ή ιδέα των εργατικών συμβουλίων κι ή επιβεβαίωση ότι ο αγώνας για τή κατάληψη των τόπων της δουλειάς, θά υποστηριχθεί από ακτιβιστικές ομάδες, συνεχίζουν ν' άνθίζουν.

Η πάλη δε διεξάγεται στην άλλη άκρη του κόσμου. 'Υπάρχει στις χώρες που εξουσιάζονται απ' τον Κρατικό Καπιταλισμό κι απ' τον Κρατικό Κομμουνισμό, καθώς επίσης και στις καπιταλιστικές και φασιστικές χώρες. Δέ συμβαίνει μόνο στον «τρίτο κόσμο» ή στο υποανάπτυκτο μέρος του κόσμου. Το επαναστατικό κάλεσμα έχει άπλωθεί σ' όλη τήν Εύρώπη. Ποτέ πια δε θά γονατίσει κάτω απ' τις επιθέσεις των φασιστών ή της μυστικής αστυνομίας. Ούτε ακόμα μπορεί νά περιοριστεί σε μιá επαναστατική ιδεολογία. Δέν αποτελεί μιá συνωμοσία. Είναι ένα κίνημα που ίσως αποδείξει ότι είναι άκαταλκητο.

ΜΕΡΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Πρός όλα τὰ επαναστατικά κινήματα και οργανώσεις τοῦ κόσμου.

‘Η «Ομάδα 1ης Μάη» έχει καταλήξει, έδώ και μερικά χρόνια, νά υποστηρίζει, στην πράξη, τήν αναγκαιότητα διεξαγωγής της πάλης ενάντια στη δικτατορία, διαμέσου της επαναστατικής βίας, σαν τὸ μόνο δυνατό τρόπο απάντησης στην κατασταλτική βία τοῦ καθεστώτος τοῦ Στρατηγού Φράνκο κι επανακατάκτησης της ελευθερίας τοῦ ισπανικοῦ λαοῦ, σύμφωνα με τή στρατηγική που έχει σχεδιαστεί απ' τήν 'Ιθερική 'Ομοσπονδία 'Αντιεξουσιαστικής Νεολαίας (F.I.J.L.).

Ξέροντας τήν υποστήριξη που προσφέρεται από αντιδραστικές ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις σε διάφορες δικτατορίες κι εθνι-

κὲς ὀλιγαρχίες, πράγμια πού τίς καθιστᾶ ἱκανές νά διατηροῦν τήν καταπίεση πού ἐξασκοῦν πάνω στό λαό, ἀπευθυνόμεστε στό ἐπαναστατικά κινήματα ἔλου τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται γιά τήν ἐλευθερία καί τήν ἀνεξαρτησία ἔλων τῶν λαῶν. Πειπεισμένοι, ἐπίσης, ἀπόλυτα, γιά τήν στερρότητα τῶν λεγόμενων «νόμιμων καί εἰρηνιστικῶν» ἀγώνων, σά μέσων τερματισμοῦ τῆς καταπίεσης καί ἐξαναγκασμοῦ τοῦ Ἱμπεριαλισμοῦ καί τῶν λακέδων του νά σταματήσουν τήν πολεμοχαρή ἐπιθετικότητα καί τίς στρατιωτικές ἐπεμβάσεις, ἔχομε καταλήξει στό ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1. Πιστεύομε δτι οἱ σημερινοὶ ἀγῶνες γιά τήν ἐλευθερία (π.χ. οἱ ἐπαναστατικοὶ ἀγῶνες τῶν ἀνταρτῶν τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, τῶν μαύρων στίς Ἐνωμένες Πολιτείες), ἔχουν προκαλέσει μιὰ κρίση τῆς συνείδησης καί ἐπέβαλλαν μιὰ ἀντίδραση ἐνάντια στή ρεφορμιστικὴ γραμμὴ, ἀπὸ μέρους γνήσιων ἐπαναστατῶν κάθε εἶδους —αὐτοὶ ἔχουν καταλάβει τελικὰ δτι ὁ μόνος σίγουρος καί ἀξιοπρεπῆς τρόπος γιά ν' ἀναγκαστεῖ νά ὑποχωρήσει ὁ Ἱμπεριαλισμὸς καί οἱ λακέδες του καί ν' ἀνοίξει ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στήν ἐπανάσταση, εἶναι: ἡ ἐνοπλὴ πάλη ἐνάντια στίς δυνάμεις τῆς φασιστικῆς καταπίεσης (τὰ βασικά προπύργια τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας καί τοῦ Ἱμπεριαλισμοῦ).

2. Πιστεύομε δτι οἱ σοβαρὲς παρεκκλίσεις καί διακρίσεις, πού ὑπάρχουν ἀνάμεσα στό διάφορα ἐπαναστατικά κινήματα κάθε χώρας, εἶναι ἀποτέλεσμα ἐνὸς παράλογου καί ἀρνητικοῦ ἰδεολογικοῦ σχεταρισμοῦ (μὲ τὸν ὁποῖο ἔχουν ἐκφραστεῖ καί ἐνεργήσει ὡς τώρα οἱ διάφορες ἐπαναστατικὲς ἰδεολογίες) καί ἔχουν συντελέσει στή διαίρεση τοῦ διεθνoῦς προλεταριάτου καί διευκολῦνει τήν ἀξενόμηνη ἀπολιτικοποίηση τῶν μαζῶν, πού δὲ μποροῦν λογικὰ νά ἐλκυστοῦν ἀπὸ μιὰ ἐπαναστατικὴ πράξη, διχασμέντ, ἀπ' τίς ἀντιφάσεις καί τίς συγκρούσεις πού ἀπορρέουν ἀπ' τὸν ἀντεπαναστατικὸ δογματισμὸ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἡ αἰτία ἔλων τῶν ἐπαναστατικῶν σχισμάτων καί ἰδεολογικῶν φονικῶν διαφοριῶν.

3. Μαζί μὲ τίς Λατινοαμερικάνικες οἰμάδες καί τοὺς πῶδ γνωστοὺς τοὺς ἐκπροσώπους, πιστεύομε δτι ἡ Ἐπανάσταση δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὴ κληρονομιά κανενὸς Κόμματος, ἀλλὰ ε-

λων εκείνων που αγωνίζονται γι' αυτή κρατώντας στα χέρια τους τὰ δπλα, ότι ή πάλη ενάντια στην καταπίεση κι υπέρ της ελευθερίας των ανθρώπων ανήκει, θεωρητικά κι ιστορικά, κι αναλαμβάνεται απ' τους ανθρώπους και τις τάξεις που ύφίστανται την καταπίεση κι αποφασίζουν ν' αγωνιστούν ενάντια σ' αυτή. Τά κόμματα κι οι ιδεολογίες αποτελούν μόνο προσωρινά όργανα τακτικής —κι ιδιαίτερα οι έριμηνείες αυτής της πάλης, σκοπός της οποίας είναι ή επανάσταση— και πρέπει επομένως νά περιαρχήσουν στην αληθινή ούσία της κοινωνικής Ιστορίας.

4. Πιστεύουμε πως ή διεθνής επαναστατική αλληλεγγύη θάναι αποτελεσματική μόνον ανάμεσα σ' εκείνα τὰ κινήματα που δέ διατηρούν επαφές, ούτε εμπλέκονται τὲ συμβιβασμούς με τον Ίμπεριαλισμό και που δὲν ύποστηρίζουν την πολιτική της «εργινικής συνύπαρξης», που καθιστά Ικανό τον Ίμπεριαλισμό νά πραγματοποιεί ατιμώρητα τις σφαγές και τις λεηλασίες, που θά συνεχίζονται στο μέτρο που δὲν ύπάρχει καμιά συνεπής απάντηση στις στρατιωτικές επεμβάσεις, σκοπός των οποίων είναι ή κατάπνιξη των αγώνων για την ελευθερία και των επαναστατικών ἐκρήξεων σ' όλόκληρο τον κόσμο.

5. Πιστεύουμε ότι ο πραγματικός επαναστατικός στόχος είναι ή κατάκτηση της ελευθερίας για τις μάζες και για κάθε άτομο κι ότι ούτε ο ιδιωτικός καπιταλισμός ούτε ο κρατικός, μπορούν νά συμβιβαστούν με την ελευθερία του ανθρώπου ή με μιὰ γνήσια ελεύθερη κοινωνία. Ο ιδιωτικός καπιταλισμός ύποτίθεται ότι προσφέρει την ελευθερία ενώ διατηρεί την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο —ο κρατικός καπιταλισμός ύποτίθεται ότι τερματίζει την εκμετάλλευση καταστέλλοντας την ελευθερία. Οι ρίζες και των δυο βρίσκονται μέσα στην οικονομική και πολιτική αλλοτριώση κι επομένως δέ μπορούν ούτε νά προσφέρουν την ελπίδα μιᾶς σταδιακής εξέλιξης πρὸς την ἀπελευθέρωση. Για τον πραγματικό επαναστάτη ή κατάκτηση της ελευθερίας κι ο τερματισμός της εκμετάλλευσης είναι ἀναπόσπαστες και συμπληρωματικές επιδιώξεις.

6. Πιστεύουμε ότι όλοι οι επαναστάτες που επιθυμούν νά δοῦν πραγματικά τὸ θρίαμβο της Ύπανάστασης πρέπει και μπο-

ρούν να δεχτούν την αναπόφευκτη αναγκαιότητα μιας ιδεολογικής επανατοποθέτησης που θα επιλύσει πιδ αποτελεσματικά τὰ προβλήματα της ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης — με άλλα λόγια: μέσα και σκοπούς, τακτικές και στόχους, επαναστατική στρατηγική κι επαναστατική ήθικη — προκειμένου να τερματίσει τις καταστροφικές διαφορές και τους δογματικούς ανταγωνισμούς που έχουν ως τώρα εμποδίσει τή συνένωση όλων των επαναστατών ενάντια στον κοινό εχθρό. Το βασικό θέμα είναι: οτι θα πρέπει τώρα να συνειδητοποιήσουν ότι ο Ίμπεριαλισμός κι ο Καπιταλισμός κάθε είδους, είναι οι πραγματικοί εχθροί κι ότι οι επαναστάτες μπορούν να τους αντιμετωπίσουν μόνο συνενώνοντας τις δυνάμεις τους ή τουλάχιστο υποστηρίζοντας ο ένας τον άλλο με αποτελεσματική επαναστατική αλληλεγγύη, εθνική και διεθνή, εμποδίζοντας έτσι τον εχθρό να εκμεταλλευτεί τις αιώνιες αντιφάσεις και διαίρεσεις.

7. Πιστεύουμε ότι έφτασε ο καιρός να παραμερίσουν οι επαναστάτες τις ιδεολογικές τους διαφορές, τους σχηματισμούς και τις διάφορες «αντικειμενικές συνθήκες» δομής και χώρου. Όλα τὰ επαναστατικά κινήματα πρέπει να ενώσουν και να συντονίσουν τις προσπάθειές τους μέσα σ' ένα πλατύ Κίνημα Επαναστατικής Αλληλεγγύης, προκειμένου ν' αντιταχτούν με συνέπεια στην ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και στους φίλους της δικτατορίας και να υποστηρίξουν ξμπρακτα τους επαναστατικούς αγώνες των λαών, εξασφαλίζοντας έτσι το δρόμο για την Έπανάσταση. Μπορούμε ν' αποδείξουμε αυτή την Έπαναστατική Αλληλεγγύη με: πράξεις προπαγάνδας κι αλληλεγγύης για χάρη όλων των λαών που αγωνίζονται ενάντια στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό: πράξεις βίας ενάντια στα διπλωματικά και τα στρατιωτικά σώματα, τον ιμπεριαλισμό και τις δικτατορίες, εάν αποτελεσματικά αντίποινα για τὰ εγκλήματα τους.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ ΜΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΠΟΥ ΘΑ ΕΜΠΟΔΙΣΕΙ ΤΗΝ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΗ

**ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ.**

ΖΗΤΩ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!

Λδγουστος 1967

Όμάδα 1ης Μάη/F I J L

(Ίδρυτική Όμισπονδία Αντιεξουσιαστικής Νεολαίας)

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ

*Για τή δημοσργία μιās
Άναρχικής Διεθνός*

Με βάση τις πρόσφατες εμπειρίες μας και μιὰ ανάλυση βγαλμένη απ' τή συγκεκριμένη κατάσταση μας σαν αναρχικών (δργασιμένων ή όχι) μέσα στο διεθνές πολιτικοκοινωνικό πλαίσιο, έχουμε καταλήξει στὰ ακόλουθα συμπεράσματα τὰ όποια θεωρούμε ότι είναι τόσο χρήσιμα όσο κι αναγκαία, γιά νά παρουσιαστούν σέ κάθε αγωνιστή που πιστεύει πώς είναι ακόμα δυνατό νά υιοθετηθεί μιὰ αποτελεσματική επαναστατική θέση.

1. Τὰ σύγχρονα κράτη (όλοκληρωτικά ή δημοκρατικά), ό ιδιωτικός κι ό κρατικός Καπιταλισμός, κάθε παραλλαγή τής πολιτικής και θρησκευτικής ιδεολογίας, ό έργατικός συνδικαλισμός (ανεξάρτητα αν είναι ρεφορμιστικός ή έλεγχομένος απ' τó κράτος) και γενικότερα όλες οι κοινωνικές ομάδες που αποτελούν μέρος τής σημερινής παραγωγικής κοινωνίας, έχουν καθιερώσει, αποδεδειγμένα, μιὰ συνύπαρξη που τείνει, με όποιονδήποτε θυσία, νά διασφαλίσει τó σημερινό σ τ ά τ ο υ ς κ έ τ , γιά κάθε μορφή προνομίου, έκμετάλλευσης κι εξουσίας.

Όλοένα και περισσότερο οι θεμελιακές αντιφάσεις τού συστήματος (ή τών διαφόρων συστημάτων και κοινωνιών καθώς έπίσης κι εκείνες που υπάρχουν άνάμεσα στις διάφορες φυλές κι έθνότητες) τείνουν νά ένταθούν (άλλά όχι νά επιλυθούν), διαμέσου διαπραγματεύσεων και συμβιβασιών που δέ βάζουν σέ νύγδυο τήν επιβίωση τού συστήματος (ή τών συστημάτων) σαν τέ-

του, ούτε των ομάδων, καστών ή τάξεων που απολαβαίνουν σήμερα προνομιοϋχες θέσεις. 'Απ' αυτό πηγάζει: ή επικρατούσα πολιτική σύγχυση κι ήθική κατάπτωση, οι αποικροστικές συναλλαγές ανάμεσα σε καθεστώτα που υποτίθεται ότι τρέφουν ασυμβίβαστη έχθρα' (Ρωσία κι ΕΠΑ, Κούβα κι 'Ισπανία, Κίνα και Πορτογαλία), στις «λαϊκές» δημοκρατίες και στις καπιταλιστικές δημοκρατίες κ.λπ.

Οι παλιές άρχουσες κλάσεις κι οι νέες γραφειοκρατικές κλάσεις, οποιαδήποτε κι αν είναι: ή απόχρωση, ή φυλή ή ή θρησκεία τους, έχουν χάσει τις προηγούμενες προκαταλήψεις και τους κρυφούς ενδοαχρικούς τους. Σήμερα, μέσα στα πλαίσια διεθνών οργανώσεων και διαμέσου επίσημων ανταλλαγών, δημιουργούν φιλικές σχέσεις και ψυχαγωγούνται μεταξύ τους, πάνω στις πλάτες των άπλων ανθρώπων που τους συντηρούν κι είναι υποχείριά τους. Και μέσα σ' αυτό το χάος των συμφωνιών και των συμφερόντων, θα πρέπει να τοποθετήσουμε επίσης την απόλυτα ενσωματωμένη «ήγερτική» και συνδυαστική γραφειοκρατική κλάση.

2. 'Απ' αυτό συνάγεται ότι σήμερα οι δογματικές διακηρύξεις κι οι επαναθεσθευτικές των ιδεολογικών άρχων δεν έχουν κανένα νόημα, πέρα απ' τή δημαγωγία —μια συνήθεια που μένει. Δεν αγωνίζεται πια κανείς για τή δημοκρατία, τον σοσιαλισμό, τον κομμουνισμό ή τήν επανάσταση, άλλ' απλώς για τήν άγνωριση τής ήττας τής εξουσίας, από κείνη ή τήν άλλη ομάδα, σ' ένα συγκεκριμένο τόπο και για τήν «έθνική ανεξαρτησία» (τήν έγγρητική πράξη που καλύπτει και δικαιώνει: κάθε μορφή δεσποτισμού) και για να ξεχάσει τα χρέη που όφειλε: στη διεθνή επαναστατική άλληλεγγύη. Έτσι, στο Βιετνάμ, στην Κορέα, στην Ούγγαρία και στην Κούβα, μετά το θρίκμιο της μιας ή της άλλης συμμορίας, δεν αγωνίζεται πια κανείς ύπέρ ή κατά του «κομμουνισμού», αλλά απλά για να εξασφαλίσει τήν «έθνική ανεξαρτησία, τις συμφωνίες τής Γενεύης, τις συμφωνίες του ΟΗΕ, τήν έδαφική άκεραιότητα και τήν επιβίωση τής κυβέρνησης τής Σαϊγκόν, ή του 'Ανόι, του Τέλ 'Αβίθ ή του Καίρου. Στο μεταξύ, οι δικτάτορες κι οι Λατινοαμερικάνικες ολιγαρχίες, υποστηριζόμενοι απ' τους άμερικάνικους «πράσινους μπερέδες», συντρίβουν τους επανα-

στάτες αντίρτες και δολοφονοῦν τὸν Τσέ Γκεόρα, ἐνῶ ἡ ΕΣΣΔ και οἱ «Λαϊκὲς Δημοκρατίες» συνεχίζουσι νὰ ἔχουσι ἐμπορικὲς συναλλαγές, νὰ διατηροῦσι διπλωματικὰς σχέσεις και νὰ δίδουσι πιστώσεις στὶς ἴδιες ἀκριβῶς ἐκεῖνες κυβερνήσεις, ἐνάντια στὶς ὀποιες ἀγωνίζονται οἱ Μαρξιστὲς ἐπαναστάτες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο ἀνακαλύπτει κανεὶς τοὺς ἴδιους βρώμικους ἐλιγμούς και συναλλαγές. Οἱ σοβιετικὲς ἐμπορικὲς, πολιτικὲς, και ἀθλητικὲς ἀποστολὲς κάνουν διαβουλεύσεις με τὶς ἀντίστοιχὲς τοὺς στὴν Ἰσπανία τοῦ Φράνκο και στὴ διάρκεια ὀλόκληρης τῆς Βιετναμέζικης τραγωδίας οἱ Ἀμερικανοὶ και οἱ Μαρξικοὶ διπλωμάτες διατηροῦσι σχέσεις. Ἡ ἀποκαποικιοποίηση τῶν Ἀσιατικῶν και Μιζύρων λαῶν προχωρεῖ, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ ἐπιτρέψει τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπ' τὴν ντόπια ἀστική τάξη, με τὴ βοήθεια τῆς Ρωσίας και — ἢ — τῆς Ἀμερικῆς.

Στὴν πράξη ἡ ἰδεολογία ἐκφυλίζεται, ἀφοῦ δὲ γίνεται: τίποτα παραπάνω ἀπὸ ἓνα πατριωτικὸ καθήκον, «ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία», «νομιμότητα», «δημόσια τάξη», και «εἰρήνη», και «ἀνάπτυξη» — και ὀπως αὐτὸ συμβαίνει: στὴν Ἀνατολή, τὸ ἴδιο συμβαίνει και στὴ Δύση.

Σ' ὀλα τὰ μέρη τῆς γῆς, τὰ κόμματα και οἱ ὀργανώσεις στέκονται μάρτυρες τῆς θυσίας τῆς ἴδιας τοὺς τῆς ἰδεολογίας, γιὰ χάρη τῆς ἀπλῆς πάλης γιὰ τὴν ἐξουσία.

3. Δυστυχῶς αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς ἐγκατάλειψης τῆς ἰδεολογικῆς συνέπειας ἔχει ἐπίσης εἰσβάλει μέσα στοὺς διεθνεῖς ἀναρχικοὺς κύκλους, ποὺ δὲν ἤξεραν πῶς ν' ἀντισταθοῦν ἢ ν' ἀγωνιστοῦν ἐνάντια στὴ διαδικασία τῆς ἐπαναστατικῆς ἀκινητοποιήσης.

Γιὰ τὸν ἀναρχισμό, ὀργανωμένο ἢ ὀχι, ἡ ἐπαναστατικὴ ἀκινητοποίηση, αὐτὸ τὸ ρήγμα ἀνάμεσα στὴν ἰδεολογικὴ σύλληψη και τὴν πρακτικὴ τῆς ἐκδοσης, ἔχει μεγάλη σημασία, παίρνοντας ὀπόψη ὀτι ὀ ἀναρχισμός δὲν ἐπιδιώκει τὴν κατάκτηση τῆς πολιτικῆς ἢ ὀικονομικῆς ἐξουσίας. Ἄν ἐγκαταλείψει τὴν μόνη του δυνατὴ ἀπασχόληση, τὴν ἀγωνιστικότητά του μέσα στὴν πάλη γιὰ τὴν ἐπανάσταση, ἀν ἰκανοποιεῖται με τὶς ἀναμνήσεις ἀπ' τὸ

παρελθόν η αν φυτοζωει μέσα στη γραφειοκρατία, θα στεργηθεί ένα τελικό στόχο και, όπως στερείται μυστικιστικές ρίζες, δε θα μπορουσε να επιζησει τα μιá αίρεση — δε θαχε καμιά πρακτική αξία για όποιαδήποτε κοινωνική ομάδα, είτε οι ανάγκες της είναι πνευματικές είτε υλικές.

Αν ο αναρχισμός πρόκειται να έχει μιá πραγματική υπόσταση, θα πρέπει να προσελκύει τους ανθρώπους και να δικαιώνεται: σá μιá πρακτική επαναστατική ιδεολογία δίχως νάχει δημιουργικούς, θα πρέπει όχι μόνο να εξασκαιθεβαιώνει τον αντικρατισμό του σάν άπορασιτικό όρο για τó θρίκιδο της ελευθερίας αλλά και να συνοδεύει αυτή την κριτική του εξουσιασμού με την πρακτική της διαρκούς εξέγερσης' χωρίς αυτό είναι άχρηστος, εκτός αν άποτελεί ένα μέσο γελοιοποίησης και συνεισφοράς λίγο παραπάνω στην κλιμάκωση της σημερινής σύγχυσης, ύποδειχνοντας τους κίνδυνους, τις αντίφάσεις και τα κατ'αποφύκτα άποτελέσματα της εξουσιαστικής κοινωνίας. Άλλά είναι όλότελα άχρηστος, αν άρκεστοθιμε στο να φυτοζωοθιμε, όπως κάνουν άλλοι. Είναι φανερό ότι η δίωξη των διαφαινόντων, ή καταπολέμηση πραγματικών ή φανταστικών παρεκκλίσεων, δε θα μιά τώσει από μιá συλλογική παρακμή, αν δεν αντιδράσουμε εκ των προτέρων ενάντια στη βασιλεία της άπάθειας, της στατικότητας, της ρουτίνας και της πολιτικής άκινητοποίησης του συνόλου, είτε σάν έτοιμια είτε σάν ομάδες είτε σάν κινήματα.

4. Όπως όμως είπαμε προηγούμενα — οι θεμελιικές αντιφάσεις της καπιταλιστικής και της «σοσιαλιστικής» κοινωνίας σπνεχίζουσι ν' ανθίζουσι και σε πολλές περιπτώσεις οι συνέπειές τους είναι ακόμα πιο σοβαρές από πρίν' ή ένοσημάτωση των έργατών μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία κι ή ανάπτυξη της «ασοκλαστικής» κοινωνίας έχουν άποκομίσει τó προλεταριάτο. Η ταξική πάλη όμως δεν έχει εξαφανιστεί, ούτε οι άναπόφευκτες συγκρούσεις με τις όποιες κάθε τάξη υπερασπίζει: τα δικά της συμφέροντα. Ούτε ή «εργατική συνύπαρξη» έχει σταματήσει: τις ένοπλες συρράξεις, τις έχει μόνο περιορίζει γεωγραφικά — στο Βιετνάμ, στη Μέση Άνατολή, στην Άφρική...

Οι φυλετικές διακρίσεις, ή εκμετάλλευση των εργαζόμενων μαζών, οι καταχρήσεις των κυρίαρχων τάξεων, ή απουσία βασικών ελευθεριών (της σκέψης, της έκφρασης και του συνέχεσθαι) τὰ πολιτικά εγκλήματα κι ή συνακόλουθη καταστολή και τρομοκρατία αποτελούν κάτι τὸ κοινὸ στὸν πολιτισμένο μας κόσμο. Στὴν Ἰσπανία τοῦ Φράνκο, στὴν Πορτογαλία τοῦ Σαλαζάρ, στὴν Ἑλλάδα τῶν «Συνταγματαρχῶν», ὅπως και στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωσὴ και τὶς «Λαϊκὲς Δημοκρατίες», οἱ ἐργάτες ἀκόμα κι οἱ φιλελεύθεροι καθηγητὲς εἶναι καταδικασμένοι, δταν διαμαρτύρονται ἢ ἐπιχειροῦν νὰ ἐξασκήσουν τὸ δικαίωμα ποῦ τοὺς παρέχει ἡ ελευθερία τοῦ συνέχεσθαι. Καὶ στὶς Ἐνωμένες Πολιτεῖες οἱ ἄλλοι ἐξεγείρονται ἐναντίον τῶν φυλετικῶν διακρίσεων, ἐνῶ στὴν Κίνα ὑπάρχει μιὰ κτηνώδης κατάπνιξη τῆς θέλησης τῶν μαζῶν μὲ τὴ θεοποίηση τοῦ Μασοῦ.

Ἔτσι, γιὰ τοὺς ἀναρχικοὺς ὁλόκληρο τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει μιὰ ἑλλειψὴ κινήτρων γιὰ δράση, οὔτε πρακτικῶν δυνατοτήτων γιὰ νὰ διακηρύξουν τὴν παρουσία τους και νὰ δείξουν τὸ δρόμο.

Στὴν Εὐρώπη, ποῦ ἐπιδειχνε μιὰ ὑποκριτικὴ ἀδιαφορία ἢ ἐνέχεται στὰ εγκλήματα ποῦ διαπράττονται μέσα στὰ θριά της (Ἰσπανία, Ἑλλάδα, Πορτογαλία), και σ' ἄλλες ἡπείρους ποῦ ἐξουσιάζονται ἀπ' τὸν οικονομικὸ και πολιτικὸ Ἱμπεριαλισμό, ὑπάρχουν πολλές δυνατότητες νὰ ὑποδειχτεῖ, διαμέσου αὐτῶν τῶν κατάφωρων παραδειγμάτων, ποῦ βρίσκεται ἡ λογικὴ ἢ δικαιοσύνη κι ἡ ελευθερία, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ ἐπιδειχτεῖ ἓνας ἀτοκαταστροφικὸς, περιττὸς ἥρωισμὸς ἢ ἓνας ἀναγκαστικὸς ἀκτιβισμὸς. Ἀλλὰ ἔχοντας συνείδηση τῶν κινδύνων ποῦ συνοδεύουν μιὰ τέτοια στάση εἶναι δυνατό, ἀπλὰ και συγκρατημένον νὰ διατηρήσουμε ζωντανὴ τὴν ἐπαναστατικὴ συνείδηση και νὰ κινήσομε, διαμέσου τῆς συγκεκριμένης δράσης, ὅλες τὶς ἐπαναστατικὲς ἀνταραγὲς ποῦ ἐκδηλώνονται σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ξεπερνώντας τοὺς παράλογους δογματισμοὺς και καθορίζοντας ἐνα τρόπο ἀποτελεσματικῆς ἐξέγερσης σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ συλλογικὴ ὑποταγὴ τῶν υποτιθέμενων ἐπαναστατικῶν κομμάτων κι ὀργανώσεων.

5. Για ν' ανακεφαλαιώσουμε νομίζουμε ότι έχει έρθει ο καιρός για νά καθορίσουμε και νά βάλουμε σέ κίνηση μιá γραμμή δράσης πού θάνα: συνεπής με τήν επαναστατική ήθική και θά μπορεί νά υλοποιηθεί στήν πράξη: τέτοια είναι μιá μορφή οργάνωσης πού, αποφεύγοντας τις άπειλητικές συνέπειες τής γραφειοκρατίας, παίρνει υπόψη τις δυνάμεις και τις πραγματικές μας δυνατότητες, ενώ συνάμα είναι ίκανή νά προβάλλει αποτελεσματικά τήν άναρχική παρουσία στό διεθνές πολιτικο-κοινωνικό πλαίσιο. Πρέπει νά έπωφεληθούμε άπ' όλες τις ευκαιρίες πού μιá προσφέρει ή δοσιμένη ιστορική στιγμή κι ιδιαίτερα άπ' τήν κρίση του Μαρξισμού, στήν καρδιά του οποίου έχει προβάλλει τó αναπόφευκτο πρόβλημα τής άμεσης δράσης και τής επαναστατικής άλληλεγγύης. Δέν πιστεύουμε σέ θαυματουργές λύσεις, ούτε στήν άπλή έκπαιδευτική άξία του παραδείγματος —πιστεύουμε στήν αποτελεσματικότητα τής δράσης, όταν αυτή ανταποκρίνεται σέ ορισμένες συνθήκες πού τής δίνουν περιεχόμενο και μιá συνεπή ιδεολογική και τακτική γραμμή.

Έχουμε καταλήξει: σ' αυτά τά συμπεράσματα μετά άπό μιá σειρά έμπειριών πού μιáς έχουν δείξει: ότι, παρά τó γεγονός πώς είμαστε μιá μειοψηφία πού δέ διαθέτει ούσιαστικά κανένα μέσο, μπορούμε νά κάνουμε τήν παρουσία μας αξιοσημείωτη, νά κερδίσουμε τή συμπάθεια και νά μιáς πάρει υπόψη τής ή διεθνής κοινή γνώμη.

Έτσι, ó στόχος μας δέν είναι μόνο νά παρουσιάσουμε συμπεράσματα πού έχουμε άντλήσει άπ' τή δική μας πείρα, αλλά μάλλον νά προσφέρουμε τήν άλληλεγγύη και τή συνεργασία μας σ' όλους εκείνους πού πιστεύουν στή δυνατότητα τής αποτελεσματικής δουλειάς πού οδηγεί στήν εξέγερση και στή διεθνή άλληλεγγύη.

Κατά συνέπεια συνοψίζουμε τήν τοποθέτησή μας με τόν ακόλουθο τρόπο:

ΠΡΩΤΟ: 'Απόλυτη ταύτιση με τήν αντιεξουσιαστική έννοια του άναρχισμού και τήν κλασσική επαναστατική του γραμμή.

ΔΕΥΤΕΡΟ: 'Ολοκληρωτική άπόρριψη του ιδεολογικού δογματισμού και του σχεταρισμού, καθώς θεωρούμε αυτά τά φαινόμενα σαν άσυνιδίοστα με τήν άναρχική ήθική.

ΤΡΙΤΟ: Ἀπόλυτος σεβασμός γιὰ τίς γνώμες καί τίς συζητήσεις στό μέτρο πού ἀφοροῦν τή δραστηριότητα κάθε διμάδας, ἀτόμου ἢ κινήματος.

ΤΕΤΑΡΤΟ: Νάμικστε ἀπόλυτα προετοιμασμένοι νά συνεργαστοῦμε μέ διμάδες, άτομα ἢ κινήματα μέ τὰ ὅποια ἔχουμε συγγένεια καί παρόμοια, μ' ἕλους ἐκείνου πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἀκολουθοῦν μιὰ ἐπαναστατική ἰδεολογία καί πού θάναί προετοιμασμένοι νά πολεμήσουν τὸ σιχαρισμὸ καί τὸν ἐλιτισμὸ, καθὼς ἐπίσης καί τίς ἀδικίες πού ἐπιβάλλονται ἀπὸ κάθε εἶδος ἰδεολογίας.

ΠΕΜΠΤΟ: Ἀπόλυτη ταύτιση μέ τὰ βασικά στοιχεία τοῦ μανιφέστου, «ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» (πού μοιράστηκε ἀπ' τὴν Ὀμάδα 1ης Μάη, μετὰ τὴν ἐπίθεση στὴν Ἀμερικανική Πρεσβεΐα τοῦ Λονδίνου) σὰ γενική στρατηγική γραμμὴ, στό μέτρο πού ἐπικρατοῦν σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο οἱ σημερινές πολιτικοκοινωνικές συνθήκες.

10 τοῦ Μάρτη, 1968

Ὀμάδα «1η Μάη»

ΚΑΙ ΤΩΡΑ . ΤΙ :

Τὸ «τέλος» τοῦ πολέμου στὸ Βιετνάμ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ τέλος μιᾶς περιόδου διεθνoῦς πολιτικῆς τῶν μεγάλων δυνάμεων, οἱ ἑποῖες, στὴ διάρκεια τῶν τελευταίων 30 χρόνων, ἔχουν ἐξουσιάζει τὴ μοῖρα τοῦ κόσμου. Ἐξέχωρα ἀπ' αὐτὲς τίς κατὰφωρες κι ἑμμετες συνέπειες («τερματισμὸς» τῆς πρὸ σκανδαλώδους τεχνολογικῆς γενοκτονίας καὶ τῆς πρακτικῆς ἐπιβεβαίωσης τῆς ἀρχῆς τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης» ἀνάμεσα σὲ ἀντίθετα πολιτικά καθεστώτα), αὐτὸ ἔχει καὶ τίς πιθανές του συνέπειες γιὰ τὸ μέλλον, πού διαταράσσου τὴν παγίωση τῆς κυριαρχίας τοῦ κράτους, σ' ὅλες του τίς μορφές, σ' ὅλες τίς γωνιές τοῦ πλανήτη, τὴν ἀποκωτάσταση τῶν φιλικῶν σχέσεων ἀνάμεσα σ' ὅλες τίς δυνάμεις πού ἐπιδιώκου τὴ διατήρηση τοῦ κράτους κθδ τῆς Δύναμης καὶ τῶν Προνομίων, τὴν ἐπέκταση τοῦ τεχνολογικοῦ ὀρθολογισμοῦ πάντως σ' ὅλο τὸν πλανήτη, μὲ τὴ συνακόλουθη ἐξασφάλιση τῆς ὑποταγῆς τῆς ἀλλοτριωμένης ἐργασίας καὶ τὸ «πλεονέκτημα» τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας, τὴν ἐντατικὴ καὶ μεγιστοποιημένη ἀνάπτυξη τῶν δομῶν μιᾶς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας, γύρω ἀπ' τοὺς δύο πόλους τῆς ἰδεολογικῆς τῆς δυναμικῆς, τὸ φασισμὸ καὶ τὸ Σταλινισμὸ.

Ἡ Δυτικὴ κοινωνία, ὁ Τρίτος Κόσμος καὶ οἱ ἄλλοι

Στὸν ξέφρενο ἀγῶνα γιὰ τὴ βιομηχανοποίηση, πού ἔχει καθιερωθεῖ σὰν κυρίαρχο μοτίβο τῆς σύγχρονης ἱστορίας ὄλων τῶν λαῶν κι ὄλων τῶν συστημάτων, ἡ Δυτικὴ κοινωνία ἔχει φτάσει σὲ ἀρκετὰ ὕψηλὰ ἐπίπεδα, πού κάνουν δυνατὴ μιὰ ριζικὴ ἀλλαγὴ τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς τῶν διαφόρων κυβερνήσεων πού τὴ

συνθέτουν. Μολοντούτο, σ' ἔνομα τοῦ «διεθνoῦς ἀνταγωνισμοῦ» καὶ τῆς «ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας», ἡ σειρά προτεραιότητας συνεχίζει νὰ κατέχεται: ἀπ' τὴν οἰκονομικὴ σφαῖρα καὶ ὄχι ἀπ' τὴν κοινωνικὴ. Καὶ μόνο σὲ περίπτωσι πού ἐμφανιστοῦν κινήματα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν καλύτερες συνθῆκες καὶ ἡμερομίσθια, πού εἶναι ἱκανὰ νὰ ξεπράξουν τὰ δριτὰ τῆς νομιμότητος καὶ νὰ συνεχίσουν τὴ δράση τους πέρα ἀπ' τὸ σῆμα τοῦ μπορεῖ νὰ ἀνεχθεῖ τὸ σύστημα, εἶναι δυνατὸ νὰ πραχωρηθοῦν ὀρισμένες μεταρρυθμίσεις καὶ νὰ γίνουν περιορισμένες βελτιώσεις. Ἄλλ' αὐτὸ γίνεται πάντοτε μὲ τὴ δόλια πρόθεσι νὰ ἐξασφαλιστεῖ ἡ ἐνωσιμιάτωσι τῶν ἐκμεταλλεομένων μαζῶν μέσα στὸ σύστημα, ἡ συνέχεια τῆς κατεστημένης τάξεως καὶ ἡ διευκόλυνσι τῆς οἰκονομικῆς ἐπέκτασις. Ὅλα σὲ βάρος τοῦ ἀληθινοῦ ἐξυθροπισμοῦ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς συλλογικῆς ζωῆς, τῆς ἀληθινῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ ἀληθινοῦ κομμουνισμοῦ.

Στις χώρες τοῦ Τρίτου Κόσμου, ἡ βιομηχανοποίησι ἔχει ἐπίσης μεταμορφωθεῖ σ' ἓνα ὑπέροτατο πολιτικὸ στόχο. Παρὰ τίς ἐπαναστατικὰς ἐπαγγελίας τῶν βασικότερων κινήματων «ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας» καὶ «ἀπελευθέρωσις», πού ξύπνησαν στὸν καιρὸ τους μεγάλες ἐλπίδες μέσα στὴν καρδιά τῆς ὀργανωμένης ἐργατικῆς τάξεως στὴν Εὐρώπη, ὁ Τρίτος Κόσμος (βασίζομενος, ἀκριβῶς, στὴν ὑποταγὴ τῶν μαζῶν σ' ἓνα δημοκρατικὸ ἐθνικοισμὸ), κατέληξε ν' ἀκολουθήσει τὸ δρόμο τῆς Δυτικῆς καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξεως. Καὶ ὁλοένα καὶ περισσότερο, ἔχοντας ἐπιλύσει ἢ ὄχι τίς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς τοῦ ἀντιφάσεις, ἡ ἐνωσιμιάτωσή του μὲ τ' ἄλλα Δυτικὰ ἔθνη ἔγινε ἓνα ἀναμφισβήτητο καὶ ἀμετάκλητο γεγονός.

Οἱ ἄλλοι ἦταν, στὴν ἐποχὴ τους, ἡ Κίνα τοῦ Μάο, τὸ Βόρειο Βιετνάμ καὶ ἡ Κούβα τοῦ Κάστρου. Ἄλλὰ ἔχουμε δεῖ τί συνέπειες εἶχε γι' αὐτὰ τὰ ἐπαναστατικὰ προπύργια ἡ οἰκονομικὴ λογικὴ, ἡ στρατηγικὴ τοῦ διαλόγου καὶ τῆς διεθνoῦς συνεργασίας μὲ τοὺς Τζόνσον καὶ Νίξον.

Τὰ επαναστατικά γκρουπούσκουλα

Ἀντιμέτωπα μ' αὐτὴ τὴν ἀριονία τῶν διαφόρων ἐξουσιαστικῶν συστημάτων, τὰ ἀριστεριστικά γκρουπούσκουλα, ὑποχώρησαν σὲ πῶς μετροπαθεῖς, λιγότερο ριζοσπαστικές καὶ πῶς ἐνσωματωμένες θέσεις —παρόλο πὺ τὰ πῶς «πολιτικοποιημένα» δὲν ἀπαρνήθησαν τὰ πασίγνωστα συνθήματά τους (γιά τὴν ἀλλαγὴ τῆς ποιότητας τῆς ζωῆς, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου), ὅτε τὴν πρόθεσή τους ν' ἀποτελέσουν τὴν επαναστατικὴ πρωτοπορία. Ἔτσι, δίχως ἴσως νὰ τὸ θέλουν, ἐκείνοι πὺ πίστευαν πῶς εἶναι οἱ πῶς νόμιμοι κληρονόμοι ὀλόκληρου τοῦ διεθνοῦς κινήματος τῆς ἐξέγερσης τῶν νέων, βοήθησαν ν' ἀπορροφηθεῖ ἀπ' τὸ σύστημα ἕνα κίνημα πὺ φιλοδόξησε νὰ μὴν ἀπορροφηθεῖ. Ὅπως ἀκριβῶς ἡ καταστολὴ ἔχασε τὴν ὀξύτητά της, ἔτσι καὶ αὐτὰ τὰ γκρουπούσκουλα ἐπέβαλλαν μὴ αὐτοπειθαρχία (γιά νὰ μὴν ἐνδώσουν στὴν «προδοκᾶτσια») πὺ τὰ ἔκανε νὰ σέβονται ὀλόένα καὶ περισσότερο τὴ νομιμότητα, σὲ σημείο, ὅτε νάνα ἐτυχεσίενα πὺ ἀποτελοθῶν τὴν «ἄκρα ἀριστερά» τῆς κλασσικῆς ἀριστερᾶς, ἐνσωματωμένα μέσα σ' ὀλόκληρη τὴν ποικιλία τῶν ρεφορμιστικῶν συνδικάτων καὶ κομμμάτων, πὺ ἔχουν κομμουνιστικές, σοσιαλιστικές ἢ ἀπλῶς δημοκρατικὲς πεποιθήσεις... Ἔτσι, παρόλο πὺ συνεχίζουν νὰ λέγονται επαναστάτες, ἔχουν πάψει ἐξίσου νάνα, οὐσιαστικά καὶ δυναμικά, ἡ ἀρνήση τῆς ἐξουσιαστικῆς τάξης. Μόνο τὰ περιθωριακά γκρουπούσκουλα πὺ δὲν ἔχουν ἀπαρνηθεῖ τὸν επαναστατικὸ σκοπὸ, παραμένουν τῶρα οἱ αὐθεντικοὶ εκπρόσωποι τοῦ Ἰσπανικοῦ τῆς ἀρνήσης τῆς ἐξουσίας, ἕνας σκοπὸς πὺ συνίσταται ὅπως ἐπιβεβαιώθηκε μ' ἕνα χαρακτηριστικὸ τρόπο στὸ Μάη τοῦ '68, στὸ νὰ ζεῖ τὴν επανάσταση κάθε στιγμή καὶ μόνο αὐτὰ εἶναι πὺ συνεχίζουν ν' ἀγωνίζονται ἐνάντια στὸ σύστημα, ριζοσπαστικοποιώντας τους ἀγῶνες στους διαφόρους τομείς τῆς κοινωνίας, τους ὀποιους ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν μέσα στὰ ὄρια τῆς νομιμότητας τὰ ἄλλα γκρουπούσκουλα, οἱ ὀργανώσεις καὶ τὰ κόμματα.

Στόχοι

Ἡ Λενινιστική ἀντίληψη γιὰ τὴν ἐπανάσταση ἔχει πάψει πιά ν' ἀποτελεῖ μιὰ πιθανὴ ἐναλλακτικὴ λύση, δίνοντας ἔτσι στὶς ἀναρχικὲς ἰδέες μιὰ ἀυξανόμενη ὑπεροχὴ καὶ σημασία. Στὰ ἔργαστάσια, στὶς γειτονιές, στὰ πανεπιστήμια καὶ στὴν καθημερινὴ ζωὴ, ὁ ἐπαναστατικὸς ἀκτιβισμὸς μπορεῖ νὰ βρεῖ χιλιάδες λόγους γιὰ νὰ δικαιωθεῖ κι ἄλλους τόσους γιὰ νὰ ἐκδηλωθεῖ. Ἡ καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση κι ἡ κρατικὴ καταπίεση ἀποτελοῦν ἀκόμα καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ πρὶν, τὴν οὐσία καὶ τὴν καθημερινὴν πραγματικότητά ὄλων τῶν ἐξουσιαστικῶν συστημάτων μὲ τὴν ἀναπόφευκτη σειρά ἀδικιῶν κι ἀτέλειωτων ἐγκλημάτων, βίας καὶ κατασταλτικῆς βαρβαρότητας, ἠθικῆς μιζέριας καὶ πολιτιστικῆς ἀλλοτριώσεως. Οἱ στόχοι παραμένουν ἀκόμα ἡ ἐξέγερση κι ἡ ἀπελευθέρωση, ὥστε νὰ μπορέσει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιδιώξει καὶ νὰ κατακτήσει τὴν πρὸ τέλεια πραγματικότητά του. Κι ἀμέσως ἢ ἀφύπνιση τῆς κοινῆς γνώμης κι ἡ καταγγελία σ' αὐτὴ τῶν πρὸ κατάφωρων καταχρήσεων καὶ ἐγκλημάτων ἐναντία στὰ «ἄνθρωπινα δικαιώματα», ἀνεξάρτητα ἀπ' τὸ πὲ ποιά χώρα συμβαίνουν, ἀντιτάσσοντας στὴν **κ α τ α σ τ α λ τ ι κ ῆ ἀ λ λ η γ λ ε γ γ ὕ η τ ῶ ν Κ ρ α τ ῶ ν , τ ῆ ν ἀ λ λ η γ λ ε γ γ ὕ η τ ῶ ν κ α τ α π ι ε ζ ὀ μ ε ν ῶ ν .**

Ἐκκλήση

Ἄντιμέτωποι μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀκινητοποιήση ὄλων τῶν τομέων καὶ Κρατῶν, οἱ ὅποιοι ἐπικαλοῦνταν κάποτε τὴν ἐπανάσταση ὡς ὑπέρτατο ἰδανικὸ καὶ στόχο, ἀντιμέτωποι μὲ τὶς συνδυασμένες προσπάθειες τῶν ἰσχυρῶν νὰ ἐνισχύσουν τὰ βίαια ἀκριβῶς τὰ θεμέλια πού καθιστοῦν δυνατὴ τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ διατήρηση τῶν προνομίων τους, ἀντιμέτωποι μὲ τὴν ἐπιβεβαίωση τῶν ἀρχῶν τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας, τόσο στὴν Ἀνατολὴ ὅσο καὶ στὴ Δύση, σὲ βάρος τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, ζητᾶμε τὴν ἐπαναστατικὴ ἐνοποίηση καὶ κινητοποίη-

ση δλων εκείνων πού δέν ἐπιθυμοῦν ν' ἀπαρνηθοῦν τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπείά τους, δλων εκείνων πού ἀρνούνται νά ζήσουν μέσα στήν ἀλλοτρίωση καί νά χρησιμεύσουν σά στήριγμα γιά τίς δυνάμεις πού τήν καλλιεργοῦν.

Προτείνουμε σ' ὅλους εκείνους πού ἔχουν ξεπεράσει τοῦς δηλητηριώδεις ἰδεολογικούς σεχταρισμούς κί: ἔχουν ἀπορρίψει τή χίμαιρα τῆς νόμιμης πάλης, νά ἐνώσουν τίς προσπάθειές τους μαζί μας, γιά νά ἐνθαρρύνουμε τάν ἐπαναστατικό ἀκτιβισμό σ' ὅλες του τίς μορφές καί νά στρέψουμε τελικά τήν κοινή γνώμη πρὸς τοῦς ἀγῶνες τῶν λαῶν, μειονοτήτων κί: ἀτόμων, πού πέφτουν θύματα τῆς καταπίεσης καί τῆς καταστολῆς τοῦ Κράτους, παίρνοντας σά βάση τίς προτάσεις πού ἀναπτύσσονται στίς ἐκθέσεις μας πρὶν ἀπ' τὸ Μάη τοῦ '68.

1 τοῦ Μάη 1973

Ὁμάδα «1η Μάη»

Διεθνὲς Κίνημα Ἐπαναστατικῆς Ἀλληλεγγύης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

*Κείμενο πού μοιράστηκε σὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων
καί τὰ περιοδικά*

Οἱ ἀτελεῖς καί λαθραῖνες ἐκθέσεις πού δόθηκαν ἀπ' τὸν τύπο ἀναφορικά μὲ πρόσφατα γεγονότα, μᾶς ὑποχρεώνουν νά δώσουμε μερικὲς ἐξηγήσεις σχετικὰ μὲ τοῦς στόχους καί τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «Ὁμάδας 1η Μάη».

Τῆ νύχτα τῆς 2ας καί 3ης Μάρτη 1968, ἡ Ὁμάδα 1ης Μάη διεξήγαγε μιὰ σειρά ἐνεργειῶν (σὲ διάφορες Εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες), πού στρέφονταν ἐνάντια σὰ διπλωματικὰ καί στρατιωτικὰ σώματα τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν καί τῶν φασιστικῶν κυβερνήσεων τῆς Ἑλλάδας, Ἰσπανίας καί Πορτογαλίας. Ἐνέργειαις ὅπως ἡ ἀπαγωγή τοῦ Οδυσσία στὴ Ρώμη, ὁ πολυβολισμὸς

της 'Αμερικάνικης Πρεσβείας στο Λονδίνο, οι επιθέσεις ενάντια στις πρεσβείες της Ελλάδας και της Βολιβίας στη Βόννη κλπ., στις οποίες ο τύπος έδωσε, τότε, ένα βασικά ψυχολογικό χαρακτήρα, είχαν δυο βασικούς στόχους:

Νά πληροφορήσουν το πλατό κοινό, διαμέσου των πρακτορείων τύπου, για τα αιτήματα που αποτέλεσαν το κίνητρο αυτών των ενεργειών για να δείξουν, διαμέσου αυτών των αιτημάτων, την κατάφωρη πραγματικότητα της «κλιμακώσης» της τρομοκρατίας, που επεκτείνεται σήμερα σ' όλοκληρο τον κόσμο κάτω απ' το πατρονάρισμα των ΕΠΑ και ν' αντιτάξει σ' αυτή μια «άντι-κλιμακώση» της εξέγερσης σ' όλες της τις πλευρές και σ' όλα τα μέρη.

Είναι φανερό πως αυτό δεν αποτελεί θέμα αντιπαράθεσης μιας «ήρωικης» τρομοκρατίας στην παγκόσμια τρομοκρατία, αλλά μάλλον διάδοσης ενός επιθετικού κινήματος, ίκνου να εξαφανίσει την παθητικότητα την οποία επιχειρούν να μιάς δημιουργήσουν οι κυβερνήσεις, χρησιμοποιώντας επιστημονικές μεθόδους σ' ένα αυξανόμενο βαθμό.

Η γενοκτονία του Βιετναμέζικου λαού, ή ύποταγή της Λατινικής 'Αμερικής κι οι συγκρούσεις που υποβάλλονται στη Μέση 'Ανατολή απ' τους δολοφόνους του Λευκού Οίκου και του Πενταγώνου, αποτελούν πτυχές ενός συστηματικού προγράμματος για την ανάφλεξη του κόσμου. Στην Ευρώπη επίσης, μπορεί κανείς να παρατηρήσει σημαντικές πτυχές αυτού του προγράμματος: ή ούσιαστική ύποστήριξη που προσφέρεται απ' τις ΕΠΑ στις δικτατορίες της Ελλάδας, της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, σέ αντάλλαγμα για την εξασφάλιση της διατήρησης στρατηγικών βάσεων στη Μεσόγειο.

Όσο για τις «άστικές δημοκρατίες» της Δύσης και τις «Λαϊκές δημοκρατίες» της 'Ανατολής, είναι άπασχολημένες στην αναζήτηση νέων αγορών, καθώς κινούνται προς την κατεύθυνση της «υπερκαταναλωτικής» κοινωνίας. Τα οικονομικά τράστ στη Δύση κι οι γραφειοκρατικές κοιμιστικές δομές στην 'Ανατολή, αγνοώντας όλοτέλα οποιοδήποτε ανθρωπιστικό ένδοικισμό, ενισχύουν τους δεσμούς τους με δικτατορικά καθεστώτα.

Έτσι, ο ιδιωτικός κι ο κρατικός καπιταλισμός συγκλίνουν στον ίδιο στόχο (ενώ διατηρούν τ' αντίστοιχα συστήματά τους), χρησιμοποιώντας σά δικαιολογία ένα πολιτικό σχέδιο για «εθνική ανεξαρτησία» ή ενά οικονομικό σχέδιο για «οικονομική επέκταση», ενώ οί χώρες του «Τρίτου Κόσμου» κρατούνται σέ μιá συνεχή κατάσταση καταστολής και μιζέριας, χρησιμεύοντας σά βασική πηγή πρώτων ύλων και φτηνής εργασίας.

Αντιμετωπίζοντας αὐτή τήν πραγματικότητα, υποστηρίζουμε ότι ο μόνος δρόμος πού έμεινε ανοιχτός σέ μιá εκμεταλλεύμενη ανθρωπότητα πού επιθυμεί νά ξανακερδίσει τόν έλεγχο τής μοίρας τής, είναι μιá γενικευμένη επαναστατική δράση ενάντια στόν καπιταλισμό κι όλες τες άρχουσες γραφειοκρατίες (συμπεριλαμβανομένης κι εκείνης τής Κίνας).

Σέ μιá εποχή όπου οί νέες γενιές όλόκληρου τού κόσμου, γρημίζοντας τούς μύθους ενός «ελεύθερου» δυτικού κόσμου και τής «οικοδόμησης τού σοσιαλισμού» (πού διευθύνεται από ένα πανίσχυρο κόμμα), αποκρυσταλλώνουν τες επιδιώξεις τους πρós τήν κατεύθυνση μιáς αναρχικής επανάστασης πιστεύουμε ότι μόνο ένας διεθνής συντονισμός αὐτῶν τῶν κινήματων θά μπορούσε ν' ἀντιτάξει μιá αποτελεσματική δύναμη ενάντια στήν παγκόσμια συνεργασία τῶν δυνάμεων τής καταπίεσης.

Ἡ πάλη ενάντια στίς δικτατορίες — Ἰσπανική, Ἑλληνική, Πορτογαλική, ενάντια στό ρατσισμό στίς ΕΠΑ και τó «άπαρτχάιντ» στή Ν. Ἄφρική, ενάντια στό ξεκλήρισμα τού Βιετναμέζικου λαοῦ ή τήν υποδούλωση τής Λατινικής Ἀμερικής, ἀποτελεῖ τόν παγκόσμιό ἀγώνα ενάντια σ' όλα τά εκμεταλλευτικά συστήματα.

Μάρτη 1968

Ὁμάδα 1ης Μάη

Κίνημα Ἐπαναστατικής Ἀλληλεγγύης

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΝΤΟΥΡΟΥΤΙ

Ἐκθεση ἀναφορικά μέ τή σέλληση και τες ἐνέργειες

έναντιον 5 'Αναρχικῶν, ποῦ κατηγορήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴ ἀστυνομία διὰ σχεδιάζαν ν' ἀπαγάγουν μιὰ ἀμερικάνικη προσωπικότητα στὴν Ἰσπανία.

Στις 28 τοῦ Ὀκτωβρίου 1966, ὁ ἰσπανικὸς τύπος καὶ τὰ πρακτορεῖα Διεθοῦς Τύπου, ἀνάγγειλαν τὴν ἐπίσημη ἀστυνομικὴ ἔκθεση ποῦ ἐπιβεβαιώνει τὴ σύλληψη 5 Ἰσπανῶν ἀναρχικῶν: τῶν Λουὶς Ἐντο, 41 χρονῶν, Ἀντόνιο Κανέτε, 49 χρονῶν, Ἀλίσια Μούρ, 33 χρονῶν καὶ Ἀλφρέντο Χερρέρα, 31 χρονῶν.

Τὸ ἐπίσημο ἀνακοινωθέν, ποῦ δημοσιεύτηκε ἀπὸ ὅλες τὶς ἰσπανικὲς ἐφημερίδες, εἶπωσε τὴν ἀκόλουθη ἐκδοχή: «Μιὰ ομάδα ἀπὸ 5 ἑνοπλα ἄτομα, μέλη ὅλα τῆς FIJL (Ἰθρηκτικῆς Ὀμοσπονδίας Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας, κλάδου νεολαίας τοῦ Ἰσπανοῦ Ἀντιεξουσιαστικοῦ Κινήματος), ἡ ὁποία σχεδίαζε ν' ἀπαγάγει μιὰ σημαντικὴ ξένη προσωπικότητα στὴ Μαδρίτη, συνελήφθηκε ἀπ' τὶς SIS (Υπηρεσίαι Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν). Τὰ πέντε πρόσωπα καὶ τὰ ὄπλα μπερῆκαν στὴ διάθεση τοῦ Δικαστηρίου Δημοσίας Τάξεως τῆς Μαδρίτης. Ἀρχηγὸς τῆς ομάδας ἦταν ὁ Λουὶς Ἐντο, πρῶν γενικὸς γραμματεὴς τῆς FIJL στὸ Παρίσι καὶ μέλος τῆς ομάδας, ποῦ τὸν περασμένο Ἀπρίλη ἀπήγαγε στὴ Ρώμη τὸν Ἐκκλησιαστικὸ σύμβουλο τῆς Ἰσπανικῆς Πρεσβείας στὸ Βατικανό, Πανιερώτατο Οὐσσά.

Ἡ FIJL σχεδίαζε ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρὸ μιὰ ἀνατρεπτικὴ ἐνέργεια ποῦ θὰ ἔστρεφε τὴν προσοχὴ τῆς διεθοῦς κοινῆς γνώμης πάνω στὴν Ἰσπανία. Ἡ ἀποστολὴ ἀνατέθηκε στὴν ομάδα τοῦ Ἐντο, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ξεκίνησαν ἀπ' τὴ Γαλλία ἔχοντας πλήρεις ὁδηγίες. Ἡ σχεδιασμένη ἀπαγωγή εἶναι συνέχεια ἐκείνης ποῦ ἐκτελέστηκε τὸν περασμένο Ἀπρίλη ἀπ' τὴν ἀναρχικὴν ομάδα «1η Μάη» ἐναντίον τῶν Πανιερώτατο Οὐσσά στὴ Ρώμη. Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ ἀναρχικοὶ σχεδίαζαν μιὰ παρόμοια ἀπόπειρα στὴν Ἰσπανία μετ' πρόθεσιν νὰ ἐγκαινιάσουν μιὰ ἐντυπωσιακὴ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Ἰσπανίας. Ἡ θαυμάσια ἀστυνομικὴ ἐπιχείρηση ἄρχισε στίς 25 τοῦ Ὀκτωβρίου μετ' τὴ σύλληψη τοῦ Ἀντόνιο Κανέτε, ὁ ὁποῖος ταξίδευε μετ' ψεύτικο ὄνομα στὸ ἐξπρὲς Μαδρίτης — Βαρκελώνης. Ὁ Κανέτε, ποῦ συνελήφθηκε στὸ σταθ-

μό της Σαραγόσας, είναι πολύ γνωστός απ' το φάκελό του σαν άκτιβιστής. Είχε πάρει μέρος σε πολλά σαμποτάζ. Στα υπάρχοντά του, η αστυνομία ανακάλυψε ένα συμβόλαιο ένοικιάσεως για ένα διαμέρισμα στη Μαδρίτη —στην Πασέο ντε Σάντα Μαρία Καμπέζα. Αυτό το διαμέρισμα ήταν το άρχηγείο της ομάδας κι εκεί ήταν που επρόκειτο να κρατηθεί η ξένη προσωπικότητα. Τα ύπολοπα μέλη της ομάδας συνελήφτηκαν λίγο μετά απ' αυτό, στο διαμέρισμα που αναφέρθηκε.

Σύμφωνα με την κατάθεση του Λουίς Έντο, ο εγκέφαλος που κρυβόταν πίσω απ' την επιχείρηση, ήταν ο Όκτάβιο Άλμπερόλα, ο όποιος είχε παραμείνει στο Παρίσι. Ο Έντο ήρθε στην Ίσπανία μετά την άπαγωγή στη Ρώμη, με σκοπό να δώσει μια συνέντευξη στον Τύπο, σχετικά με την επιχείρηση της αναρχικής ομάδας «1η Μάη» στη Ρώμη.

Στο διαμέρισμα που χρησιμοποιήσε σαν άρχηγείο της ομάδας, η αστυνομία βρήκε ένα όπλοπολυβόλο «Στέν», ένα αυτόματο «Λούγκερ», πλαστά διαβατήρια και διάφορα έγγραφα που ανέφεραν τις λεπτομέρειες και τις οδηγίες της «Επιχείρησης Ούσσα». Άλλα πρόσωπα, που είχαν σχέση μ' αυτές τις ενέργειες, αναζητούνται απ' την αστυνομία.

Μόλις δημοσιεύτηκε αυτή η έκθεση, οι δημοσιογράφοι άρχισαν να κάνουν προβλέψεις, αναφορικά με την πιθανή ταυτότητα του ξένου ΒΙΠ. Το όνομα του Άμερικανού πρεσβευτού, Μπίντλ Ντιούκ, αναφέρθηκε κατ' επανάληψη παρά τις αρνήσεις του.

Άνακοινωθέν της FIJL και της ομάδας «1η Μάη»

Την 1η του Νοέμβρη 1966, το Πρακτορείο Γαλλικού Τύπου στη Μαδρίτη, άνάγγειλε ότι είχε πάρει το ακόλουθο άνακοινωθέν που κυκλοφόρησε η FIJL:

«Σχετικά με την πρόσφατη σύλληψη 5 συντρόφων μας (άκολουθούν τα όνόματα), η Ήπειρωτική Έπιτροπή της FIJL διακηρύσσει:

1. Οι σύντροφοί μας είχαν αναλάβει την άποστολή, να φέ-

ρουν σέ πέρας μιὰ ἐνέργεια γιά νά δειχτεί ἡ ψεύτικη «φιλελευθεροποίηση» τοῦ καθεστώτος τοῦ Φράνκο, σύμφωνα μέ τή γραμμὴ τῆς ἐκστρατείας μας γιά τὴν ἀπελευθέρωση ὅλων τῶν πολιτικῶν κρατούμενων τῆς χώρας μας.

2. Ἐπικυρώνουμε τὴν ἀκόλουθη δήλωση ποὺ ἔκανε ἡ Ὀμάδα «1η Μάη», σ' ἕνα ἀνακοινωθέν τῆς στὸν τύπο, ποὺ ἀναιροῦσε τὶς διακηρύξεις ποὺ ἔκανε ἡ ἀστυνομία τοῦ Φράνκο.

«Ἡ Ἰσπανικὴ ἀστυνομία προσπαθεῖ ν' ἀναμείξει τὴν ομάδα τῶν ἀναρχικῶν ποὺ συνελήφθηκε τὴν περασμένη βδομάδα στὴ Μαδρίτη, στὴν ἀπαγωγή τοῦ Πανιερώτατος Οὐσσία, ποὺ ἔγινε στὴ Ρώμη ἀπ' τὴν Ὀμάδα «1η Μάη».

Ὅπως μπορεῖτε εὐκολὰ νά δεῖτε μόνοι σας, συγκρίνοντας τὸ γραφικὸ χαρακτήρα αὐτοῦ τοῦ σημειώματος μέ τὰ σημειώματα ποὺ ἔστειλε κατὰ καιροὺς ἡ Ὀμάδα «1η Μάη» κι ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Πανιερώτατος Οὐσσία θὰ ὑποχρεωθεῖ νά παραδεχτεῖ, ἀν ἔρθει σέ ἀντιπαράσταση μέ τοὺς συντρόφους ποὺ συνελήφθησαν στὴ Μαδρίτη, κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν πῆρε μέρος στὴν ἀπαγωγή τῆς Ρώμης. Εἶναι ἐπομένως ὀλότελα ψεύτικο πῶς ἡ Ἰσπανικὴ ἀστυνομία ἔχει ξεαρθρώσει τὴν ομάδα «1η Μάη».

Εἴμαστε προετοιμασμένοι νά δείξουμε ὅτι τὸ φασιστικὸ καθεστῶς τοῦ Στρατηγοῦ Φράνκο ψεύδεται κι ὅτι ἡ Ὀμάδα «1η Μάη» δὲν θ' ἀποτύχει ν' ἀποδείξει αὐτὸ μαζί μέ τὴ σταθερὴ τῆς ἀπόφαση νά συνεχίσει τὴν ἐκστρατεία τῆς γιά τὴν ἀπελευθέρωση ὅλων τῶν πολιτικῶν κρατούμενων στὴ χώρα μας.

31 Ὀκτώβρη 1966

Ὀμάδα «1η Μάη»

3. Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς FIJL κάνει ἐκκλήση σέ ὅλες τὶς ἀντιφασιστικὲς ὀργανώσεις, ομάδες κι ἄτομα νά ἐντείνουν τὴ διαμαρτυρία τους γιά νά ἐμποδίσουν τὸ καθεστῶς τοῦ Φράνκο νά πράξει ἕνα νέο ἔγκλημα.

Ἰσπανία, 1η Νοέμβρη 1966

Ἡπειρωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς FIJL

Ὁ σονήγορος

Λίγο μετὰ ἀπ' τὴν ἀναγγελία τῆς σύλληψης τῶν 5 συντρόφων μας, μιὰ εἰδηση ἀπ' τὴ Μαδρίτη ἀνέφερε ὅτι: τὰ καθίγοντα τῆς ὑπεράσπισης θ' ἀνυλάμβαναν οἱ Τζαίμ Κορτέζο κι Ἀλφόνσο Σεβίλλα, μέλη κ: οἱ δύο τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου τῆς Μαδρίτης.

Σὲ μιὰ συνέντευξη πού ἔδωσε στοὺς ξένους ἐκπροσώπους τοῦ τύπου, ὁ Κορτέζο ἀνακοίνωσε ἀργότερα ὅτι τὸ Δικαστήριό Δημόσιας Τάξεως ἀρνήθηκε ν' ἀναλάβει τὶς εὐθύνες γιὰ νὰ ἐκδικάσει τὴν ὑπόθεσιν τῶν 5 συντρόφων μας καὶ τὴν παρέπεμψε στὶς Στρατιωτικὲς ἀρχές. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ συνοπτικὴ διαδικασίᾳ ἐνὸς Στρατοδικείου πού θὰ τοὺς καταδίκαζε σὲ θάνατο, δίχως νὰ ὑπάρξει καμιά πραγματικὴ δυνατότητα ὑπεράσπισης.

Συνέντευξη Τόκου στὴ Ν. Ὑόρκη ἀπ' τὸν Ὁκτώβιο Ἀλμπερόλα

Στις 8 τοῦ Δεκεμβρίου, ἡ A F P τηλεγράφησε ἕνα μεγάλο ἀνακοινωθὲν ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη, γιὰ μιὰ μυστικὴ συνέντευξη τύπου πού ἔδωσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μανχάταν ὁ Ὁκτώβιο Ἀλμπερόλα. Τὸ κείμενο τῆς συνέντευξης ἦταν:

«Ν. Ὑόρκη, 8 τοῦ Δεκεμβρίου.

Τὸ ἀναρχικὸ «κομμῦντο» πού συνελήφθηκε στὴ Μαδρίτη στὶς 24 τοῦ Ὁκτώβριου ἀπ' τὴν Ἰσπανικὴ ἀστυνομία, δὲ σκόπευε ν' ἀπαγάγει τὸν Πρεσβευτὴ Μπίντλ Ντιούκ. Τὸ ὑποψήφιο θύμα ἦταν ὁ ὑποναύαρχος Νόρμαν Τ. Τζίλλετ, ἀρχηγὸς τῶν ἀμερικανικῶν δυνάμεων στὴν Ἰσπανία, πού θύχε ἀπαχθεῖ στὶς 25 τοῦ μήνα, ἂν δὲν ἀνακάλυπτε ἡ ἀστυνομία τὴν «Ἐπιχειρήσιν Ντουρρούτι».

Αὐτὴ ἡ διευκρίνιση δόθηκε σήμερα στὴ Ν. Ὑόρκη, σὲ πολλές ἐφημερίδες, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο στὸ Μανχάταν ἀπ' τὸν Ὁκτώβιο

βιο Άλμπερόλα, σύνδεσμο ανάμεσα στην Ήπειρωτική Έπιτροπή της FIJL και στην αντιπροσωπεία του Έξωτερικού. Ο Άλμπερόλα πού είχε έρθει άπ' τή Μαδρίτη γιά νά δώσει αὐτῇ τή συνέντευξη στόν τύπο, τήν πρώτη τοῦ είδους τῆς πού δόθηκε άπ' τήν FIJL στίς ΕΠΑ — άποκάλυψε επίσης πῶς θά έκτελούνταν ἡ άπαγωγῆ. Θά σκηνοθετούνταν ἕνα άτύχημα στό δρόμο ανάμεσα στην Ἀμερικάνικη άεροπορικῆ βάζη τοῦ Τορρεχόν και στή Μαδρίτη. Ο ὑποναύαρχος Τζιλλετ θά μεταφερόταν σ' ἕνα άλλο αὐτοκίνητο πού θά τόν πήγαινε στην πρωτεύουσα. Ὑστερα θά μεταφερόταν σ' ἕνα διαμέρισμα όπου παρουσία πολλῶν δημοσιογράφων θά βοηθοῦσε σά «ζωντανό σύμβολο» τῆς κατάληψης τῆς Ἰσπανίας άπ' τή Β. Ἀμερικῆ, στην άνάγνωση ἑνός κειμένου τῆς FIJL.

Άφου τὸ έγγραφο δέν ανακοινώθηκε δημοσίᾳ στή Μαδρίτη, ἕξαιτίας τῆς ἀνακάλυψης τῆς ομάδας άπ' τήν άστυνομία, ὁ Ὁκτάβιο Ἀλμπερόλα τὸ διάβασε στόν τύπο τῆς Ν. Ὑόρκης, λίγο μετά τήν άποστολή ἀντιγράφων στό Γενικό Γραμματεία τῶν Ἐνωμένων Ἐθνῶν Οὐ Θάιντ και σ' ὅλες τίς αντιπροσωπείες κρατῶν-μελῶν τῶν Ἐνωμένων Ἐθνῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ έγγραφο ἡ FIJL κατάγγελε τήν «πατριωτικῆ δημιουργία» τῆς κυβέρνησης τοῦ Φράνκο ἀναφορικά μέ τήν διεκδικησῆ τῆς γιά τὸ Γιβραλτάρ και τῆ συνοχῆ τῆς στή ἐπιθετικά σχέδια τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Β. Ἀμερικῆς, πού χρησιμοποιοῦν τίς στρατιωτικῆς βάζεις στην Ἰσπανία σάν «δριγητήρια γιά τὰ ἐπιθετικά τους σχέδια».

Ο Ὁκτάβιο Ἀλμπερόλα ἐπέμεινε επίσης στή ἀκόλουθα:

1. Ὅτι ἡ γενικῆ ἀμνηστεια πού ἀνάγγειλε ὁ στρατηγὸς Φράνκο ἦταν μιὰ φάρσα και ὅτι ὑπῆρχαν ἀρκετῆς ἑκατοντάδες πολιτικῶν κρατουμένων στίς Ἰσπανικῆς φυλακῆς.

2. Ἡ Ἰσπανικῆ δικτατορία δέν κινεῖται πρὸς τήν ἐυδημοκρατικοποίηση. Ὅστε θά ἐπιφέρει καμιὸ θεμελιωκῆ ἀλλαγῆ τὸ Δημοψήφισμα τῆς 14ης τοῦ Δεκέμβρη.

3. Ἡ FIJL πιστεύει ὅτι ἡ «Ἐπιχείρηση Ντουρρούτι», πικρὰ τὸ ὅτι ἀνακαλύφθηκε άπ' τήν άστυνομία, εἶχε ἕνα θετικὸ ἀποτέλεσμα άπ' τήν άποψη τῶν συνεπειῶν τῆς και ὅτι θά συνεχίσει:

ένεργητικά την πάλη της ως διου να έπιτευχθούν οι άμεσοι στόχοι της: η άπελευθέρωση όλων των Ίσπανών πολιτικών κρατούμενων κι ο τερματισμός των άστυνομικών διώξεων, με την άπαρξη δυνατοτήτων έλευθερίας του λόγου, των συγκεντρώσεων και του συνεταιρίζεσθαι. Άπ' αυτή την άποψη, ο Οκτάβιο Άλμπερόλα έπιβεβαίωσε κατηγορηματικά ότι η FIJL θα συνέχιζε να έκτελει θεαματικές έέργειες τόσο μέσα όσο κι έξω άπ' την Ίσπανία. «Άν αυτές οι πράξεις είναι σε μερικές περιπτώσεις βίαιες», πρόσθεσε, «ολογοντούτο, όπως και στις προηγούμενες έπιχειρήσεις, δε θα υπάρχουν θύματα».

Έπιβεβαίωσε τέλος ότι οι 5 άναρχικοί που συνελήφθηκαν στη Μαδρίτη, δέν είχαν πάρει μέρος στην άπαγωγή του Πανερώτατου Ούσσια στη Ρώμη» (A.F.P.).

Την ίδια μέρα που δόθηκε συνέντευξη τύπου άπ' τον Οκτάβιο Άλμπερόλα, όλοι οι άντιπρόσωποι που ήταν παρόντες στη Γενική Συνέλευση των Ένωμένων Έθων έλαβαν ένα σημείωμα άπ' την Άντιπροσωπεία της FIJL του Έξωτερικού, μαζί μ' ένα αντίγραφο του έγγραφου που βρέθηκε στα ύπάρχοντα του Έντο άπ' την Ίσπανική άστυνομία και το όποιο θ' άποτελοϋσε τή βάση της «Έπιχειρήσης Ντουρρούτι». Αυτό το έγγραφο στάλθηκε άπό τότε σ' όλες τις Έπαρχιακές Άρχές της Ίσπανίας κι έχει κυκλοφορήσει πλατιά τόσο άνάμεσα στους έπίσημους κύκλους όσο κι άνάμεσα στο λαό.

Όπως άναφέρθηκε παραπάνω, το Δικαστήριο Δημόσιας Τάξης είχε άρνηθει ν' άναλάβει την έκδίκαση της ύπόθεσης των συντρόφων μας και την παρέπεμψε στις Στρατιωτικές άρχές. Φτινόταν ότι το καθεστώς χρησιμοποιούσε αυτή την τακτική για να καρδίζει χρόνο και να τον χρησιμοποιήσει σαν μέσο έκδιασμού ένάντια σε πιθανά αντίποινα άπό μέρους της FIJL. Μερικές βδομάδες μετά την παραπομπή της ύπόθεσης στο Στρατοδικείο, άναγγέλθηκε ότι το τελευταίο άρνήθηκε έπίσης ν' άναλάβει την ύπόθεση και την έστειλε πίσω στο Δικαστήριο Δημόσιας Τάξης. το όποιο τελικά άπήγγειλε τις κατηγορίες. Λύτες γνωστοποιήθηκαν δημόσια στις 9 του Φλεβάρη κι έ ελαγγέλεις ζήτησε 15 χρόνια φυλάκιση για τους Λουίς Έντο, Άλίσια Μούρ κι Άντόνιο

Κονέτε κι 6 χρόνια για τούς 'Αλφρέντο Χερρέρα και Τζίζες Ρον-τρίγκες. 'Ο εισαγγελέας τούς κατηγορήσε για παράνομη σύμ-πραξη (έπειδή ήταν μέλη τής FIJL), πού απέβλεπε στην εκτέλεση μιᾶς ἀπαγωγῆς καί για κατοχή όπλων.

(Λ.Φ.Ρ. 9 τοῦ Φλεβάρη)

Διεθνείς διαμαρτυρίες

Μόλις έγιναν οί συλλήψεις, ἀκολούθησε ἕνα κύμα διαμαρ-τυριῶν σ' ὀλόκληρη τήν Εὐρώπη. Προκηρύξεις κι ἀφίσσες μοι-ράστηκαν στή Γαλλία, στό Βέλγιο, στήν Ἰταλία, στή Γερμανία, στήν Ἑλβετία κ.λπ. Οί πιο σημαντικές ἐνέργειες ήταν οί ἀκό-λουθες:

Α μ σ τ ε ρ ν τ α μ : Τήν Κυριακή 30 τοῦ Ὀκτώβρη, ἰσχυρές ομάδες Πρόδος κι ἀναρχικῶν διαδηλωτῶν διαμαρτυρή-θηκαν μπροστά στήν Ἰσπανική Πρεσβεία. Ἐσπασαν παράθυρα κι ἐξοσφενδόνισαν ἕνα πιστόλι ἀντίκα πού συμβόλιζε τήν τρομο-κρατία τοῦ Φράνκο. Σάν ἀποτέλεσμα ὁ Ὀλλανδικός τύπος γέ-μισε ἄρθρα σχετικά μέ τούς 5 ἀναρχικούς πού συνελήφτηκαν στή Μαδρίτη. Στίς μέρες πού ἀκολούθησαν, πάνω ἀπό 15.000 προκη-ρύξεις κι ἀφίσσες μοιράστηκαν στό Ἄμιστερνταμ. Ἄλλες διαδη-λώσεις έγιναν στίς 3 καί 4 τοῦ μήνα μπροστά στήν Ἰσπανική Πρεσβεία. Στή διάρκεια μιανῆς ἀπ' αὐτές, τὸ Ὀλλανδικό ραδιό-φωνο πῆρε συνέντευξη ἀπό ἕναν Ἰταλὸ σύντροφο. Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, στή διάρκεια τοῦ Συνέδριου τῶν Πρόδος, βγήκαν ψη-φίσματα για τήν κατ'πολέμηση τοῦ Φρανκικοῦ καθεστώτος.

Μ ι λ ἄ ν ο : Χιλιάδες προκηρύξεις μοιράστηκαν στή δι-ἀρκεια τῆς τελευταίας βδομάδας τοῦ Ὀκτώβρη σ' ὀλόκληρη τήν πόλη. Στίς 31 τοῦ μήνα, ἔγινε στήν πλατεία Ντάμ μιᾶ διαδήλω-ση διαμαρτυρίας. Τήν ἐπόμενη μέρα, ἔγινε μιᾶ διαδήλωση πού ἔκανε πορεία διαμαρτυρίας διασχίζοντας ὀλόκληρη τήν πόλη καί κουβαλώντας μιᾶ ἀπομίμηση τῆς γκαρρόττας, για νά θυμίσει σ' ὄλους ὅτι ὁ φασισμός εἶναι ἀκόμα ζωντανός στήν Εὐρώπη.

Β ρ υ ξ ἔ λ λ ε ς : Χιλιάδες προκηρύξεις κι ἀφίσσες μοι-

ράστηκαν στις αρχές του Νοέμβρη σ' ολόκληρη τήν πόλη. Στις 19, τὸ Σάββατο, ἔγινε ἓνα «χάππενιγκ» ἀπ' τοῦ Προβόου στὴν πλατεία Μπρουκέρ, στὸ κέντρο τῆς πόλης, σ' ἐνδειξή «ἀλληλεγγύης γιὰ τοὺς 5 ἀναρχικοὺς πού συνελήφθησαν στὴ Μαδρίτη. Μοιράστηκε μιὰ προκήρυξη πού ἔλεγε ὅτι: οἱ Πρόβοοι τῶν Βρυξελλῶν θὰ ἔπαιζαν ὀχιόσια καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς ἀτυνομίας, ἓνα μονόπρακτο ἔργο, ὅπου θ' ἀναπαραστοῦσαν τὰ βασιανιστήρια πού περιέμεναν τοὺς 5 Ἰσπανοὺς ἀναρχικοὺς, ἀν ἀφήνονταν ὁ Φράνκο νὰ κάνει: ὅτι γουστᾶρει... Τὸ προβοταριάτο κηρύσσει πόλεμο ἐνάντια στὸ καθεστῶς τοῦ Φράνκο. Ἐνα καθεστῶς πού συνεχίζει σήμερα νὰ ζεῖ στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνα καὶ τῆς Ἰερῆς Ἐξέτασης» ἢ ἀπόδειξη αὐτοῦ δόθηκε ἀκριτὰ πρόσφατα μὲ τὴν ἐκτέλεση τῶν δυὸ νεαρῶν ἀναρχικῶν Ντελγκάντο καὶ Γκρανάντος στὴ γκαρρόττα. στὰ 1963...».

Π α ρ ῖ σ ι : Πάνω ἀπὸ 10.000 προκηρύξεις καὶ ἀφίσσες μοιράστηκαν σ' ὅλη τὴν πόλη. Σὲ μιὰ συγκέντρωση, πού ἔγινε στὴ Μουτουαλιτὲ ἀπὸ ἀριστερὰς ὀργανώσεις, γιὰ νὰ διακηρυχθοῦν ἐνάντια στὸ καθεστῶς τοῦ Φράνκο, ὁ Ντανιέλ Μείερ, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα, μίλησε γιὰ τὴν κατάσταση τῶν πέντε συντρόφων μας. Μετὰ τὴ συγκέντρωση, οἱ ἀναρχικοὶ ἔκαναν διαδήλωση μπροστὰ στὴν Ἰσπανικὴ Πρεσβεία σπάζοντας τὰ παράθυρα, ὡς ὅτου τοὺς διέλυσε ἡ ἀτυνομία. Μιὰ συγκέντρωση ἀλληλεγγύης, πού ὀργανώθηκε ἀπ' τὴν Ἰσπανικὴ Συνδικαλιστικὴ Συμμαχία, ἔγινε στὸ θέατρο Ἀλάμπρα.

Ἡ Φρανκικὴ καταστολὴ κ' ἡ φάρσα τῆς φιλελευθεροποίησης

Ἡ σύλληψη καὶ ἡ ἐπικείμενη δίκη τῶν 5 συντρόφων μας σημιπτεῖ μὲ μιὰ περίοδο ἀγκιτάτσιᾶς ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς φοιτητὰς τῆς Ἰσπανίας καὶ μὲ μιὰ σκλήρυνση τῶν ἀτυνομικῶν διώξεων.

Οἱ Λουίς Ἐντο, Ἀντόνιο Κανέτε, Ἀλίσια Μούρ, Τζέις Ροντρίγκεζ καὶ Ἀλφρέντο Χερρέρα, συνελήφθησαν καὶ θὰ δικα-

στον επειδή σχεδίαζαν την εκτέλεση μιας ενέργειας για να δείξουν ότι οι διαδηλώσεις και η φιλελευθεροποίηση του Φρανκικού καθεστώτος αποτελούν απλά φέματα και για να αποκτήσουν την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων που βρίσκονται στις Ίσπανικές φυλακές. Ακόμα, τον ίδιο καιρό, εκατοντάδες φοιτητές κι εργάτες συνελήφθησαν γιατί απλώς είχαν πιστέψει ότι η «φιλελευθεροποίηση» ήταν αληθινή. Σ' αυτό κρύβεται μια κάποια ειρωνεία. Μολοντούτο, τα γεγονότα δείχνουν πόσο άδικο έχουν όλοι εκείνοι που νομίζουν ότι μια φασιστική δικτατορία μπορεί να «φιλελευθεροποιηθεί» ειρηνικά διαμέσου των απλών δημοκρατικών διεκδικήσεων για την κατοχύρωση των θεμελιακών δικαιωμάτων.

Οι πολυάριθμες συλλήψεις φοιτητών κι εργατών, επειδή είχαν πάρει μέρος στις ειρηνικές διαδηλώσεις ή στις λεγόμενες «ελεύθερες συγκεντρώσεις», μαζί με την απόλυση όλων εκείνων των Πανεπιστημιακών δασκάλων που τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην κτηνωδία των αστυνομικών ή που έχουν επικρίνει το καθεστώς, δείχνει καθαρά ότι η Δικτατορία του Φράνκο συνεχίζει να είναι πιστή στην ολοκληρωτική της φύση κι ότι σε καμιά περίπτωση δεν είναι προετοιμασμένη να ενδώσει στις δημοκρατικές επιδιώξεις του Ίσπανικού λαού.

Οι πολύ αυτοδραματισμένες «ιεταρρυθμίσεις» που εγκρίθηκαν από τα φεύτικα Κορτές, οι πολιτικές δικτάσεις του Ποινικού Κώδικα, ο νέος Νόμος περί Τύπου κι όλα τ' άλλα «δημοκρατικά» προγράμματα που ανάγγειλε η κυβέρνηση, είναι απλά σχέδια του χαρτί και διαφημιστικά πυροτεχνήματα για λόγους δημοσιότητας.

Φοιτητές, εργάτες καθηγητές Πανεπιστημίου ακόμα και παπάδες διώκονται καθημερινά και φυλακίζονται επειδή έκαναν παράνομες συγκεντρώσεις, έκστρατεία ενάντια στο δημοψήφισμα, εκδόσεις δελτίων της αντιπολίτευσης κ.λπ.

Ο Στούαρτ Κρίστι, που καταδικάστηκε το Σεπτέμβριο του 1964 σε 29 χρόνια φυλακή με μια άλλη φεύτικη κατηγορία για τρομοκρατικό, εξακολουθεί να κρατιέται στην Καρμπαπανσέλ. Μια πρόσφατη Εκκλήση για επίσκεψη απορρίφθηκε κι αυτός ο είκο-

σάχρονος Βρετανός αγωνιστής μοιράζεται την τύχη πολλών άλλων δημοκρατικών Ισπανών.

Τώρα το καθεστώς απειλεί να καταδικάσει τους 5 άναρχικούς αγωνιστές σε νέες βαρείες ποινές.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Έπιτροπή Συνδέσμου με τη FIJL
Όμπερβιλλιέ (Γαλλία)/Βρυξέλλες

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Η Όμάδα «1η Μάη» υπήρξε μιὰ απ' τις πιο γνωστές άναρχικές άκτιβιστικές ομάδες της περιόδου που εξετάσαμε. Αντιπροσωπεύει μιὰ συνέχιση του έργου του Σαμιπατέ και της μεταπολεμικής Ισπανικής άντίστασης κι ένα προγεφύρωμα για την επόμενη περίοδο, όπου ο επαναστατικός άκτιβισμός σε πολλές χώρες (Γερμανία, ΕΠΑ, Ιταλία και Νότια Αμερική) αποτελούνταν από πολλές τάσεις, μερικές απ' τις όποιες ήταν εξουσιαστικές Μαρξιστικές —συνήθως Μσοϊκές, μερικές φορές Σοβιετ-λιακές Κομμουνιστικές και περιστασιακά Τροτσκιστικές— κι άλλες Άναρχικές. Σε πολλές περιπτώσεις ο Τύπος άρπαζόταν απ' το όνομα «Άναρχικός» και διόγκωνε την πραγματική συμμετοχή των Άναρχικών (άφου τώρα ο Άναρχισμός αποτελεί τον ίδιο μπαμπούλα για τους δεξιούς εξτρεμιστές, που αποτελεί ο φασισμός για τους άριστερούς εξτρεμιστές), έτσι ώστε στην Τουρκία, λόγω χάρη, όπου άριθμητικά είναι πολύ λιγότεροι από κάθε άλλη τάση (άν και άποφασιστικά μαχητικοί), έμφανίζεται ότι όλοι οι άκτιβιστές είναι άναρχικοί κι όλοι οι άναρχικοί είναι άκτιβιστές, πράγμα που σε καμιά περίπτωση δέν άληθεύει.

Η ομάδα «1η Μάη» είναι όλοτελα άναρχική, παρόλο που έχει διαφοροποιηθεί απ' τις άλλες επαναστατικές τάσεις με λιγό-

τερη δξύτητα απ' οτι συμβαίνει συνήθως με τὰ άναρχικά κινήματα αίσθανόμενη οτι τὸ βασικότερο καθήκον ηταν ή δημιουργία της επαναστατικής κατάστασης και προσπάθησε νά κάνει τις επαναστατικές οργανώσεις όσο τὸ δυνατό πιδ άντιεξουαστικές. Αδτή ή έλλειψη δξείας διαφοροποίησης άντανακλάται στ' άνακοινωθέντα της.

Ή διαφορά άνάμεσα στὸν άκτιβισμό της άναρχικής παραλλαγής και τὸν τρομορισμό τῶν Έθνικιστικών ή άλλων δμάδων, μπορεί νά φανεί άν συγκρίνει κανείς τη χρονολογική σειρά τῶν επιθέσεων της «1ης Μάη» με τὸ Ιστορικό τῶν γεγονότων στη Βόρεια Ίρλανδία λόγου χάρη ή μ' εκείνο τῶν Παλαιστίλων άνταρτών, γιά νά μήν άσχοληθούμε με τὰ γεγονότα της κυβερνητικής τρομοκρατίας σχεδόν σέ κάθε χώρα, πού μπορεί νά διαλέξουμε τυχαία. Ή πάλη δέν είναι, γιά τὸν άναρχικό, μία επίθεση σέ άνθρώπους, ένῶ ή Έθνικιστική πάλη είναι: έξ όρισμοῦ. Ο Μαρξισμός, παρόλο πού άποκηρύσσει τὸν άκτιβισμό τῶν Άναρχικών, δικαιολογεί την τρομοκρατία τῶν Έθνικιστῶν χρησιμοποιώντας την κατάλληλη φρασεολογία.

Γιά τις κυβερνήσεις, φυσικά, ό τρομορισμός πρέπει νά εξαπολύεται σέ μεγάλη κλίμακα (και νάσαι νόμιμος) κι όχι: σέ μικρή κλίμακα (και νάσαι παράνομος). Τὸ μαζικό έγκλημα είναι νόμιμος πόλεμος — ή πάλη ένάντια στην τυραννία είναι: παράνομη άτομική εξέγερση.

Θά προκαλέσει ίσως έκπληξη στὸν περιστασιακό άναγνώστη της προπαγάνδας τῶν έφημερίδων τὸ οτι: οί Άναρχικοί δέχονται μία τόσο δυσμενή κριτική διαμέσου τοῦ τύπου. Άν κανείς άναλογιστεί τὸ Ιστορικό τοῦ άναρχικοῦ άκτιβισμοῦ στὰ τελευταία 50 χρόνια, λόγου χάρη, τις άτομικές άπόπειρες ένάντια στο Μουσσολίνι — έγιναν βασικά τρεις άπόπειρες από τοῦς Τζίνο Λουσέτι (στά 1926), Μικαέλ Σίρρου (στά 1931) κι Άντζελο Σιπαρνελλόττο (στά 1932) — την άντίσταση ένάντια στην τυραννία στη Μπολσεβίκικη Ρωσία, τόσο με άτομικές άπόπειρες όσο και μ' ένοπλη άντίσταση στην Ουκρανία κι άλλες εξεγέρσεις, τοῦς διάφορους άντιφασιστικούς άγῶνες στην Ίσπανία κι άλλου, την πάλη ένάντια στην τυραννία στη Νότια Άμερική και πάει λέγον-

τας —καμιά απ' αυτές τις ενέργειες δε θα φαινόταν σά καμιά περίπτωση να δικαιολογεί την επίμονη δυσφήμιση του αναρχισμού στον Τύπο εκτός σά σκόπιμη προπαγάνδα. Όταν κανείς εξετάζει τὰ ψυχοπαθολογικά μαζικά ἐγκλήματα που είναι: ἀνεξίτηλα συσχετισμένα με τὸ φασισμό, τὸ κυβερνητικὸ μαζικὸ μακελειό, τόσο στὸν πόλεμο ὅσο καὶ στὴν ἐσωτερικὴ καταπίεση, ποὺ διαπράττεται ἀπὸ δυνάμεις τόσο καπιταλιστικές ὅσο καὶ κρατικοκομμουνιστικές καὶ τὶς μαζικὲς κτηνωδίες ἀναφορικὰ με τὴν καταστολὴ τῆς ἀντιπολίτευσης (πού ἔχει εἰδικότερα ἕναν ἐθνικὸ χαρακτήρα) ἀκόμα κι ἀπὸ ἔθνη ποὺ εἶναι δημοκρατικά στὸ ἐσωτερικό, ἀλλὰ καταπιεστικά ἀπέναντι στὶς μειονότητες ἢ στὸς λαοὺς ποὺ ἔχουν ὑποτάξει, ἀναρωτιέται κανείς ἀπὸ ποῦ πῆραν τὴν ἰδέα οἱ δημοσιογράφοι, ὅτι μπορούσαν νὰ μεταχειριστοῦν τοὺς Ἀναρχικοὺς σὰ νάταν αὐτομάτως οἱ χειρότεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς καλιανθρώπους.

Ἀλλὰ φυσικά ἡ συκοφαντικὴ φύση τῆς δημοσιογραφίας τὴν κάνει νὰ βλέπει τὶς ἐπιθέσεις ἐναντία στὴν ἐξουσία κι ἐναντία στὰ πρόσωπα ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία, ὅσο τυραννικά κι ἂν εἶναι, σὰ μιὰ πολὺ μεγαλύτερη ἀπειλὴ ἀπ' ὅτι ἡ γενοκτονία τῶν λαῶν ἢ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀδικίας.

Τὰ τελευταία χρόνια, αὐτὸ βοηθήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ Γ κ α ν τ ι σ μ ο ῦ, ποὺ προτιμᾷ νὰ περιγράφει τὸν ἑαυτὸ του σὰ «μὴ βίαιο» καὶ περιγράφει ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν υἱοθετοῦν τὶς ἀπόψεις του σὰ «βίαιους» —«ὀπαδὸς τῆς βίας», φυσικά, ἀπὸ πατσιφιστικὴ σκοπιά, εἶναι κάθε ἄτομο ποὺ δὲν εἶναι πατσιφιστῆς (Σ.τ.Μ. εἰρημιστῆς, ὀπαδὸς τῆς μὴ βίας)· ἀλλὰ ἡ μικρῆς ἔκτασης «ἀναρχοπατσιφιστικὴ» λατρεία στὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἀμερικὴ, οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὁποίας αὐτοπεριγράφονται σὰ «μὴ βίαιοι ἀναρχικοί», πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἄλλοι εἶναι «βίαιοι ἀναρχικοί», ὑπῆρξε τουλάχιστον ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ συντέλεσαν στὴ σύγχυση τοῦ ἀναρχικοῦ ἀκτιβισμοῦ μ' ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφή, ἢ ἂν κανείς ἐπιθυμῆ νὰ τὸ διατυπώσῃ μ' ἐκεῖνο τὸν τρόπο, μ' ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφή τρομορισμοῦ. Ἀνθρώποι σὰ τὸ Σαμπατέ ἢ τὸ Ντουρρούτι δὲν «πίστευαν» στὴ βία· ἂν «πίστευαν» στὴ βία θὰ μπορούσαν ν'ἔχαν προσχωρή-

σει στη Φάλαγγα ή στους Ρεκετέδες και να Ικανοποιηθούν. Ἄλλὰ αὐτοὶ πίστευαν στὴν ἀντίσταση ἐναντῖα σ' ἐκείνους ποὺ ἐπέβαλλαν τὴ βία τους πάνω στὸ λαό. Αὐτὴ ἡ ἀντίσταση ἦταν ἐκείνη ποὺ ὁδήγησε στὸ νὰ πάρει μὲ βίαιη στροφή ὁ ἀκτιβισμὸς τους. Ἡ πίστη τους στὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἀνθρωπιὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔκανε αὐτὸ τὸ βίαιο ἀκτιβισμὸ πρὸ κοινοῦ στὸ λαὸ καὶ πρὸ ἀναπόσπαστο μέρος του, ἀπ' ὅτι οἱ ἀγῶνες τοῦ «Τρίτου Κόσμου», δίχως ν' ἀναφέρουμε τοὺς πολέμους τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

«Δ ι ε θ υ : σ τ ῆ ρ»

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

Αυτή η χρονολογική σειρά δεν πρέπει να θεωρηθεί σαν έξαναληπτική ή περιοριστική. Θα προσφέρει όμως στον αναγνώστη μια γενική εικόνα της ανάπτυξης του επαναστατικού αναρχικού ακτιβισμού στην Ευρώπη στα τελευταία 14 χρόνια. Σ' αυτή τη χρονολογική σειρά έχει γίνει ελάχιστη αναφορά στις δραστηριότητες των Ιταλικών ομάδων. Σαν αποτέλεσμα των φασιστικών προκλήσεων στην Ιταλία στάθηκε ουσιαστικά αδύνατο να προετοιμαστεί ένας χρονολογικός πίνακας των ενεργειών ομάδων όπως οι Κόκκινες Ταξιαρχίες και η G.A.P. —Ομάδες Παρτιζάνικης Δράσης— όπως μπορούσαμε να κάνουμε για την Οργανωμένη Ταξιαρχία, το Τμήμα Κόκκινος Στρατός, την Ομάδα «1η Μάη» και τις Αυτόνομες Ομάδες Δράσης του Κινήματος Απελευθέρωσης της Ιβηρικής.

1960

Γενάρης: Στις πρώτες ώρες του Γενάρη, διεξήχθη μια μάχη ανάμεσα σε μια δύναμη από 100 Πολιτοφύλακες και μια ομάδα αναρχικών άντορτών, που είχε μόλις περάσει τα Πυρηναία κατευθυνόμενη προς τη Βαρκελώνη. Σκοτώθηκαν 4 μέλη της ομάδας καθώς κι ένας ύπολοχός της Πολιτοφυλοκής. Ο ήγέτης της ομάδας Φραντσοκο Σαμπάτε Λομπάρτ, ο Δημόσιος Κίνδυνος Νο 1 του Φράνκο πληγώθηκε αλλά κατάφερε να διαφύγει απ' τόν αποκλεισμό που είχε γίνει στην περιοχή. Σκοτώθηκε την επόμενη μέρα στα Καταλανικά χωριά του Σάν Θελόνι, απ' τὰ διασταυρωμένα πυρά των φασιστών χωροφυλάκων και της Πολιτοφυλοκής.

Φλεβάριος: Τό Έπонаσστατικό Διευθυντήριο Απελευθέρωσης της Ιβηρικής (D.R.I.L.) αναγγέλει την ίδρυσή του με μια σειρά επιθέσεις σε ζωτικά κυβερνητικά κτίρια σ' ολόκληρη την Ισπανία και την Πορτογαλία.

Ιούνιος: 27)28)29. Αρχίζει μια άλλη σειρά συνδυασμένων βομβιστικών επιθέσεων στην Ιβηρική Χερσόνησο, που κατευθύνεται ενάντια σε κτίρια κι εγκαταστάσεις και των δυο φασιστικών καθεστώτων.

1961

Γενάρης: Τη νύχτα της 21 προς 22, μια ομάδα κομμάντος του DRI.L., διευθυνόμενη, απ' τόν Πορταγάλο λοχαγό Ένρικε Γκαλ-

δόο, κατέλαβε τό Πορτογαλικό έπιβοτικό πλοίο Σάντα Μαρία στήν ανοιχτή θάλασσα, για νά δείξει στόν κόσμο τήν ένεργητική αντίσταση ένάντια στίς δικτατορίες του Φρόνκο και του Σαλαζάρ. Η ομάδα των κομμόντος αποτελούντων όπό Ίαπανούς, Πορταγάλους και Νοτιοαμερικάνους όκτιβιστές.

Ίαύλης. Η Ίαπωνική άστυνομια άνακάλυψε μιά όπόπειρα σαμποτάζ στις αειδροδρομικές γραμμές που όδηγοΰσαν στο Σάν Σεμπατιαν, λίγο πριν περρασει ένα τρέινο γεμóτο με φασιστες πρώην παλεμιστες. Πήγαιον για τον έτήσιο έορτασμό της φασιστικής νίκης, που θα γίνóταν στις 18 του μήνο στην πρωτεύουσα της GUIPU-ZCOA. Αύτη ήταν ή πρώτη ένεργεια που πήρε μέρος σαν όργανωση το Βάσκικο όκτιβιστικο κίνημα E.T.A

Αύγουστος Μιά μόχη διεξήχθηκε στο Καταλόικο Πυρναία ονόμесо σε μιά οντιεξουσιοστική ομάδα δράσης και στην Πολιτοφυλακή Ένας πολιτοφύλακας οκοτώθηκε κι ένας άλλος τραυματίστηκε οοβαρά

1962

7 του Απρίλη: Άνθρακωρύχοι του άνθρακωρυχείου «Νικολος ντε Μιέρες» στις Άσταυρίες, κατεβαίνουν σε απεργία με αιτήματα τήν καθιέρωση κατώτατα ήμερομίσθιου όπό 140 πεσέτες (42 δρχ), τό δικαίωμα της απεργίας κι έλεύθερο συνδικαλισμό. (Άπ' τις όρχες του αιώνα τό 50% περίπου της αυναλικής ποσότητας κάρβουνα, που έβγαινε απ' τα Ίαπωνικά άνθρακωρυχεία, προερχόταν απ' τό 11.600 χιλιάμετρα των Άσταυριών. Όλες οι πρώτες όλες που ήταν απαραίτητες για τή Βιομηχανική άνάπτυξη και τή μεγένθυση ήταν έδω σε άφθονία. Στις όρχες του 19ου αιώνα, ένας μεγάλος όριθμός όπό έκποιασμένους όγρότες μετακινήθηκε στις Άσταυρίες απ' τό Νότα και τήν Καστίλλη. Έκει άφαιμειώθηκαν γρήγορα με τους ντόπιους Άσταυριανούς δεχόμενοι εύκαλα τις παραδόσεις και τις συνήθειες τους και μέσο α ένα σύνταμα διάστημα έχασαν κάθε ίχνας απ' τήν καταγωγή τους

Κάθε βιομηχανικό κεντρο, όμως, άνάπτυξε τις δικές του πολιτικές προτιμήσεις, τό Σοσιαλισμό στη Μιέρες, τόν Κομμουνισμό στη Σάμα και τόν Ανορχισμό στη Φελγκουέρα και τό Γκιχόν. Η έπαναστατική παράδοση στις Άσταυρίες ήταν παλύ ισχυρή. Οι Άσταυριανοί άνθρακωρύχοι ήταν εκείνοι που πρακόλεσαν στο 1930 τήν πτώση της μοναρχίας και προτοίμασαν τό δρόμο για τήν κακότυχη Δημοκρατία. Τέσσερα χρόνια όργότερα οι ίδιοι άνθρακωρύχοι και βιομηχανικοί εργάτες έξεγέρθηκαν ένάντια στην άστική Δημοκρατία που τους είχε έξασατήσει και κατέλαβαν τήν έπαρχιακή πρωτεύουσα Όθιέντα, διακηρύσσοντας τήν κοινωνική επανάσταση. Η Κομμαύνα των Άσταυριών, όπως έγινε μετά γνωστή, κράτησε απ' τις 5 του Όκτώβρη ως τις 19, όταν καταπνίχθηκε στο αίμα όπό Μαρακινούς στρατιώτες και λεγεωνάριους, με διαταγές του πιά τιμημένου στρατηγού της Δημοκρατίας — του Φραντσίσκο Φρόνκο). 26 χρόνια φασιστικής καταπίεσης δέν είχαν συντρίψει τό πνεύμα της εργατικής τάξης των Άσταυριών. Η δόδα της μαζικής επαναστατικής αντιπαλίτευσης στην Ίαπωνία είχε άνάψει Ενός!

20 του Άπρίλη. Όλα αύσιαστικά τό άνθρακωρυχείο των

Αστουριών παρέλυσαν από την απεργιακή δράση και πολλά εργοστάσια έκλεισαν ή περιόρισαν την παραγωγή χάρη σε ενέργειες άλληλεγγύης.

22 τ ο ὤ Ἄ π ρ ι λ η: Δυά λόχοι Παλιτοφυλάκων και τρεις λόχοι όπλισμένων όαυνομικῶν εισέβαλαν μέσα στα άνθρακωρυχεία σε μιό απόπειρα να απόσουν την απεργία

4 τ ο ὤ Μ ά η: Κηρύχθηκε Στρατιωτικός Νόμος με Προεδρικό διάταγμα στις Έπαρχίες τής Βιακάγια, τῶν Ἄστουριῶν και τής Γκουϊπουζκάα.

8 τ ο ὤ Μ ά η: Ἄπεργίες άλληλεγγύης Εεσπάνε στη Βαρκελώνη. Ἐργάτες και φαιτητές υιορίζουν χιλιάδες προκηρύξεις για να υποστηρίξουν τα αίτήματα τῶν άνθρακωρύχων και να διακηρύξουν την άλληλεγγύη τους με τους εργοτες τῶν Ἄστουριῶν.

11 τ ο ὤ Μ ά η: Ἐναπλοϊ αστυνομικαί καταλαμβάνουν τα Πανεπιστήμια τής Βαρκελώνης, μετά από μεγάλη έκταση άναταραχής που διαδραματίστηκαν στην πρωτεύουσα τής Καταλωνίας

14 τ ο ὤ Μ ά η. 1 200 απεργαί κρατούνται στις φυλακές του Ὀθιέντο.

15 τ ο ὤ Μ ά η Γίνονται αιωπηρές διαμαρτυρίες από γυναίκες, εΞω όπ' τα Ἄρχηγεία τής Ἀσφάλειας στη Μαδρίτη, α' ένδειξη άλληλεγγύης με τους απεργούς και με αίτημα τή χορήγηση γενικής άμνηστίας α' όλους τους πολιτικούς κρατούμενους Ἡ άστυνομία συλλαμβάνει 80 γυναίκες

26 του Μάη	
Βαρκελώνη,	17.000
Ἄστουρίες	15.000
Βασκογγιάντες	10.500
Σαλαμάνκα	750
Λεδόν	5.200
Χαέν	3.000
Μαδρίτη	1.100

Σ ύ ο λ ο 52.550

Ιούνης. Στις 5, 7 και 12 του μήνα έγιναν επιθέσεις έναντι στην κατοικία ενός Παπικού δειωματούχου στη Μαδρίτη, του Μοντερόλα, στα όρχηγεία τής Φάλαγγας στη Μαδρίτη, στη Λαϊκή Τραπεζα Ἰσπανίας (Όπου Ντέι) και στα όρχηγεία τής Φάλαγγας στη Βαρκελώνη. Στις 18 έγινε στο Σάν Σεμπόστιαν δολοφονική απόπειρα κατά τής Ζως του Φράνκα. Στις 30 έγιναν κι άλλες έκρηξεις στα καλλέργια τής Όπου Ντέι στη Βαρκελώνη και στα Καταλάνικα INS-TITUTO DE PREVISION

Ἰαύλης: Τά CASAS CONSISTORIALES στη Βαλέντσια, ύπεστη μεγάλες ζημιές από μιό ισχυρή έκρηξη που έγινε στις 15 του μήνα. Αύτη ύπήρξε μιό όκόμο δολοφονική απόπειρα κατά του Φράνκο Ἡ θάμβρα προορίζετα να έκραγει στη διάρκεια μιός έπιασμης έπιακωψης που θα γινόταν στις όρχές του μήνα, αλλά ό μηχανισμός ήταν έλαττωματικός

Αύγουστας: Μιό έκρηξη προκάλεσε σοβαρές ζημιές στη Βασιλική τής SANTA CRUZ DEL VALLE DE LOS CAIDOS εΞω όπ' τη Μαδρίτη (Αύτά είναι ένα μνημείο που έγκαινιάστηκε όπ' τον Φράνκα

κι είχε άνεγερθεί από καταδικασμένους οε καταναγκαστικά έργα γιό νά τιμήσει τήν αιώνια μνήμη του Στρατηγού Φραντσίσκα Φράνκο οά χριστιανού ευγενούς) Στίς 19, αέ μικρή απόσταση άπ' τή θερρινη κατοικία του Φράνκο, τό PALACIO DE AGETE, έξεράγηκε μιά πλαστική βόμβα καθώς ο Φράνκο, η αύζυγός του κι ύπαιργαί περνούσαν τή πυλη γιό νά μπουν στο παλάτι Δέν πληγώθηκε κανείς. Την ίδια μέρα έξεράγηκαν βύουδες στό γραφεία των δεξιών έφημεριδων «YA» και «PUEBLO» στη Μαδριτη και της καθημερινής έφημεριδας «LA VANGUARDIA» στη Βαρκελώνη.

Σε πτεμβρης Τό Άρχηγείο Άσφαλείας της Βαρκελώνης ε-θγαλε τό άκόλουθο άνακοινωθέν στις 18 του μήνα

«Σάν άποτέλεσμα των έρευνών γιό τραμακρατικές πράξεις που εκτελουνται στην Ίσπανική επικράτεια, αξιωματικοί τής Πολιτικοκοινωνικής Ταξιαρχίας ανέλαβον έναν άριθμό μαχητών τής «Άντιεξουσιαστικής Νεολαίας» (F.I.J.L.) Αύτοι είναι οι: Χόρχε Κουνιλλ Βόλε, Μαραελίνο Χιμένεζ Κούμπος, κι Αντάνιο Μούρ Πιράν Αύτά τό δτομα ένήργησαν μέ οδηγίες Εένων στοιχείων παύ χρηματοδότησαν τις ένέργειές τους αι όποιες απέβλεπον στη διατόραξη τής κοινωνικής γαλήνης κι ήρεμίας του Ίσπανικού λαού».

Οι τρεις άντιεξουσιαστές δικάστηκον λιγες μέρες μετα τή σύλληψη τους, άκολουθώντας τη αυναπτική διαδικασία ενός στρατοδικείου (Πολεμικού συμβουλίου) κι ά κατήγαρας ζήτησε γιό τόν Βόλε, πράγμα παύ έγινε δεκτό, τή θανατική ποινή Η εκτέλεση θά γινόταν μέ τή Γκαρρότα (θάνατος μέ άργό στραγγαλισμό).

23 ταυ Σεπτέμβρη: Λίγα μετα τήν εναρξη τής Συνόδου του Βατικανού δύο θόμβες έξεράγηκαν κοντά στον Πάπα, ενώ επιθεωρούσε τή ρύθμια των θέσεων στη Βασιλικη του Άγιου Πέτρου στο Βατικανό.

29 του Σεπτέμβρη: Η Ίσπανική Μοναρχική έφημεριδα Α.Β.Γ. δημασίεψε τά άκόλουθα ρεπορτάζ του άνακριτή της στο Μιλάνο:

«Ο Ίσπανός Ύποπρόξενος στο Μιλάνο Σρ Έλιας, έπεσε θύμα άπαγωγής που έγινε από άγνώστους σύμφωνα μέ μιά ανακοίνωση τής άστυνομίας παύ κυκλοφόρησε άπόψε Πηγές προσκείμενες στην άστυνομία ύποθέταν ότι αύτο είναι άποκλειστικά έργα του Ίταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος»

Ο κ τ ώ β ρ η ς: Ο Σρ Έλιας αφέθηκε ελεύθερος άπ τους άπαγωγείς του στις 2 του Οκτώβρη μέ τή διανομή ταυτόχρονα του άκόλουθου άνακοινωθέντος

«Η άπαγωγή του Ίσπανού Ύποπρόξενου οργανώθηκε από μιά ό-μίδα που αυνεργάζεται μέ τή Διεθνή Όμοσπονδία Άντιεξουσιαστικής Νεολαίας, μέ άπακλειστικό σκοπό νά προσελκύσει τήν προσοχή του κόσμου στην πικρή μοίρα τριών άντιεξουσιαστών παύ αυνεληφτηκον πρόσφατα στη Βαρκελώνη και νά έπιδοίσει τήν εκτέλεση του Χόρχε Κουνιλλ Βόλε. Έπιστρέφουμε τόν Σρ. Έλιας στην οικιαγένειά του όπως ύποσχεθήκαμε, γιό νά δείξουμε ότι οι μέθοδοί μας είναι αλάτελα διαφορετικές από εκείνες που χρησιμοποιεί τό Φρανκικό καθεστώς Ο Σρ Έλιας θά μωρέσει ν' άγκαλιώσει την οικιαγένειά του. Πάσο διαφορετικό είναι αύτό άπ' τή μοίρα των πολιτικών κρατούμενων που είναι κλεισμένοι στο μπουντρομια του Κασουτίλλιο!»

Τήν επόμενη μέρα ή Ίταλική άστυνομία άνόγγειλε ότι είχε αυλάθει εκείνους που άναμύχθηκαν στην άπογωγή του Σρ Έλιας κι οι έννοχοι έπρόκειτο να δικοστούν μεσα λιγες βδομάδες (Συμπτωματικά,

η άστυνομία πληροφορήθηκε γιά τή ταυτότητα καί τό κρυφώγητο τών άνορχικών, άπό ένα Ίταλό καρμουνιστή δημοσιογράφο πού είχε πάρει συνέντευξη άπ' τόν Ύπαρράεενο στή Λαϊκή Φυλακή, έξω άπ' τό Μιλάνα, άπαι τάν είχαν.

6 τοῦ Ὀκτώβρη: Ὁ Χούλια Μαρένα, 28χρονοσ, ηλεκτραλόγοσ καί άγωνιστρία τοῦ Κινήματοσ Ἀντιεξουαiaoστικῆσ Νεολαiaoσ καταδικάστηκε οἰ 30 χρόνια φυλάκιοσ άπό ένα Στρατοδικοιο τῆσ Μαδρίτησ, μέ τῆν κατηγορία ότι «ἤρθε α' έπαφή μέ μιά έξόριστη παράνομη άργώνωσ» καί ότι «ἤρε μέρασ αἰ ένέργιοεσ πού στρέφανται ένάντια στήν άσφάλεια τοῦ Κράτουσ» (Ληστεία καί Τραμακρατία)

7 τοῦ Ὀκτώβρη: Ἐκρηξη μιάσ δέασμησ δυναμίτη στήν κατοικία τοῦ Καρδιναλιοσ Σπέλλμαν στή Νέα Ὑόρκη. Αὔτεσ οί ένέργιοεσ ένάντια στήν εκκλησία καί τῆν Ὅπουσ Ντέι, άποτελαῖασν μέρος μιάσ έκατρατιεσ γιά νά υποχρεωθαῖν αὔτεσ αι άργανώσιοεσ ν' άποοῖουρν τῆν ύποστήριξή τουσ στή Φρανκική δικταταρία. Τῆν εὔθύνη αὔτων τών ένεργιοῶν ανέλαθε ἡ άργώνωσ «LE MANO NEGRO», πού έστειλε πάλ- λά γράμματα, στόν Πάπα, άπαι έξηγαῖσε, τῆ στάση τῆσ.

20 τοῦ Ὀκτώβρη: 11 νεαροί Ἰσπανοί έργάτεσ καί φοιτητέσ, μέλη οιοι τοῦ Κινήματοσ Ἀντιεξουαiaoστικῆσ Νεολαiaoσ, καταδικάστηκαν άπ' τό Στρατοδικοιο τῆσ Μαδρίτησ αἰ παινεἰσ πού κυμαίνανταν άπό 6-12 χρόνια φυλάκιοσ.

17 τοῦ Νοέμβρη: Τρείσ μαχητέσ τοῦ Κινήματοσ Ἀντιεξουαiaoστικῆσ Νεολαiaoσ καταδικάστηκαν άπ' τό Στρατοδικοιο τῆσ Μαδρίτησ έπειδή εκδόασε καί μαϊράσασε τῆν έφημεριδα «Ἀντιεξουαiaoστικῆ Νεολαiaoσ»:

Ὁ Χ Ράνθο Πεαίνα (23 χρονῶν) αἰ 11 χρόνια φυλακή, ἡ Ἀντόνιο Μπάγια Ρεμπλαντόρ (23 χρονῶν) αἰ 11 χρόνια φυλακή ἡ Ραφαέλ Ραυιζ Μπαρζ (23 χρονῶν) αἰ 3 χρόνια φυλακή.

22 τοῦ Νοέμβρη: Ἡ δικῆ τών Ἰταλῶν άντιεξουαiaoστων πού κατηγορήστηκαν γιά τῆν άπογωγη τοῦ Σρ. Ἐλιοσ, πού είχε άρχισαι στίσ 15 τοῦ μήνα, περατώθηκε μέ τῆν άπελευθέρωσῆ τών κραταυμένων. Οί ποινεσ πού επιβλήστηκαν ἦταν συμβολικέσ γιατί τό θάροσ τῆσ Ἰταλικῆσ κοινῆσ γνώμησ εκανε άδύνατη τῆν επιβαλή άποιοσδηποτε άλλησ ποινησ. Ἡ θανατική καταδίκη τοῦ Χόρχε Καυνίλλ, στήν Ἰσπανία μετατράπηκε αἰ ισόθια καθειρη.

29 τοῦ Νοέμβρη: 4 μαχητέσ τῆσ Ἐθνικῆσ Συναμασπονδiaoσ Ἐργασiaoσ (C.N.T.) καταδικάστηκαν αἰ διάφορεσ ποινεἰσ φυλάκιοσ, πού κυμαίνανταν άπό 4 — 11 χρόνια, άπ' τό Στρατοδικοιο τῆσ Μαδρίτησ. Οί κατηγοριοεσ ἦταν «Ἀναικαδόμησῆ τῆσ C.N.T.» καί «παρόνομη προπαγάνδα». Τῆν ίδια μέρα α' ένα άλλα στρατοδικοιο (εανό στή Μαδρίτη) άλλα τρία μέλη τῆσ C.N.T. άπ' τό Βαλλαντόλιντ, καταδικάστηκαν όλοσ αἰ 4 χρόνια φυλακή, γιά πρόκληση άνοταραχῆσ στά διαμηχανικά χῶρα. Στῆ Βαρκελώνη, ένασ άλλασ μαχητῆσ τῆσ C.N.T. ἡ Ἀντόνιο Σόντοεζ Περέζ (51 χρονῶν) καταδικάστηκε αἰ 30 χρόνια φυλακή, μέ τῆ κατηγορία τοῦ σαμποτάζ.

2 τοῦ Δεκέμβρη: Ἐκρηξη βόμβασ στήν κατοικία τοῦ Στρατιωτικῶ Κυβερνητη τοῦ Σόν Σεμπάστιαν. Τῆν επόμενη μέρα άκαλαυθεί μιά εκρηξη στό Δικαστήριο τῆσ Βαλένθια καί μιά άλλη πού πρακόλεοσ σοσβαρέσ ζημιέσ στό κτίριο τοῦ Θησαυροφυλάκιοσ στή Μαδρίτη. Τῆν ίδια μέρο μιά βόμβα εξεράγηκε στά Ἀμστερνταμ καί δυό άλλεσ στά γραφείοσ τῆσ διεὔθυνσῆσ δυό φυλακῶν τῆσ Λιασθῶνασ. Γιά αλεσ αὔτεσ τίοσ ένέργιοεσ ανέλαθε τῆν εὔθύνη τό Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσῆσ τῆσ Ἰθρηκῆσ (C.I.L.).

6 τ ο ὤ Μάρτη: Συνδυσμαμένες ἐπιθέσεις μὲ πλαστικές βόμβες στὴ γραφεῖα τῆς «Ἱμπέρια» στὴ Ρώμη καὶ στὸ Ὑπουργεῖο Τεχνολογίας στὴ Μαδρίτη.

«Τὸ Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰθρηκῆς ἔχει ἐξαπολύσει τὴν «Ἐπιχείρηση Προειδοποίηση» μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ ἀγώνα του γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν λαῶν τῆς Ἰθρηκῆς. Σκαπὸς αὐτῆς τῆς ἐπιχείρησης εἶναι νὰ δείξει στοὺς τουρίστες ἀπὸ διεθνή κλίμακα, ὅτι διέτρεχαν μεγάλα κίνδυνο χρησιμοποιοῦντας τὶς ἀεροπορικές γραμμές τῶν φασιστικῶν καθεστώτων Φράγκα καὶ Σαλαζάρ. (Ἱμπέρια καὶ Τ.Α.Ρ.). Μέχρις οὗτω ἐξαλειφθοῦν καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ νεοφασισμού ἀπὸ τὴν Ἰθρηκῆ Χερσόνησο δὲν μᾶραι νὰ ὑπάρξει εἰρήνη στὴν Εὐρώπη Κᾶτω ἢ δικτατορία! Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!»

(Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰθρηκῆς — Ἀνακοινωθέν Μάρτη 1963)

16 τ ο ὤ Ἀπρίλη Τρεῖς νεαροὶ Γάλλοι Ἀντιεξουσιαστές, οἱ Μπερνόν Φερρὺ, Ἄλαιν Πεκαῦνιο καὶ Γκὺ Μπαστὸ αὐλλαμβάνονται στὴν Ἰσπανία καὶ κατηγοροῦνται γιὰ Τραμακρατία καὶ Ληστεία. Οἱ κατηγορίες πού ἀπαγγέλλθηκαν ἀπὸ τὴν ὁάτυναρία ἦταν ὅτι αἱ τρεῖς ἀναρχικοὶ πῆραν μέρος σὲ μιὰ ἀντιτουριστικὴ ἐκστρατεία, τὴν ὁποία ἐγκαινίασε τὸ Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰθρηκῆς κι ὅτι ἦταν αὐσιαστικὰ ὑπεύθυνοι γιὰ τὶς ἐκρήξεις στὴ γραφεῖα τῆς «Ἱμπέρια» στὴ Βαλένθια, γιὰ τὴν ἀπόπειρα νὰ βυθιστεῖ ἓνα ἐπιβατικὸ πλοῖο στὸ λιμάνι τῆς Βαρκελώνης καὶ γιὰ τὴν ἀπόπειρα ἀνάτλιναξης τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας στὴ Μαδρίτη

13 τ ο ὤ Ἰ ο ὦ ν η· Ἐκρηξη ἐμπρηστικῶν βωμῶν στὴ τμήμα ἀποσκευῶν Ἰσπανικῶν καὶ πορτογαλικῶν ἀεροπλάνων, πού βρέσκονταν πρᾶγειωμένα στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Φρανκφούρτης. τῆς Γενεύης καὶ τοῦ Λονδίνου Τὴν εὐθύνῃ γι' αὐτὲς τὶς πράξεις ἀναλαμβάνει τὸ Συμβούλιο Ἀπελευθέρωσης τῆς Ἰθρηκῆς (C I L)

31 τ ο ὤ Ἰ ο ὦ λ η: Δυο ἀναρχικοὶ, αἱ Χαακὶν Ντελγκάντο καὶ Φραντσίσκα Γκρανόντος, αὐλλομβόνονται ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴ Εἰδικὴ Ἀσφάλεια καὶ κατηγοροῦνται γιὰ τὶς 2 ἐκρήξεις, πού ἐγίναν 2 μέρες νωρίτερα, στίς 29 Ἡ μιὰ συνέβηκε στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀσφάλειας, στὸ Παυέρτα ντέλ Σάλ στη Μαδρίτη κι ἡ ἄλλη, ἐπίσης στὴ Μαδρίτη, στὴν ἔδρα τῶν φαλαγγιτικῶν ἀνδικάτων. Κι οἱ δύο ἦταν μαχητὲς τοῦ Κινήματος Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας κι εἶχαν ἔρθει στὴ Μαδρίτη ν' ἀσχοληθοῦν μὲ ὀργανωτικὲς δραστηριότητες

7 τ ο ὤ Αὐγουστατοῦ: Ὁ Ραμόν Βίλα Καντεβίλα (57 χρονῶν) (Καρακεμόντα) ἀ τελευταῖος ἀπὸ κείνους τοὺς ἀντάρτες τῶν θαυνῶν πού ἔδρασαν στὴ Πυρηνσία γιὰ διόστημα μεγαλύτερο ἀπὸ 23 χρόνια, ἀκατῶθηκε ἀπὸ περίπολο τῆς Παλιτοφυλακῆς τὶς πρῶτες πρωινὲς ὥρες, κοντὸ στὸ Λό Γκρέ ντέ Περέλλα τῆς Καταλωνίας

11 τ ο ὤ Αὐγουστατοῦ: «Σύμφωνα μὲ ρεπορτάζ τῶν ἐφημερίδων ἐγίναν 2 ἐκρήξεις στὴν Ἰσπανικὴ πρωτεύουσα, στίς 29 τ ο ὤ Ἰαῦλη αὐτοῦ τοῦ χρόνου: ἡ μιὰ μέσα στὴ γραφεῖα τοῦ Γενικοῦ Διευθυντήριου Ἀσφάλειας, πού πρακάλεσε ἐλαφροῦς τραυματισμοὺς κι ἡ ἄλλη

στην Έδρα των Φαλαγγίτικων Συνδικάτων, στις 5.30 και 12.00 μ.μ. αντίστοιχα. Δύο μέρες αργότερα, μετά από μαζική κινητοποίηση της αστυνομίας, η Φρανκική αστυνομία συνελαβε τους Χοακίν Ντελγκάντο και Φραντσίσκο Γκρανάντος. Η σύμπτωση κι η σειρά αυτών των δύο γεγονότων ήταν δεχτη — αι πρώτοι που τό γνώριζαν ήταν οι ίδιοι οι Φράνκικαι αστυνομικοί — αλλά από μέρος του καθεστώτος έγινε κάθε προσπάθεια για νά παρουσιασταύν αι δύο συλληφθέντες σόν ούσιαστικά υπεύθυνοι των εκρήξεων της 29 του 'Ιούλη. Αυτό είναι άπόλυτα ψεύτικο. Τό Συμβούλιο 'Απελευθέρωσης της 'Ιθρηικής έχει αναλάβει παντοτε την εύθύνη γιά την δράση του κι έτσι διακηρύσσουμε έδω πρός τήν έθνική και τή διεθνή καινή γνώμη τό ακόλουθα.

1 Οι Χοακίν Ντελγκάντο και Φραντσίσκο Γκρανάντος δέν ήταν σπο κομια όποση υπεύθυνοι για το γεγονόςά της Μαδρίτης στις 29 του 'Ιούλη αυτού του χρόνου.

2 Τά κρυμένα όπλα παύ όποδοθηκαν σάν Φραντσίσκο Γκρανάντος (όπως και πολλά άλλα που υπάρχουν ατή χώρα μας γιά αυγκεκριμενους σκοπους) ήταν αχρησιμοποίητα και παρμένον άνάπαφα ώς την ανακάλυψή τους άπ' τήν αστυνομία (Η Πολιτικοκοινωνική Ταξιαρχία ανακάλυψε δύο σαρανταπεντάρια Κάλτ, ένα όπλαπολυθόλα με δύο γεμιστήρες, ένα ραδιοπομπά, χειροβομβιδες κι άλλα υλικά από διαμέρισμα της φιλενάδας του Γκρανάντος).

3 'Ο Χοακίν Ντελγκάντο είναι εντελώς αθώος γιά τις άλλες κατηγορίες που του άπάγγειλε η αστυνομία.

4 'Ο δράστης ή αι δράστες των γεγονότων της 29 του 'Ιούλη ατή Μαδρίτη, δέν έχουν συλληφθει.

"Αν ή «δικαιοσύνη» αποδιδόταν στην Ιαπανία μ' ένα μινιμου νομικής όμαλότητας, τότε ή αλήθεια των ίσχυριών μας θά μπορούσε εύκαλα ν' απαδειχθεί γιά χάρη των συμφερόντων της υπεράσπισης των 2 όντρων. Όμως δέ συμβαίνει αυτό. Τό Συμβούλιο γιά τήν 'Απελευθέρωση της 'Ιθρηικής Όσωρεί υπεύθυνο τό Φρανκικό καθεστώς, παύ έχει επιβληθεί με τή δύναμη των όπλων, τόσο ατομικά όσο και συλλαγικά, γιά όλα τά θύματα που έπεσαν ή που πρόκειται νά πέσουν στόν άγώνα γιά τήν ελευθερία των λαών της 'Ιθρηικής Χερσονήσου. Είμαστε οι πρώτοι που θρηνούμε τά θύματα παύ περιβάλλοντα με κρακαδειλία δάκρυα άπ' τις δυνάμεις της αντίδρασης προκειμένου νά δικαιολογήσουν τις όγριότητες τους. 'Εκείνοι που πήραν μέρος στη διαμαρτυρία ενέντια στό κτίριο της Φαλαγγας και στό Διευθυντήρια της Ασφαλείας, μας πληροφορούν ότι η πρώτη διεξήχθηκε γιά νά έκθέσει τό έπίσημο Συνδικάτο σόν υπηρέτες των αφεντικών και τό καθεστώς. Η δεύτερη ήταν μιά διαμαρτυρία έναντια στην αυθαίρετη σύλληψη των όνθρακωρύχων των 'Ασταυριών και του έκταπιαμού τους. Είσης, επειδή είναι τά κτίρια όπου θσασνίζονται θάρθαρα άντρες και γυναίκες γιά ύποτιθεμενα πολιτικο και κοινωνικά έγκληματα (δηλ. επειδή όντιτίθενται στην τυραννία). Η όμάδα δράσης που έκτέλεσε τις δύο επιθέσεις, ένήργησε με δική της πρωταθουαλία. Τό Συμβούλιο 'Απελευθέρωσης της 'Ιθρηικής διακηρύσσει τήν συλληγγύη του μ' εκείνη τήν όμάδα και υπερασπίζεται τις πράξεις, αά μιά έκδήλωση αντίθεσης άπέναντι στό καθεστώς».

('Ανακοινωθέν που κυκλοφόρησε τό Συμβούλιο 'Απελευθέρωσης της 'Ιθρηικής στις 11 του Αύγουστου 1963).

13 του Αύγουστου: 'Ένα στρατοδικείο του Α' Σώματος Στρατού (στή Μαδρίτη) καταδικάζει σε θάνατο με στραγγαλισμό τους

Χοσκίν Ντελγκάντο και Φραντσίσκο Γκρανάντος

18 του Αύγουστου: «...Τις πρώτες πρωινές ώρες της σήμερας συμφώνως προς την τυπικήν διαδικασίαν του Ποινικού Νόμου, οι δυο τρομοκράτοι Φραντσίσκο Γκρανάντος Γκάτο και Χοσκίν Ντελγκάντο Μαρτίνεζ έξετελέσθησαν συμφώνως προς την ποιήν την όποιαν επέβλεον τό Στροτοδικείον του Α' Σώματος Στρατού. .»

(Έπίσημο όνακοινωθέν στις 18)8)63)

-Οι Χοσκίν Ντελγκάντο και Φραντσίσκο Γκρανάντος όρνήθηκον πως γνώριζαν ότιδήποτε γιό τό γεγονός της 29 του 'Ιούλη στή Μαδρίτη. Το Συμβούλιο γιό την 'Απελευθέρωση της 'Ιβηρικής δηλώνει ότι τό καθεστώς του Φράνκο φοβήθηκε ν' όποκαλύψει τον πραγματικό λόγο της δικης τους γιατί θεωρήθηκε ότι οι κατηγορούμενοι θά κέρδιζαν τή συμπόθειο της παγκόσμιος κοινής γνώμης, όν γινότον γνωστό ότι ή ομοσπολιη στην όποια πήραν μέρος και τό υλικό που θρέθηκε στή κατοχή τους προορίζονταν γιό την έκτέλεση του δολοφόνου της Ισπανικής Εργατικής Τάξης του στροτηγιού Φραντσίσκο Φράνκο Αύτός ήταν ή πραγματικός λόγος που κρυβότον πίσω όπ' τή φόρα που ποιχθηκε στη Μαδρίτη, στις 13 του Αύγουστου, πίσω όπ' τις κλεισιές πόρτες του CALLE DE RELOG-

(Ανακοινωθέν που κυκλοφόρησε τό C.I.L.)

12 του Σεπτέμβρη: «...Μιό σειρά όστυνομικών έπιχειρήσεων που στρέφονταν ένόντια στους 'Ισπανικούς 'Αναρχικούς κύκλους διεξήχθηκε χθές στο Παρίσι και στή ΝΑ Γολλία. Ένας όριθμός έστρεμι-στιών ανακρίνεται και τό σπιτι τους ερευνούνται Έγιναν 30 συλλήψεις στήν περιοχή του Παρισιού κι ερευνήθηκε τό αρχηγείο της 'Ιβηρικής Όμοσπονδίας Αντιεξουισοστικής Νεολαίας στήν όδό Σοϊν Μάρτ Αύτες οι έπιχειρήσεις φαίνεται ότι παροκινήθηκον όπ' την όνακόλυψη έγγράφων στο Περπιναίν, τό όποια εκθέτουμε λεπτομερη σκεύια γιό έπιθετικές πράξεις και Έσλοφονίες στήν 'Ισπανική έπικράτεια»

(-LE FIGARO-)

21)22)23 του Σεπτέμβρη: Έκρηξη θόμβων στή Γερμονική Πρεοβεία, στή Μοροκινή Πρεοβεία και στήν Έκκλησιο του Λογιόλο στή Μαδρίτη

25 του Σεπτέμβρη Έκρηξη θόμβος έξω όπ' τό σπιτι του 'Αμερικόνου Πρεοβευτή στή Μαδρίτη. Λίγες ώρες όργότερα, εποκο-λουθει μιό όλλη έκρηξη έξω απ τό σπιτι του αρχηγού του Φολογγί-τικου Κινήματος

27 του Σεπτέμβρη. Έκρηξη στο σπιτι του Αρομπούρου, Πολιτικού Κυβερνήτη κι αρχηγού του Εθνικού Κινήματος στή Μαδρίτη

29 του Σεπτέμβρη: Έκρηξη θόμβος έξω όπó τήν 'Αμερικόνικη Πρεοβεία στή Μαδρίτη (Τήν ευθύνη γιό όλες τις έκρήξεις ο-νολαμβάνει ή όμάδα «Συνταγματάρχης Μοντενέγκρο» του Δ' Δημο-κοστικού Στροτού).

11 του Όκτώβρη: Ό Φραντσίσκο 'Αμπάρκα, μοχητής της F.I.J.L., συλλαμβάνεται στο Βέλγιο με την κατηγορία της συμμετοχής σε μιό έπιθεση ένάντιο σ' ένο όεροπλάνο της «'Ιμπέρια», στή Γενεύη.

18 του Όκτώβρη: Οι 'Αλοϊν Πεκούνια, Μπερνάρ Φερρú και Γκό Μπατού, οι Γολλοι 'Αναρχικοί που συνελήφθηκον στις 16 του 'Απρίλη, δικάζονται και κατοδικάζονται όπ' τό Στροτοδικείο της Μαδρίτης

Ό 'Αλοϊν Πεκούνιο (17 χρονών) οέ 24 χρόνια φυλακή, ή Μπερ-

νορ Φερρυ (20 χρονών) αέ 20 χρονία φυλακή κι ό Γκυ Μποτου (23 χρονών) αέ 15 χρόνια φυλακή

20 του Όκτώβρη: «Τό Ύπουργείο Έσωτερικών αναγγελεσι ότι συμφώνως πρός τόν νόμον τής 12ης Απριλίου 1939, τροποποιημένου περαιτέρω υπό του ψηφίσματος τής 1ης Σεπτεμβρίου 1939»

Άρθρον 1. Κοτοργήθηκε ή νομιμάτης τής οργανώσεως του ε-ξωτερικού ή όποιο είναι γνωστή ως Ίθρηική Όμοσπονδίο Αντιεξου-σιαστικής Νεολαίας .

(Άποοπόσματο όη' τό «JOURNAL OFFICIEL» τής 20 του Όκτώβρη 1963)

25 του Όκτώβρη Έκρηξη θόμβος αέ μιá προθήκη τής Ί-σπανικής. Έκθεσης, στην Πόλη του Μεξικού Συλλαμβάνονται ένας νε-ορός όνορχικός μετά τόν τρουμοτιόμο του όπό μιό όπ' τίς έκρηξεις

1964

10 του Μάη Έκρηξη θόμβος στό Καστελλάνο Χίλτον τής Μοδρίτης.

11 του Μάη: 4 έκρηξεις βομβών στη Μοδρίτη και 1 στό Γκι-χόν. Στοχοι ή Άμερικανική Πρεσβείο, τό Ύπουργείο Έμπορίου και τό Ίνστιτούτο Μετονάστσευσης. Ως τη σύλληψη τών μελών τής Ορ-γάνωσης «Συνταγματάρχης Μοντενέγκρο» πού έγινε στις 23 του Μάη, συνεχίζεται ή έκρηξη βομβών στη Μοδρίτη, μ' ένα ρυθμό 3 ή 4 τή μέρο

11 του Αύγουστου. Συλλαμβάνονται και κοτηγορούνται γιά ληστεία και τρομοκρατία οι Στούαρτ Κρίστι και Φερνάντο Κορμπόλλο.

Η άποστολή τους ήτον νά δολοφονήσουν τόν Φράνκο στη δι-άρκεια ενός ποδοσφαιρικού άγώνο στη Μοδρίτη

21 του Όκτώβρη: Βομβιστική επίθεση ένόντια στην Ισπονι-κή Πρεσβείο τής Κοπενχάγης

27 του Νοέμβρη. Δυό έμρηρητικές θόμβες κατοστρέφουν τήν ιεραρχική αχολή τής Όπους Ντέι στη Ρώμη. Έκρηξη θόμβος μέσα στό Βατικόνό και μιός άλλης στην Ίσπονική άρχιεροτική οχο-λή τής Ρώμης

1965

2 του Γενόρη Έκρηξη πλαστικής θόμβος μέσο στα γραφείο του Ίσπονικού Προξενείου στη Νάπολη

19 του Φλεθόρη: Έκρηξη πλαστικής θόμβος στό γραφείο του Ίσπονικού Έθνικού Τουριστικού Γραφείου τής Κοπενχάγης

25 του Απρίλη Βομβα κατοστρέφει τό γραφείο τής «Ίμ-πέρια» στό Μιλόνο

1 του Αύγουστου: Η Ίθρηική Όμοσπονδίο Αντιεξουσιο-στικής Νεολαίας (FIJL) εγκαινιάζει τή διεβνή έκοτρατεια της γιά τήν ύποστήρηση τών πολιτικών κρατουμένων τής Ίσπονίας και τής Πορτογαλίας

1966

31 του Απρίλη Ο Σεβοσμιώτοτος Ούσαοι, έκκλησιαστικός

ουμβουλος τής Ισπανικής Πρεσβειας στο Βατικανό, πεφτει θύμα οπαγωγής. Ἡ ἐπιχείρηση ἀνακοινώνεται τουτόχρονα ἀπ' τόν Λουίς Ἔντο στή Μαδρίτη κι ἀπ' τήν ομάδα 1ης Μάη στή Ρώμη.

12 τοῦ Μάη Ὁ Οὐάσιο ἀφήνεται ἐλεύθερος, ὁλλά ἡ ομάδα «1 Μάη» ἀνακοινώνει πὼς θά συνεχίσει τή δράση της γιά τήν ὑποστήριξη ὄλων τῶν πολιτικῶν κροτουμένων.

26 τοῦ Ὀκτώβρη Σύλληψη 5 ἀναρχικῶν στή Μοδρίτη, ἀνάμεσα στους οἰοίους εἶναι κι ὁ Λουίς Ἔντο. Κατηγοροῦνται ὅτι προετοιμοζαν τήν ἀπογωγή τοῦ Γενικοῦ Διοικητῆ τῶν Ἀμερικανικῶν Δυνάμεων στήν Ἰσπανία

8 τοῦ Δεκέμβρη Στή Ν Ἰορκη, ὁ Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα δίνει μιὰ μυστικὴ συνέντευξη τύπου στήν ἀποία ἐξηγεῖ τὸ σκοπὸ τῆς ἀπογωγῆς καὶ μοιροζει ὀντίγροφο τοῦ ἐγγραφου πού ε-πρόκειτο νὰ κυκλοφορήσει ὁ Ἔντο, μετὰ τήν ἐπιτυχὴ διεξαγωγή τῆς ἐπιχείρησης

1967

Ἀπρίλιος Ἡ ομάδα 1ης Μάη ἀπαγάγει καὶ κροτάει σὸν ὄμηρο γιά λίγες ὥρες τόν Πρῶτο Γραμματέο καὶ τὸ Νομικὸ Σύμβουλο τῆς Ἰσπανικῆς Πρεσβειας στὸ Λονδίνο, ἀποιτώντος νὰ δικαστεῖ ἄμεσα ὁ Λουίς Ἔντο κι οἱ σύντροφοι του, πού συνελήφθηκαν τόν προηγούμενο Ὀκτώβρη στή Μοδρίτη Τουτόχρονο, αὐτὴ ἡ ἐνέργεια ὀποτελῆσε μιὰ προειδοποίηση ὡς πρὸς τήν πιθονὴ ἐκβαση τῆς δίκης Ἡ δίκη ἐγινε 2 μῆνες ὀργότερα κι ἐπιβλήθηκαν ἐκπληκτικὲς ποινὲς σ' ὄλους τους κατηγορούμενους — ἡ μεγαλύτερη ποινὴ, πού ἐπιβλήθηκε στὸν Ἔντο, ἦταν 9 χρόνια φυλοκή— μιὰ πρωτόκουστη ποινὴ γιά ἔναν ἀναρχικὸ στήν Ἰσπανία

Ἀ ὕ γ ο υ ο τ ο ς : Τὰ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα 2 Ἰσπανῶν διπλωματῶν στὸ Λονδίνο, γοζώνονται ἀπὸ τὰ πυρὰ ὀπλοπολυβόλων. Λίγο μετὰ γοζώνεται μὲ πυρὰ ὀπλοπολυβόλων κι ἡ Ἀμερικάνικη Πρεσβειο τῆς ἰδίας πόλης, ὀ' ἐνδειξη διαμορτυρίας ἐνοντιο στὸν Ἀμερικόνικο Ἰμπεριολιόμ (Ὀμόδο 1ης Μάη).

Ν ο ε μ β ρ η ς : Τουτόχρονες βομβιστικὲς ἐπιθέσεις ἐνόντια στίς Πρεσβείες τῆς Ἑλλάδας, Βολιβίος κι Ἰσπανίος στή Βόννη καὶ στήν Πρεσβεία τῆς Βενεζουέλος στη Ρώμη. (Ὀμόδα 1ης Μάη αὐ ἐσυνεργοσία μὲ Λατινοαμερικόνους ἀντορτες κι ἐνόντιο στὰ φοισατικὰ κοθεστώτο τῆς Εὐρώρης) Τήν ἰδιο μέρο μιὰ βόμβα κοτέστρεψε τήν εἰσοδο τοῦ Ἰσπανικοῦ Τουριστικοῦ Γροφείου στὸ Μιλάνο κι ὄλλες τίς Πρεσβείες τῆς Ἰσπανίας, τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Ἀμερικῆς στή Χάγη τῆς Ὀλλονδίας

26 τοῦ Δεκεμβρη Συλλομβάνεται στήν Ἰσπανία ὀ Ντέιβιντ Οὐρμπάνο Μπερμουόντεζ, μὲ τήν κοτηγοριο ὑποτιθέμενων ὀχέσεων μὲ τήν Ὀμόδο 1ης Μάη καὶ τήν F.I.J.L

1968

3 τοῦ Γενάρη : Ἀνακαλύπτεται ἐκρηκτικὴ ρουκέτο πού ὀμόδεο τήν Ἑλληνικὴ Πρεσβεία τοῦ Λονδίνου.

8 τοῦ Φλεβάρη : Συλλομβάνεται στίς Βρυξέλλες ὁ Ὀ-

κταθιο Άλμπερόλο, στη διάρκεια διοργανωθεισων ανάμεσο στην Ισπανία και τó Βέλγιο, γιά τήν εισδοχή τής πρώτης στην Κοινή Άγορά. Ό Άλμπερόλο προετοιμάζε μια συνέντευξη τύπου γιά νά καταγγείλει τούς έλιγμούς και νά προσελκύσει τήν προσοχή τού κόσμου στή μοίρο των Ίσπανών πολιτικών κροτούμενων.

27 τ ο υ Φ λ ε β α ρ η . Έπιδρομή της άαυνομίας στό ασιτι τού Στουάρτ Κρίστι στό Χωρσεν, μέ άρχηγό τόν ντετέκτιβ Ρού Κρέμερ, μέ έντπλμα έρεύνης γιά τήν άνοκόλυση έκρηκτικών οχετικά μέ τήν Έλληνική Πρεσβείο, και μέ βση πληροφορίες άτι πρόκειταν νά γίνουν κι άλλες έπιθέσεις στο Λονδίνο

3 τ ο υ Μ ά ρ τ η . 6 βόμβες προκολούν Ζημιές ατά κτίρια διπλωματικών αωμσων στό Λονδίνο, στο Τουρίνο και στή Χάγη Στην Ίσπανική Πρεσβεία και την Αμερικανική Λέαχη των άειωματικών στό Λονδίνο, στις Πρεσβείες τής Ίσπανίας, Έλλόδας και Πορτογαλίας στή Χάγη και στο Αμερικάνικο Προξενείο τού Τουρίνου Τήν εύθύνη ανλοθε η Ομάδα 1ης Μόη

6 τ ο υ Μ α ρ τ η Έκρηξη έμρησητικής βόμβος με ώρολογιακο μηχανισμό στο Δικαστήριο Μόομπιτ τού Δυτικού Βερολίνου

18 τ ο υ Μ ά ρ τ η Τρίο μεγάλα Άμερικάνικο γραφεία στο Παρίσι ύφισταντοι Ζημιές οπο επιθέσεις μέ πλαστικές βόμβες. (Ή Τράπεζα Τσαίηζ Μονχατον, η Τραπεζα τής Αμερικής κι η Αεροπορική Έταιρεία Τράναγουαρλντ

25 τ ο υ Μ ά ρ τ η Έκρηξη βόμβος στην Αμερικανική Πρεσβείο τής Μοδρίτης

Α ύ γ ο υ σ τ ο ς Διεθνές Άνορχικό Συνέδριο στήν Κορράρα τής Ίταλίας

10 τ ο υ Σ ε π τ ε μ β ρ η . Σύλληψη 7 νεορών άνορχικών στην Μοδρίτη μέ την κατηγορία τής συνωμοσίας οπο κοινού μέ τήν Ομάδα 1ης Μόη και τής συμμετοχής σ ενο άριθμό ένεργειών στην περιοχή τής Βολέντοιας, όπως εκείνη τής «προετοιμσίας» μίος ληστείας Τραπεζής. Οι πληροφορίες πού οδήγησαν στή σύλληψη τους ήρθον άπ' τόν Ειδικό Κλάδο τής Νέας Σκώτλωντ Γυάρντ, τού Λονδίνου

15 τ ο υ Ό κ τ ώ β ρ η Κατοστρέφεται μέ έμρησητική ανκευή τó Αυτοκρατορικό Μουσείο Πολέμου στό Λονδίνο.

Στά τέλη τού 1968, πραγματοποιοούνται αναριθμητες επιβλοεις ενόντια σέ μεγάλες κοιπαλιστικές άπιχειρήσεις τής Γαλλίας Άποδίδονται άλες στους Άριστεριστές» και τούς άνορχικούς Συλλαμβάνεται μίος γυναίκο πού είχε πληγωθεί σ ε μια άπ αυτές τις επιθέσεις και κατονομάζεται σπ τήν άαυνομία ένος άλλος, ά Ελιζέο Γκουεόργκιεφ σάν ύποπιος συμμετοχής και διοργανωσης των επιθέσεων. Στις 2 τού Άπρίλη πυρπολείτοι στή Φρονκφούρη ένε σούπερ μάρκετ, μέ αποτέλεσμα την πρόκληση Ζημιές που ανερχοτον σέ 840 000 άρχ., σά διαμορτυριο ένόντιο σάν πόλεμο τού Βιετνομ Συλλαμβάνονται και κατηγοροούνται οι Γκούντριον Έσαλιν, Άντρέας Μπάοντερ, Θόρβαλντ Πρόλ Κοταδικοζονται σέ 3 χρόνια φυλοκή αλλά άφηνονται ελεύθεροι χάρη σέ μίος άμνηστείο πού δόθηκε σ' όλους τούς πολιτικούς κρατούμενους (1969) μέ τόν όρο νά επιστρέψουν στή φυλοκή, μετά όπό ένα χρόνο.

4 τ ο υ Νο έ μ β ρ η : Έπιθεση μέ κακτέιλ μολότωφ ένόντιο στό Υπουργείο Έσωτερικών στό Δυτικό Βερολίνο

19 τ ο υ Δ ε κ έ μ β ρ η : Έκρηξη βόμβος στην Πρωτοσείο τού Έλεύθερου Πανεπιστήμιου τού Δυτικού Βερολίνου

3 τοῦ Φλεβερη Ανακαλύπτονται δυναμίτες στις ἐγκαταστάσεις τῆς Τράπεζας τοῦ Μπιλμπό και τῆς Τράπεζας τῆς Ἰσπανίας σὲ Λονδίνο.

9 τοῦ Φλεβέρη Ἐκρηξη βόμβας στὴν Τράπεζο τῆς Ἰσπανίας, σὲ Λιβερούλ (Ομάδα 1ης Μόη).

9 τοῦ Μάρτη Ἐκρηξη βόμβας στὴ Βιβλιοθηκὴ Τζών Κζννεττὺ στὸ Δυτικὸ Βερολίνο Πάνω ἀπὸ 700 000 δρχ Ζημιό

15 τοῦ Μάρτη: Σύλληψη. Δυὸ ἀναστικῶν οὐσίας μετὰ ἀπὸ μιο ισχυρὴ ἐκρηξη στὴν Τράπεζο τοῦ Μπιλμπό στὸ Λονδίνο Ἀνακαλύπτεται σὴ κατοχὴ τους ενα γραμμα μετὸ ἐπίο ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη ἡ Ὀμάδα 1ης Μόη

2 τοῦ Μοη. Σύλληψη 6 ἀναρχικῶν στὴν Ἰταλία μετὴ κατηγορία τῆς συνωμοσίας μετὸ Ἰσπανοὺς ἀναρχικοὺς κι ἐπίσης ὅτι εἶναι υπεύθυνοι γιὰ 15 ἐπιθέσεις ἐνάντιο σε Φρονικὰ κτίρια στὴν Ἰταλία Κατηγορήθηκαν ἐπίσης γιὰ τὴν ἐπίθεση πού ἐγινε στὴν Ἐκθεση τοῦ Μιλάνου, ἡ ὁποία ἀποδείχθηκε ἀνοκόλουθο ὅτι ἦταν ἔργο φοισιῶν

25 τοῦ Μόη Ἐκρηξη βόμβας στὴν Ἰαπωνικὴ Πρεσβείο τῆς Βόννης. Τὴν εὐθύνη ἀνέλαβε ἡ F.A.I σ ἐνδειξη ὀλληλεγγύης μετὸ μετὸς Ἰσπανοὺς ἐργάτες πού ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ τὴ Γερμανία κοτόπι ἐπιμονὴ τῆς Ἰαπωνικῆς Πρεσβείας.

15 τοῦ Ιούλη Πρόκληση ἀσφαρῶν Ζημιῶν στὸ γραφεῖο τῆς Δημορχίας ἀπὸ Μπάμπργκ. Κλοπὴ λευκῶν τουτοτήτων

Νοέμβρης — Δεκέμβρης: 6 Βομβητικὲς ἐπιθέσεις σὲ Δ. Βερολίνο.

12 τοῦ Δεκέμβρη Το ἀπόγευμα τῆς 12 Δεκεμβρη, τὴν ἴδιο ἀχεδὸν στιγμὴ, ἐγίνον τρεῖς ἐκρηξεις: μιὰ στὴν Ἀγροτικὴ Τράπεζο, σὲ Μιλάνο, με 18 νεκροὺς και πολλοὺς τραυματίες και δυο στὴ Ρώμη, στὴν Τράπεζο Ἐργασίας και ὁ ἕνα Ἐθνικὸ μνημεῖο πού ἀνομοζόταν «ποτριωτικὸς θωμὸς», με πολλοὺς τραυματίες Μιὸ 4η βόμβο ἀνακαλύφθηκε ἀργότερο, πρῶτοῦ ἐκρογε, ἀε μιὰ ἄλλη τράπεζο τοῦ Μιλάνου· ὀλλὰ ἡ ἀστυνομία τὴν κοτέστρεψε ἐξοφονίζοντες ἔτοι το πὸ σημοντικο ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο ὀλόκληρης τῆς ὑπόθεσης Ἀμεσως ἡ ἀστυνομία ἀρχισε νὰ διεξάγει ἐρευνες ἀνάμεσα στοὺς ἀριστεροὺς ἀγωνιστὲς ὀ Καλομπρέζε, ὀ ἐκπαιδευμένος ὀπ τη C.I.A ἐπιθεωρητής, δηλωος ἀνοιχτὰ ὅτι «πρσπει νὰ ψάξουμε πρὸς οπιτη τὴν κατευθυνο». Εἶχε τὴν ὑποσηρήξη τοῦ προέδρου τῆς C.I.A, Σορογκότ, ὀ ὀποῖος ἔδωγε θιαους λόγους κοτὰ τῶν ἀριστερῶν, κι ὀλων τῶν μσων μοζικῆς ἐπικοινωνίας που ἐλεγχοντο ὀπ τ' ἀφεντικά. Ὀλόκληρη ἡ ἐπανοστοτική ἀριστερὰ δέχθηκε μιὸ ἐπίθεση μ ἕνο Μοκορθικό τρόπο: συλλήψεις, «ἀνακρίσεις», κατοαχάσεις, ἀνοιχτὲς ἀπειλὲς, στυνονική τρομοκρατία. Ὀ βοαικὸς στόχος ἦτον οἱ ἀναρχικοὶ, θεωρούμενοι ὀπ ὀλους ἀν ἀμεσο ὑπεύθυνοι γιὰ τοὺς βομβισμοὺς. Ὀλοκληρες ὀμὸδες ὀπ οὐτοὺς συνελήφθηκον, ἀνακριθῆκαν και χτυπήθηκον σὲ ἀστυνομικά τμήματα

15 τοῦ Δεκέμβρη: Ὀ ἀναρχικὸς σιδηροδρομικὸς ἐργάτης Τζιουζέππε Πινέλλι «ἐπεος» ὀπ τὸν 4ο ὀροφο τοῦ κεντρικῶ ἀστυνομικῶ τμήματος τοῦ Μιλάνου, σὴ διάρκειο τῆς ἀνάκρισης.

(Ὀ Τζιουζέππε Πινέλλι ἦτον 41 χρονῶν Ἐργοζότον σὰ σιδηρο-

δρομικός εργάτης στο σταθμό της Πόρτο Γκαριμπόλντι στο Μιλάνο Το 1955, παντρεύτηκε τη Λίσια Ροσίνι, μία κομμουνίστρια αγωνίστρια που συνάντησε σε μιά σχολή Έσπεράντο. Είχον 2 παιδιά: τη Σύλβια, 10 χρονών και την Κλώντια, 8 χρονών. Ο Πίνο άρχισε να δουλεύει από πολύ μικρός, σά βοηθός σε μογοζί και σάν ύλικονόμος κι ύστερα προσελήφθηκε απ' τήν οιδηροδρομική εταιρεία. Όταν ήταν 15 χρονών, πήρε μέρος στην ένοπλη πάλη ενάντια στους Ναζι (1943 - 45), σάν ταχυδρόμος μιας λαικής ταξιαρχίας άποτελούμενης βασικά από άναρχικούς Μετά απ' τήν πρώτη εκείνη δραστηριότητα, η πολιτική του άφοσίωση μεγάλωσε κι έγινε σύντομα τό βασικό του ά ενδιαφέρον. Στά 1965, ίδρυσε, μαζί με άλλους, μιά άναρχική ομάδα, που όνόμασον «Σάκκο και Βονζέτι» και στά 1968 πήρε μέρος στόν φοιτητικό άγώνα σά μέλος της ομάδος Μούρη Σημαία, η οποία ίδρυσε τή λεσχη «PONTE DELLA GRISOLFA» σ' 1969. Τέλος έγινε υπέυθυνος, γιά τήν περιοχή του Μιλάνου, του Μούρου Στουρού, της άναρχικής άργάνωσης που βοηθάει, βασικά χρηματικά, τούς φυλοκιομένους άναρχικούς και διατηρεί έποφή με τούς Έλληνες άνορχικούς που πολεύουν ενάντια στό φασισμό και στούς «συντομοτόρχες»

Ο Πίνο ζύσε με τήν οικογένειά του σ' ένα μικρό διαμέρισμα στά περιχώρα - τό μηνιάτικο νοικι των 500 δρχ. ήταν χαμηλό σε σύγκριση με τίς τρέχουσες τιμές του Μιλάνου. Τό σπίτι του όποτελούσε ένα ήληθινό καταφύγιο γιά τόν καθένα' ότον κάποιος σύντροφος περνούσε απ' τό Μιλάνο, ήταν θεσαιο πώς θάβρισκε φιλοξενία και φιλική άτμόσφαιρα στό σπίτι του Πίνο. Σάν άνορχικός ό Πίνο υπήρξε πρώτο απ' όλο ένας μεγάλος ανθρωπιστής).

Στό τέλη του 1969, η Έλβετική αστυνομία άνακάλυψε μιά κρυπτή με όπλο στή Γενεύη και συνέλαθε 3 Έλβετούς άνορχικούς

1970

28 του Γενάρη: Βομβιστική έπίθεση στά γραφείο του Ίσπανού Πολιτιστικού Ακόλουθου στό Πορίοι.

Φλεβάρης: Ο Μπάαντερ, η Έσαλιν κι ό Πρόλ άποφοοίζουν νό μήν έπιστρέψουν στη φυλοκή και θγαίνουν στήν παρανομία.

28 του Φλεβάρη: Βομβιστική έπίθεση στήν Τρόπεζα του Μπιλμπάο και στούς Ίσπανικούς Κροτικούς Σιδηροδρόμους στό Πορίοι

3 του Μάρτη

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΠΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΝΕΣΚΟ

Σύλληψη των άπογαγωγών

Ο μόνιμος άντιπρόσωπος της Ίσπανίας στήν ΟΥΝΕΣΚΟ, ό Έμίλιο Γκαρρίγκεζ, 57 χρονών, υπήρξε στόχος μιάς άπόπειρας άπαγωγής. Οι άπαγωγείς συνελήφθηκαν. Ο Γκαρρίγκεζεζ ήταν κάτω όπ άστυνομική προστασία γιά ένα διάστημα, έτσι ώστε ότον 3 όπλισμένοι όνδρες τόν περικύκλωσαν, τήν ώρο που έφευγε απ' τό κτίριο της ΟΥΝΕΣΚΟ στή Λεωφόρο ντέ Σοφρέν, έξουδετερώθηκαν όμέσως και συνελήφθηκαν. Οι άντρες που ήταν υπέυθυνοι γιά τήν όπόπειρα, μετοφέρθηκαν με συνοδεία στό όρχηγείο της άστυνομίας στό Καί ντεζ Ορφέβρ. Πρόκειται νό έμφωνιστόν στό δικαστήριο τή Πέμπτη.

Είναι 3 Ίσπανοί: Οι Κύριοι Χαούν Γκοροίο Μοκορένο, 24 χρονών,

Χασέ Καμπάλ Ριέρα, 21 χρονών και Χασέ Κανιζάρες, 35 χρονών κι οι τρεις άρνήθηκαν να κατονομάσουν την πολιτική όργωνση στην όποια άνήκουν. «Ή πρόξη μας είχε ένα άποκλειστικά πολιτικό κίνητρο», είπαν στις κατοθέσεις τους, «θέλαμε να πιόσουμε την Ίαπανική Κυβέρνηση προκειμένω να πετύχουμε την όπελευθέρωση των συντρόφων μας πού είναι φυλακισμένοι στην Ίοαανία».

Κι οι τρεις είναι άντιεξουσιοοότες κι έμεναν στη Γολλία όπ' τό περασμένο κολακίρι Δέν είχαν κανένα μόνιμο επόγγελαμα Στά όπια τους κατοσχέθηκαν διάφορο έγγραφο και σ' αυτόκίνητο πού είχαν νοικιάσει, ή άστυνομιο άνοκάλυψε τρία όπλα, ένα φλασκι αϊθέρα και τό τζόμιο καλυμένο με αυτοκόλλητο χαρτί για να τό ακοτεινιάζει».

(«LE MONDE», 6 του Μάρτη 1970)

Μάρτης Γερμονια: Ό Μάλερ κατοδικάζεται μετá όπό μιά διόδληωση ενάντια στο έκδοτικό ουγκρότημα του Σπρινγκερ Η ποιητή του ήτον 6 μήνες με οναστολή

4 του Άπρίλη: Συλλαμβάνεται στο Δ. Βερολινο ό Άντρέας Μπόαντερ όταν τόν σταμάτησε η άστυνομία κι άνοκαλύφθηκε ότι όδηγούσε δίχως άδειο. Φυλοκίζεται στο Δυτικό Βερολινο.

22 του Άπρίλη. Βέλγιο: Συλλαμβάνεται στις Βρυξέλες ό Ίβο ντέ λά Σάβια, μ' έντολμα εκδόσεως στην Ίταλια, κατοπιν παράκλησης της Ίτολικής κυβέρνησης. Κατηγορείται πως είναι μέλος της Ίταλικής Ομάδος 22 Μάρτη (της ομάδος του Βολπρέντα) και της Ομάδος 1ης Μάη

10 του Μάη: έκρηκτική ουοκευη άνοκαλύφθηκε σε άεροπλόνο της «Ίμπερία» Λίγο πρωτου άπογειωθεί Τουτόχρονο, άνοκαλύπτονται και σ' άλλες Εύρωπαικές Πρωτεύουσες κι άλλες ουοκευές ενός παρομοιου είδους, σε άεροπλόνα πού άνήκουν στην Ίμπερία.

Ή ενέρργεια αυτη θέλει να υπενθυμίσει ότι όσο παραμένει στην έξουσία ό Φρνάκο, Δέ μπορεί να υπάρξει ειρηνη στην Εύρώπη.

14 του Μάη: Έλευθερώνεται ο Μπόαντερ όπ' τή βιβλιοθήκη του Ίνστιτούτου Κοινωνικής Έρευνας, όπου είχε πάρει την άδεια να έργοσει μαζί με την Ούλρικε Μάινχοφ για τή ουγγραφή ενός βιβλιου πάνω στη κατάσταση του οναμορφωτικού ουοτήματος στη Δ. Γερμονία, μετá την έπεμβοση του δικηγόρου του Χάρστ Μάλερ. Μιά ένοπλη ομάδα εισάδαι στη βιβλιοθήκη κι όπελευθερώνει τόν Μπόαντερ πού έπιτηρούνταν από ένοπλους φρουρούς. Ό Λίνκε, ένος ύπόλληλος του Ίνστιτούτου, τρουμοτιζεται προοποθώντος να επέμβη.

22 του Μάη: Ίσχυρή έκρηκτική ουοκευη άνοκαλύπτεται σ' ένα νέο άοτυνομιο τμήμα στο Πάντικτον (Λονδινο) Αυτή ή περιπτώση, ύποστηρίχθηκε όπ' την κατογοροόο αρχή στη δίκη των 6 του Στόκ Νιοούντον ότι ήταν ή πρώτη πρόξη πού έγινε απ' την «Οργιαμένη Ταξιορχία»

3 του Ίούλη Τουτόχρονης βομβιστικές έπιθέσεις στο Παρισι και στο Λονδινο ενάντιο σε Ίσπονικά Κροτικά Τουριστικά γραφεία κι ενόντια στις πρεοβείες της Ίσπανίας και της Έλλάδος

Α υ γ ο υ σ τ ο ς Γερμονια: Ίδρύεται τό Τμήμα Κόκκινος Στρατός (R A F)

18 του Αύγουστου· Έκρηξη βομβος προκαλει σοθαρές Ζημιές στο γραφείο της «Ίμπερία», της Ίσπονικής Κροτικής άεροπορικής εταιρείας, στο Λονδινο

(Όμάδα 1ης Μάη)

30 του Αύγουστου. Έκρηξη βόμβος προκαλει Ζημιές στο

οπίι του Επιθεωρητού της Μητροπολιτικής Αστυνομίας, Σέρ Τζων Ουάλντρον, στο Λονδίνο. Ο βομβισμός δεν ανακοινώνεται στον εθνικό τύπο.

8 του Σεπτεμβρη: Έκρηξη θόμβος στο σπίτι του Γενικού Εισαγγελέα Πήτερ Ρόουλινσον στο Τσάλαου του Λονδίνου. Για μια ακόμα φορο το γεγονός δεν ανακοινώνεται στον τύπο.

26 του Σεπτεμβρη: Τουτόχρονοι βομβιστικές επίθεσεις εναντια στην «Ιμπέρια», στο άεροδρόμιο της Γενεύης, της Φρονκφούρτης, του Παρισιού και του Λονδίνου.

29 του Σεπτεμβρη: Η RAF επιτίθεται σε 3 Τράπεζες στο Δυτικό Βερολίνο. Οι επίθεσεις γίνονται λιγα λεπτο ή μιά μετα τήν άλλη Παίρνουν μοζί τους 217.469,50 μάρκο.

8 του Οκτώβρη: Η αστυνομία πληροφορείται γιό μιά συγκέντρωση των μελών της RAF στο Δυτικό Βερολίνο. Κάνει επίδρομη στην ύδó ΚΝΕΣΕΒΕΚΣΤΡΑΣΣΕ 8. Οι Χόροτ Μόλερ, Ίρέν Γκεόργκενς, Ίνγκριτ Σούμπερτ, Μόνικα Μπέρμπεριχ, Μπριγκίτε Άσντονκ ουλαμβάνονται.

9 του Οκτώβρη: Τουτόχρονοι βομβιστικές επίθεσεις στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Μόντασετερ και στο Μπέρμινχαμ, ενάντιο σε Ίτολικό Κροτικά κτίριο.

Τό γράμματα πού στόλθηκαν μετα τίς επίθεσεις ανέφεραν ότι οι τελευταίες έγιναν πρós τιμή του Τζιουζέππε Πινέλλι, του Ίτολου Άναρχικού πού δολοφονήθηκε άπ' τήν αστυνομία στο 1969.

16 του Νοέμβρη: Γερμανία. Διόρρηξη στη Δημοχία του Νεουσσταντ. Άφαιρούνται 31 δημόσιες σφρογίδες, 15 διοζοτήρια κι 1 τουτότητο.

20 του Νοέμβρη: Έκρηξη θόμβος προκολεϊ σοβαρές ζημιές υ ενο αυτοκινητο εξωτερικών μεταδόσεων του Β Β C, πού κóλυπε τό διογωνισμό για τήν άνόδειξη της Μις Ύφήλιος στο Λονδίνο.

21 του Νοεμβρη. Διόρρηξη στη Δημορχία του Λάγκ - Γκάνς. Άφαιρούνται 166 τουτότητες, πολλές δημόσιες σφρογίδες, 430 μάρκα και μιά μπουκόλο κονιάκ.

3 του Δεκέμβρη: Πολυβολείται η Ίσπονική Πρεαβεία στο Λονδίνο, μετά από διεθνείς διομαρτυρίες ενόντια στη δικη των 8 του Μπούρκος, στην Ισπονία.

8 - 9 του Δεκέμβρη: Μέρο μεγάλων διαδηλώσεων ενόντια στο Νόμο περί Βιομηχανικών Σχέσεων. Τίς πρώτες ώρες της 9 του Δεκέμβρη τό Υπουργείο Άπασοχόλησης και Ποραγωγικότητας στο Λονδίνο, συγκλονίζεται από μίο ισχυρή έκρηξη, μετά από μιά άνεπιτυχη έρευνα του κτιρίου άπ' τήν αστυνομία. («Όργισμένη Ταξιαρχία»)

21 του Δεκέμβρη. Γερμονία 4 επίθεσεις σε Τράπεζες (RAF)

1971

12 του Γενόβρη: Μέρα εθνικής διομαρτυρίας ενόντια στο Νόμο, περί Βιομηχανικών Σχέσεων, πού ουνοδεύεται από άπεργίες και πορείες διομαρτυρίας ενόντια σ' αυτο τό κρουγαλό δείγμα τοξικής νομοθεσίας. Έκείνη τή νύχτο, καταστρέφεται σχεδόν όλότελα από 2 ισχυρές έκρήξεις τό σπίτι του Κυρίου Ρόμπερτ Κάρ, του ύπουργού

πιού ήταν υπεύθυνος γι αυτό τό νομο Τήν εύθύνη άναλομβόνει ή «Όργισμένη ΤοΞιαρχία»

19 τοϋ Γενάρη Συλλαμβάνεται ο Τζοίηκ Πρέσκοτ μέ τήν κατηγορία τής πλαστογραφησης έπιταγών κι άνοκρίνεται άπ' τόν επιθεωρητή Χάμπερσον — τόν άδειωστικό πού έμελλε ν' αναλάβει τήν έρευνα γιά τή λεγόμενη «Όργισμένη ΤοΞιαρχία».

3 τοϋ Φλεβάρη: Ο Πρέσκοτ αφήνεται έλεύθερος πληρώνοντας έγγύηση, αλλά ουλλαμβάνεται Ένα 8 μέρες οργώτερο, μέ τήν κατηγορία ότι προκάλεσε τίς έκρηξεις στο οπίτι τοϋ Κάρ κοί στο Διαγωνισμό γιά τήν αναδειξη τής Μίς Υφήλιος. Ο Επιθεωρητής Χάμπερσον παροδέχθηκε στο δικαστήριο ότι ορνήθηκε στόν κατηγορούμενο τή βοήθεια δικηγόρου έπι 3 μέρες.

Στή διάρκεια τών μηνών που ακολούθησαν, οι πράξεις κι οι δραστηριότητες τής άστυνομίας δέχθηκαν κριτικές άπό πολύ διαφορετικές μεριές κι έγιναν όμείρτητες κατογγελλες ένάντιο στή Σκώτλαντ Γυάρντ γιά βιαιοπρογίες. Αύτες πορομεριάτκον άπ' τον Έπιθεωρητή Χάμπερσον μ' έ τό οχόλιο «έν άοοολούμοι μέ νομικές λεπτομέρειες». Γίνεται έτσι όλο κοί πιά φανερό ότι ό κοιπολιός στή Βρετονία άρχισε νά ομύνεται, οφιγνόντος τον ρουτό του νά πονικοβληθεί μέ τό νά έπιτρέψει στην αστυνομία «κάθε ελευθερίο» στις μεθόδους έρευνάς της. Αυτό άντανακλότοι στην πολιτική οφοира μέ την ψήφιση τοϋ Νόμου περί Βιομηχανικών Σχέσεων ο οποίος θέζει τό θεμέλιο ένός συντεχνιακού κράτους

10 τοϋ Φλεβάρη Γερμανία: Άνταλλογή πυρών όνάμεσα στους Μάνφρεντ Γκράσφ κι Άστριντ Πρόλ και τήν άστυνομία, στην Φρανκφούρτη.

16 τοϋ Μορτη Συλλαμβάνεται στο Λονδίνο ό Γιάν Πούρντυ κοί κατηγορείται, μαζί μέ τόν Τζοίηκ Πρέσκοτ, γιά ιούς δυό βομβισμούς τής «Όργισμένης ΤοΞιαρχίας». Άνταποκρίσεις στο φιλελεύθερο τύπο γιά άστυνομικές υπερβάσεις και τακτικές τύπου Νοζι, στην διάρκεια τών έρευνών.

18 τοϋ Μάρτη Στη διάρκεια μιάς μεγάλης άπεργίας τών εργατών τής Φόρντ στην Αγγλία, κοιποστρέφονται όπό μιά ίοοοχη έκρηξη τό κεντρικά γραφεία τής Φορντ, στο Γκοντς Χίλλ τοϋ Ίλφορντ, στο περίχωρα τοϋ Λονδίνου. Λίγο μετά στέλνεται ένο ονακοινωθέν τής «Όργισμένης ΤοΞιαρχίας», που οποτελείται όπό 1000 λέξεις

28 τοϋ Άπριλη: Αποστολή μιος δόμβος στην έφημερίδα Τόιμς, μαζί μ' ένά μήνυμο όπο το «Απόσπομο Έκδικησης, τήν Όργισμένη ΤοΞιαρχία, τον Λοίκο Στροτό».

1 τοϋ Μάη Έκρηξη βόμβο κοιποτρέφει τή γυνοικεία μουτικ Μπίμπο, στο Κένσιγγκτον. Άκολουθεί ένο άνακοινωθέν τής «Όργισμένης ΤοΞιαρχίας» που επιτίθεται στόν κοιποναλωτικό κοιπολιόςμό και άτίς αυθήκες έργασίας τών πωλητριών.

5 τοϋ Μάη Ισπανία: Βομβιστικές επιθέσεις στο Δικαστήριο στο Άρχηγείο τής Φάλλογγας και σ' ένο Μονοστήρι Κοπουσιώνων. Τήν εύθύνη αναλομβονει ή Κατολάνικη Άνορχική ομάδα «LIBERTAD».

6 τοϋ Μάη Γερμανία: Συλλαμβάνεται ή Άστριντ Πρόλ, ένο μέλος τής ομάδος που άπελευθέρωσε τόν Μπόαντερ.

18 τοϋ Μοη Γερμανία: Τό δικαστήριο ομοφασίζει την όθύωση τοϋ Χόρστ Μολερ, άπ' τήν κατηγορία τής συμμετοχής στην άπελευθέρωση τοϋ Μπόαντερ. Η Ίνγκριντ Σούμπερτ κοιποδικάζεται οέ 6 χρόνια φυλακή κι ή Ίρέν Γκεόργκενς οέ 4, γιά συμμετοχή στην όπε-

λευθέρωση. Ο Χάρτι Μόλερ κρατείται στη φυλακή συμφωνο με την Παράγραφο 129 — επειδή ήταν μέλος μιας παράνομης οργάνωσης, της R.A.F.

22 του Μάη: Βομβιστική επίθεση στην Αίθουσα των Κομπιούτερ, της Σκώτλαντ Γκάρντ, στο TINTANGEL HOUSE του Λονδίνου. Η ενέργεια ούτ ή ακολουθείται από ταυτόχρονης επίθεσεις της «Οργανισμένης Ταξιαρχίας», του Διεθνούς Κινηματος Έπανοστατικής Άλληλεγγύης και της ομάδας «Μάριους Τζάκομπ» ενάντιο στο γραφείο των Βρετανικών Σιδηροδρόμων, της Ρόλλε Ράις και της Ρόβερ, στο Παρίσι.

28 του Μάη Ιαπωνία: Άνογγελία της σύλληψης 9 ατόμων, με την κατηγορία ότι ανήκουν στο Κοτολάνικο Άπελευθερωτικό Μέτωπο. Οι κατηγορίες συμπεριλαμβάνουν απόπειρες σομποτόζ σε σταθμούς τηλεράσεως, γραφεία Εισογγελέων και στην έφημεριδα της δεΞιάς «LA VANGUARDIA».

22 του Ιούνη: Στη διάρκεια μιας προστριβής ονόμασα στη διεύθυνση της Φόρντ και στην μαχητή συνδικαλιστή εργάτη Τζών Ντιλνολ, στο εργοστάσιο της Φόρντ στο Λίβερπουλ, η «Οργανισμένη Ταξιαρχία» άνατιναξε τό σπίτι του Διευθύνοντα Σύμβουλου της Φόρντ. Ούλλιαμ Μπάπτι, στο ΈσαεΞ Την ίδιο νύχτο μιά θόμβα κοτοστρέφει ένα μεταοχημοισιότη στο εργοστάσιο της Φόρντ στο Ντάγκεναυ.

8 του Ιούλη, Γερμανία: Οι Τόμος Βοϊμνέργκερ και Γκέοργκ Φόν Ράουχ, μέλη κι οι δύο του Άνορχικού Μούρου Σταυρού, δικάζονται γιά θισιοπραγίο ενάντιο ο ενα δημοσιογράφο του περιοδικού QUIC, πού άνηκει στο συγκρότημο Σπρινγκερ. Ο Γκέοργκ καταδικάζεται κι ο Τόμας θθωώνεται, άλλό χορη στο γεγονός ότι τόσο ο τύπος όσο κι η άστυνομία έκονον ούγχοση μετοΞύ τους άπ' την άρχή της δικης, μετά την άνογγελία των αποφάσεων, άλλαξαν θέσεις. Συνακόλουθο, ο Γκέοργκ θγοίνει στην πορανμίο κι η άστυνομία άναγκάζεται νά άφήσει τόν Τόμος

15 του Ιούλη Γερμανία Σκοτώνεται άπ' την άστυνομία ο Πέτρα Σέλυ, μετά από έναν έλεγχο ά' ένα μπλόκο στο Άμβούργο Συλλαμβάνεται ο Βέρνερ Χόππε και κοτηγορείται γιά οποειρα δολοφονίας ενός άστυνομικού

20 του Ιούλη Γερμανία Συλλαμβάνεται ο Νήτηρ Κόντελμον γιοτί υποτίθεται ότι έβαλε μια θόμβο ά' ένα χορό δικηγόρων. Κατηγορείται γιά δολοφονική άπόπειρο

24 του Ιούλη, Γερμανία: Η Σοσιαλιστική Κολλεκτίβα Άσθενών στη Χαϊδελέργη (S.P.K.) ύφισσεται μιά επίθεση της άστυνομίας με τό πρόσχημα ότι συνδέεται με τη R.A.F. (Η S.P.K., η πρώτη άυτό — όργανωμένη ομάδα ψυχοσθενών, εντόπισε την αίτιο των ψυχικών νοσημότων στην ίδια την ύπαρη της κοιναλιστικής κοιωνίας) 300 μπάσοι, άπλισμένοι με όπλοπολυβόλο, εισέβηλαν θιοιο μέσο στο δωμάτια της S.P.K. και στις κοιτοκίες 20 άσθενών. 11 μέλη της S.P.K. μεταφέρθηκαν σε 10 διαφορετικές φυλακές 6 πορομένουν άκόμα ποφυλακισμένοι.

31 του Ιούλη: Ιοχυρή έκρηξη προκαλεί σοβορές Ζημιές στο σπίτι του Γενικού Γρομμοτέα Έμπορίου και Βιομηχανίας, Τζών Ντέιθις, στο Λονδίνο, παρό την εκτεταμένη άστυνομική ποροσοσία. Η ενέργεια άυτή έγινε λιγο μετά άπ' άου ο Ντέιθις άνόγγειλε την πρόθεσή του νά κλεισει τό Ναυπηγείο UPPER CLYDE, άφήνοντας διχοω δουλειά χιλιάδες ανθρώπους. Συνακόλουθα, κυκλοφόρησε τό 11ο άνα-

κοινωθέν της «Οργανισμένης Ταξιαρχίας».

15 του Αύγουστου: Μετά την αναγγελία από μέρος της Βρετανικής Κυβέρνησης ότι σκοπεύει να εγκαταστήσει τόν έκτοπιαμό σε στρατόπεδα, στη Βόρεια Ίρλανδία, οκολούθησε μία ισχυρή έκρηξη στο Στρατολογικό Γραφείο της οδού Χόλλογουαϊν, στο Λονδίνο. Την ευθύνη διεκδίκησε ένα άνακοινωθέν που υπογράφονταν: «Οργανισμένη Ταξιαρχία, πυρήνας MONLIGHTERS».

20 του Αύγουστου: Μετά από μία επιδρομή σ' ένα σπίτι της οδού Άμχοροτ, στο Λονδίνο, συλλαμβάνονται απ' την Ειδική Ασφάλεια και τη C.I.D. οι Τζιμ Γκρήνφιλντ, Άννα Μέντελσον, Τζών Μπάρεκ και Χίλαρι Γκρήκ. Μεταφέρθηκαν κι οι 4 στο άρχηγείο του «Αποσπάματος Βομβών» στην οδό Άλμπανου του Λονδίνου, όπου οι δύο άντρες υποβλήθηκαν ο ένα θάρβορο Ευλοδαρμό προκειμένου να όμολογήσουν.

21 του Αύγουστου. Συλλαμβάνεται στην οδό Άμχοροτ ο Στούαρτ Κριστι, ενώ έπιοκεπτόν τó σπιτι. Μιά ωρο άργότερα, συλλαμβάνεται στο ίδιο μέρος κι ο Κρις Μπόττ. Μεταφέρθηκαν κι οι δύο στο άστυνομικό τμήμα του Άλμπανου όπου βρίσκονται κι οι πρώτοι συλληφθέντες «Ένοχοποιητικό στοιχείο, ήταν 2 πυροκροτητές, που έβαλαν οι άστυνομικοί μέσα από αυτοκίνητο του Κριστι.

23 του Αύγουστου: Οι συλληφθέντες κατηγορούνται ολοι στο άστυνομικό τμήμα του Άλμπανου για:

1. Συνωμοσία με σκοπό την πρόκληση έκρήξεων στο διάστημα από 1η Γενόρη 1968 μέχρι 21 Αύγουστου 1971
2. Κατοχή έκρηκτικών για παράνομους σκοπούς
3. Κοτοχή περιστρόφου δίχως άδεια όπλοφορίας
4. Κατοχή 8 δεσμιδων δυναμίτη δίχως άδεια
5. Κοτοχή 2 όπλοαλυβάλων δίχως άδεια του Γραμματέο του Κράτους.
6. Κατοχή 36 δεσμιδων δυναμίτη δίχως άδεια.
7. Ό Τζιμ: για άπόπειρα πρόκλησης μιάς έκρηξης, τó Μάη του 1970

8. Η Άννα κι ο Τζιμ: για άπόπειρα πρόκλησης μιάς έκρηξης στο Μοντασεστ, τόν Όκτώβρη του 1970.

9. Ό Στούαρτ, για κατοχή μιάς δέσμης δυναμίτη δίχως άδεια. Αυτό έγινε πριν από 2 χρόνια όταν πήραν απ' τó διαμέρισμά του μιά σφαίρα! Καμιά κατηγορία δέν του άπογγέλληκε εκείνο τόν κοιρά!

10. Ό Τζών, ό Τζιμ κι ό Στούαρτ, για κατοχή έκρηκτικών ύλών
11. Ό Τζιμ, ό Τζών κι ή Χίλαρι: για χρήση κλεμμένου όχημάτος
12. Ό Στούαρτ: για κατοχή έκρηκτικών ύλών (οι δύο πυροκροτητές που έβαλε ή άστυνομία).

Άπορίφηκε γι όλους τó ν' άφεθούν έλεύθεροι μ' έγγύηση και προφυλακίστηκαν μέχρι τή διενέργεια τής δικης

24 του Σεπτέμβρη: Παρό τó γεγονός ότι ή άστυνομία ίσχυρίστηκε ότι είχε συλλάθει όλα τά μέλη τής «Οργανισμένης Ταξιαρχίας» άνοτινόχησαν οι στρατώνες τής οδού Άλμπανου (κοντά στο άρχηγείο του «Αποσπάματος Βομβών») απ' την Οργανισμένη Ταξιαρχία ο' ένδειξη διαμαρτυρίας γιό τις πράξεις του Βρετανικού Στρατού στη Βόρεια Ίρλανδία

20 του Όκτώβρη: Βόμβα άνοτινόζει τó σπιτι του έπιχειρηματιό (όνοικοδομηόων) του Μπέρμινχμ Κρις Μπράϊαντ, ενώ οι

εργάτες του βρίσκονται σε οπεργίο. Κυκλοφορεί ανακοινωθέν της Οργισμένης Τοξιαρχίας.

21 του Οκτώβρη: Στη διάρκεια μιάς σύγκρουσης ανάμεσα στα μέλη της R.A.F και στην αστυνομία, σκοτώνεται ο άδουνομικός Νάρμπερτ Σμίτ. Συλλομβάνεται και κατηγορείται για τό φόνο ο Μόργκιτ Σιάλερ

30 του Οκτώβρη: Έκρηξη βόμβος στόν Πύργο του Τοχυδρομείου, στό Λονδίνο

1 του Νοέμβρη: Βομβιστική επίθεση της Οργισμένης Τοξιαρχίας έναντιο στό άρχηγείο τών τεθωρακισμένων, στην οδό Έβερτον του Λονδίνου.

6 του Νοέμβρη: Βομβιστικές επιθέσεις ένάντιο στην Τράπεζα Λούντς του Άμστερνταμ, στό Ιταλικό προξενείο της Βασιλείας, στη Βρετανική Πρεσβεία της Ρώμης και στη Βρετανική Πρεσβείο της Μοδρίτης, σέ ύποστήριξη τών «8 του Στόκ Νιούίντον» και τών Ιταλών άναρχικών, πού είχαν φυλακιστεί μέ χαλκευμένες κατηγορίες για «συνωμοσία» κι ύπανάμειση

1 του Δεκέμβρη: Τελειώνει ή δίκη τών Γιάν Πούρντυ και Τζάκ Πρέσκοτ. Ο Γιάν Πούρντυ βρέθηκε άθώος για όλες τίς κατηγορίες κι ο Τζάκ Πρέσκοτ ένοχος για τήν κατηγορία της συνωμοσίας - ποιή 15 χρόνια φυλακή.

4 του Δεκέμβρη: Σκοτώνεται άπ' τήν άδουνομία του Δυτικού Βερολίνου ο Γκεοργκ Φόν Ράουχ, μέλος του Άνορχικού Μούρου Στουρού. Είναι άσπλος και πυροβολείται στό κεφάλι, όταν είχε ήδη ύψει το χέριο του ψηλά. Τήν επόμενη μέρα κινητοποιούνται 5 000 - 7.000 άτομο σε μιά διοδήλωση άλληλεγγύης πού όργάνωσε ή Κόκκινη Βαθείο του Βερολίνου

18 του Δεκέμβρη: Συλλομβάνεται και κατηγορείται ή Κεϊτ Μάκ Λήν μαζί μέ τούς Άντζελα Ουέϊρ, Κρίς Άλλεν και Πωλίν Κονρόου, πού είχαν ήδη συλληφθεί τό Νοέμβρη μέ τήν κατηγορία ότι είχαν συνωμοτήσει μαζί μέ τό 6 άτομα πού ένέχονταν στην ύπόθεση της Οργισμένης Τοξιαρχίας

Λίγο μετά τήν έναρξη της διαδικασίας παροπομής τών 10 άγω νιστών, ο Γενικός Εισαγγελέας, Σέρ Πήτερ Ρόουλινσον, πού ύπήρε θύμα μιάς άπ' τίς επιθέσεις της Οργισμένης Τοξιαρχίας, άποφάσισε ότι δέ μπορούσε νά επιτρέψει νά δικαστούν οι Πωλίν Κονρόου κι ο Κρίς Άλλεν, εξαιτίας της έλλειψης έπορκών άποδείξεων κι έτσι οι τελευταίοι άποφυλακίστηκαν

22 του Δεκέμβρη: Ληστεία Τραπεζής στό Κάϊζεραλοτερν Κλέβοντα. 1 εκατομμύριο δρχ. και σκοτώνεται ένας άδουνομικός, ο Χέρμπερτ Σόνερ. Παρόλο πού δέν ύπάρχει τίποτο πού νά συσχετίζει ούτή τή ληστεία μέ τή R.A.F., τό συγκρότημο Σπρινγκερ άρχίζει μιά μεγάλη προπαγανδιστική εκστρατεία παίρνοντας σά δοομένο ότι αύτή ήταν μιά πράξη της «μόδος Μπάαντερ-Μάινχοφ». Ο Χόϊνριχ Μπέλλ, παγκόσμιο γνωστός νομπελίστας συγγραφέας, επιτίθεται δημόσιο στις έφημερίδες του Σπρινγκερ για τήν ύστερία, πού προποσθούν σταθερά νά προκαλέσουν. Δυό βδομάδες όργότερα, ο Καγκελάριος Μπρόντ άναγκάζεται νά κάνει έκκληση στους Γερμανούς πολίτες νά ποραμείνουν ήρεμοι. Τόν ίδιο καιρό, ο Πήτερ Μπρούκνερ, ένας ριζοσπάστης ψυχολόγος, άπολύεται άπ' τό Πανεπιστήμιο του Άννόβερου, όπου διδασκε, γιατί θεωρήθηκε ύποπτος προσφοράς καταφυγίου σέ μέλη της R.A.F. Μετά τήν άπόλυσή του, άκαλούθησε μιά μαζική διοδήλωση διαμορτυρίας άπ' τούς φοιτητές του.

25 του Δεκεμβρη Έλβετίο. Επίθεση στο Κεντρικό Αρχηγείο της Αστυνομίας στή Ζυρίχη. Η αστυνομία κατονομάζει έναν άνορχικό που είναι άνικανη νό έντοπίοει.

1972

Φλεβαρης Βομβιστική επίθεση ένάντια στην Ίτολική Πρεσβείο των Βρυξελών, ο ένδειξη άλληλεγγύης με τον Πιέτρο Βαλπρέν τα, που δικοζόταν τότε στην Ίταλία.

2 του Φλεβάρη Έκρηξη βόμβας στο Εύρωποικό Κέντρο του ΝΑΤΟ Σκοτωνονται 3 Άμερικανοί άειωματικοί (RAF).

2 του Μάρτη: Ό Τόμας Βαϊσμπέκερ, ένα άλλο μέλος του Άνορχικού Μαύρου Σταυρού, σκοτώνεται στή μέση ενός δρόμου του Άμβούργου, ότον του Ζητήθηκε νό δείξει τήν τούτότητά του. Παρόλο που ήταν όπλισμένος δέν εβγαλε τό πιστόλι του Η άστυνομία παρακολουθοόσε τό διαμέρισμα που εμενε, αλλά οπως Έεκαθαρίστηκε υργότερο δέν ήεσαν ποιόν είχαν σκοτώσει Συλλαμβάνεται έπίσης ή Κάρμεν Ρόλλ, που ήταν μοζι με τον Τόμας. Τήν έπομένη μέρα γίνονται διαδηλώσεις άλληλεγγύης αέ 5 πόλεις. Έκρηξη βόμβας στο Καζίνο της Φρανκφούρτης Σκοτώνεται ένας Άμερικάνος άειωματικός. (R.A.F.)

3 του Μόρτη: Η άστυνομιο κάνει έπιδρομή α' ένα διαμέρισμα του Άμβούργου κι άμέως αρχίζει νό πυροβολεί ένάντια στους Μάνφρεντ Γκρόσφ και Βόλφανγκ Γκρούντμαν. Άκολουθεί όνταλλογή πυρών και τραυματίζεται οσοβαρό ό Γκράσφ κι ένας άστυνομικός έπιθεωρητής, ό όποίος πεθοίνει όργότερα όπ' τό τραύματά του. Παρά τή οσοβαρότητα των τραυμάτων του Γκρόσφ, ό Μπούντεμπεργκ, ό άνοκριτής που είναι έντετολμένος γιά όλους τους άνθρώπους που συλλαμβάνονται αέ σχέση με τήν R A F, διατάζει τή μετακίνησή του άπ' τό νοσοκομείο της φυλακής ο' ένο κελί, όπου είναι άναγκασμένος νό περιποιηθεί τό τραύματά του μόνος του. Ό Γκρούντμαν μεταφέρεται στήν ίδια φυλακή.

24 του Μόρτη: Έκρηξη βόμβας στή Βρετανική Πρεσβεια των Βρυξελών.

Άπρίλης: Άκυρώνεται ή άθωωτική άπόφαση γιά τον Χόρστ Μάλερ μετά άπό προσφυγή του εισογγελέο Πρόκειται τώρα νό Ξαναδικοιστεί γιά όλες τίς κοτηγορίες.

11 του Μάη Μιό βόμβο κοτοστρέφει τή λέαχη Άειωματικών του Άρχηγείου του Άμερικάνικου Στρατού, στή Φρανκφούρτη. Ένας Άμερικάνος ουντογαματάρχης σκοτώνεται και τραυματίζονται 13 άλλοι άειωματικοί. Ένα άνακαινωθέν που εκδόθηκε άπ' τή R A F άνεφερε ότι ή επίθεση ήταν μιέ άπάντηση στην κλιμάκωση της έπιθετικότητας των Άμερικάνων στο Βιετνόμ.

12 του Μάη Έκρηξη βομβών, που προκόλεσαν μεγάλες Ζημιές, στο άρχηγείο της άστυνομίας του Άμβούργου, όπου σκοτώθηκε ό Τόμμου Βαϊσμπέκερ και στο άρχηγείο της Βουορικής άστυνομίας στο Άμβούργο. Τήν εύθυνη ανέλαβε ή R.A.F.

15 του Μόη Έκρηξη βόμβας κάτω όπ' τό ούτοκίνητο του Βόλφγκανγκ Μπούντεμπεργκ, του άνοκριτή που άναφέρθηκε παραπάνω. Σύνήθως τον πηγαίνει στή δουλειά ή γυναίκα του, αλλά σ' αυτή τή περίπτωση είναι μόνη νό άποτέλεσμα νό τραυματιστεί οσοβαρό. Τήν εύθυνη ανέλαβε ή R A F

20 του Μάη. Η αστυνομία πυροβολεί φοιτητές της Μοδρίτης, τραυματίζοντας έναν απ' αυτούς σοβαρά. Οι φοιτητές απαντούν με κοκτέιλ μολότωφ.

24 του Μάη: Έκρηξη 2 βυμβών στο γκαράζ του αρχηγείου του Αμερικάνικου Στρατού στην Εύρωπη, στη Χαϊδελβέργη. Ένας λοχαγός και δύο λοχίες σκοτώνονται και 5 άλλοι πληγώνονται. Τήν ευθύνη ανέλαβε η R.A.F.

28 του Μάη: Βομβιστικές επιθέσεις ενάντιο στο Αμερικάνικο Προξενείο και στην Αμερικάνικη Λεγεώνα στο Παρίσι. Τόν ίδιο χρόνο, μία έκρηξη κατοστρέφει το Ισπανικό Προξενείο στη Στουτγάρδη

10 του Μάη: Η Δίκη των «8 του Στόκ Νιούϊντον» αρχίζει στην οίθουσα Νο 1 του δικαστηρίου του Όλντ Μπέιλου, στο Λονδίνο. Αύτη έμελλε νάνοι η πιά μακρόχρονη δίκη στά Βρετονικά δικαστικά χρονικά

1 του Ιούνη: Συλλαμβάνονται οι Αντρέας Μπόαντερ, Χάγκερ Μάινς και Γιάν Κάρλ Ράσπε σ' ένα διαμέρισμα, στα περίχωρα της Φρανκφούρτης, μετά από επιδρομή 250 αστυνομικών όπλιωμένων με αυτόματα, δακρυγόνα και συνοδευόμενων από ένα τάνκ. Ένο τέταρτο πρόσωπο πού συνελήφθηκε μαζί τους άφέθηκε άργότερα ελεύθερο. Λέγει ότι ήταν ό γιατρός ενός τοπικού νοσοκομείου, αλλά μετά τήν άπελευθέρωσή του έξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Σε μία άνταλλαγή πυρών, πού προηγήθηκε τής σύλληψης, πληγώνεται ό Μπόαντερ

7 του Ιούνη: Συλλαμβάνεται σέ μία μπουτίκ του Αμβούργου ή Γκούντρουν Έσολιν, μόλις άντιλήφθηκε τό πιστόλι τής ένος πωλητής.

9 του Ιούνη: Συλλαμβάνονται στό Δ. Βερολίνο οι Μπέρντον Μπράουν και Μπριγκίττε Μονχάουπ Είμαι δυό άπ' τά 19 άτομα, τών όποιών έχουν στολεί φωτογραφίες σ' όλη τήν Γερμονία, πού καταζητούνται σά μέλη τής R.A.F.

12 του Ιούνη: Έκρηξη βόμβας στό Ισπανικό Προξενείο του Μονάχου.

15 του Ιούνη: Συλλαμβάνονται σ' ένα διαμέρισμα κοντά στό Αννόβερο, οι Ούλρικε Μάινχοχ και Γκέροντ Μόλλερ. Η αστυνομία είχε πάρει μία πληροφορία από ένο άριστερό σουνδικαλιστή τής «προοδευτικής» πτέρυγος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, πού ζούσε στην ίδια πολυκατοικία.

1 του Ιούλη. Ισπανία: 800 000 πειοτες ληστεύονται από ένα μισθοδοτικό γραφείο στη Κάλε Μαγιόρκα, κοντά στο κέντρο της Βορκελώνης Αύτη είναι ή πρώτη γνωστή ένεργεια του Κινηματος Άπελευθέρωσης τής Ιβηρικής (M.I.L.).

17 του Ιούλη. Βάμβα κατοστρέφει τό Ισπανικό Τουριστικό Γραφείο τής Στοκχόλμης, στην 34η επέτειο τής νίκης του Φρόνκο

14 του Αυγούστου. Γαλλία: Κλέβεται ύλικό όξιας πάνω από 1 έκατομμύριο πειοτες από ένα τυπογραφείο στην όδό Έακουιλ στην Τουλούζη (M.I.L.).

9 του Σεπτέμβρη: Ένεργώντος «κατόνιν πληροφοριών», ή Γαλλική αστυνομία κάνει επιδρομή σ' ένα άπομονωμένο άγράφημα στό Μπεοσιέρ, κοντά στην Τουλούζη κι άνοκαλύπτει μία κρύπτη με όπλο, ένο τυπογραφείο και μεγάλη ποσότητα ονορχικού προπαγανδιστικού ύλικού. Σε μία έπίσημη άνακοίνωση πού έβγαλε μετά τήν επιδρομή, άνέφερε ότι τό μέρος ούτό χρησιμοποιούνταν όλοφάνερο σά διεθνές κέντρο συγκεντρώσεων των άναρχικών άκτιβιστών.

13 του Σεπτεμβρη: Ληστεία χρημάτων μισθοδοσίας στην Τράπεζα Κατοθέσεων της Ίνγκουαλόντο, στο Σολού (Ταρραγωνία) 50 χλμ. όπ' τή Βαρκελώνη. (Μ.Ι.Λ.).

15 του Σεπτεμβρη: Ένοπλη ληστεία στή Τράπεζα Κατοθέσεων του Μπελθέρ ντέ Κορντάνα της Λερίντα, αποφέρει στην ομάδα πόνω όπό 1 εκατομμύριο πεσέτες (Μ.Ι.Λ.).

17) 18 του Σεπτεμβρη: Η Γολλική άστυνομία στοματάει ένα Ρενώ 16 α' ένα μπλόκο στο δρόμο κοντό στο Πώ κι αναγνωρίζει δυό όπ' τους επιβάτες όόν ύπευθύνους γιά τήν ένοικίαση του άγροκλήματος κοντά στο Μπεσοιέρ. Άργότερα τήν ίδια νύχτα, μιά επιδρομή τής άστυνομίας στή Τουλούζη, έχει όόν άποτέλεσμα τή σύλληψη δυό άγωνιστών ένώ ένας τρίτος κατόρθωσε νά διούγει. Ο Όριόλ Σόλ, ένας όπ' τους κατηγορούμενους, προφυλακίζεται, αλλά ό σύντροφός του, Ζάν Κλώντ Τόρρες, άφήνεται έλευθερος έξαιτίας τής έλλειψης άποδειξών (ΜΙΛ).

11 του Όκτώβρη Ληστεία 1 εκατομμυρίου πεσέτων στην Τράπεζο Κατοθέσεων Λαιτόνα, τής βιομηχανικής πόλης Μοτάρο (ΜΙΛ)

18 του Νοέμβρη Ληστεία 200 000 πεσέτων στην Τράπεζα κατοθέσεων τής Βαρκελώνης Γιά πρώτη φορά άνακοινώνεται ότι ή ομάδα ήταν όπλισμένη μέ αυτόματα Στέν (ΜΙΛ.)

20 του Νοεμβρη 7 ένοπλοι, όπλισμένοι μέ αυτόματα, ληστεύουν 1 εκατομμύριο πεσέτες όπό τήν Κεντρική Τράπεζο τής Βαρκελώνης Άφήνεται ένα άνακοινωθέν μέ ύπογραφή: Αυτόνομος Όμάδες Άγώνα, Κίνημο Άπελευθέρωσης τής Ίβηρικής (Μ.Ι.Λ.)

8 του Δεκέμβρη Τελειώνει ή δίκη των 8 του Στόκ Νιούτον, μέ 4 κατοδικαστικές άποφάσεις γιά συνωμοσία ένάντια στους ΤΖιμ Γκρήνφιλντ, Άννα Μέντελσον, Χίλορι Γκρήικ και ΤΖάνι Μπόρκερ. Ο κοθένας τους κατοδικάστηκε σέ 10 χρόνια φυλακή μετά όπό μιά έκκληση γιά έπιείκεια πού έκανε ό εργατικής κατογωγής δικαστής. Συνακόλουθο, οι 4 έκανον έφεση κατά τής ποινής πού τους έπιβλήθηκε, αλλά ή έφεση άπορίφθηκε Οι άλλοι 4 άθωώθηκαν γιά όλες τις κατηγορίες, πράγμα πού έδειξε ότι οι ένορκοι δέχθηκαν τόν ίσχυρισμό τής ύπερόσωσης ότι τό περισσότερα έπιβορυντικά στοιχείο είχαν χαλκευθεί όπ' τήν άστυνομία — όπως οι δυό πυροκροτητές πού τοποθετήθηκαν στο αυτοκίνητο του Στούαρτ Κρίστι — γιά νά έξασφαλιστεί ή κατοδική

13) 14 του Δεκέμβρη Τό τυπογραφείο πού έκλεψε ή άστυνομία όπ' τό άγρόκτημα του Μπεσοιέρ, άφαιρείται όπ' τους άστυνομικούς και μπαίνει ξανά σέ κοινωνική χρήση (Μ.Ι.Λ.).

21 του Δεκέμβρη Έπίθεση 4 ένόπλων ένόντια στην Τράπεζο «Κόζα Προβενσιάλ».

29 του Δεκέμβρη: Ληστεία 800.000 πεσέτων στή Τράπεζα Κατοθέσεων Λαιτόνα. Άφήνεται ένα άνακοινωθέν, μέ ύπογραφή του Μ.Ι.Λ., όπου άναφέρεται ότι ή πράξη αύτή έγινε στή μήμη του θανάτου του Φραντσκο Σομπατέ Λαμπάρτ.

1973

24 του Γενάρη Σύγκρουση 2 άνορχικών μέ τή Γολλική άστυνομία κοί τήν Ίσπανική Έθνοφρουρό στή συνοριακή περιοχή Μπουόργκ - Μαντάμ

2 του Μαρτη Ληστεία ποσού ίσου με 100.000 γαλλικά φράγκα, απ' την Ισπανοαμερικανική Τρόπεζα του Ποσέο Φόμπρο Ι Πουίγκ, από πενταμελή ομάδα (M I L).

Έκτελεση του αγωνιστή Σολβατόρ Πουίγκ Άντιχ στή γκαρροτο.

3 του Μαη. Άποαγωγή του Ίσπανού Τραπεζιτη Μπολτόζορ Σουαρέζ απ' την οργάνωση G A R.I. (Όμάδες Διεθνούς Έπανάστατικής Δράσης). Σε μία ανακοίνωση που έβγαλον άμεσα μετά την άποαγωγή, οι άποαγωγείς ζήτηνε 1) την έφορμogh του νόμου της Ίσπανικής κυβέρνησης περί άποφυλάκισης με όρους (Τούτο θά σήμαινε την άμωση άποφυλάκιση πάνω όπό 100 πολιτών κροτουμένων). 2) Τήν προσωρινή άποφυλάκιση του Σαντιάγο Αμιγκο που είναι σοβορά άρρωστος και περιμένει νά δικαστεί μαζί με τους άλλους συντρόφους του M I L. 3) Τή δημοσίωση του κατηγορητηρίου έναντιον των φερόμενων σά μέλη του F.R.A.P. που συνελήφθηκον μετά τό γεγονότο της Πρωτομαγίδος στή Μαδρίτη. 4) Την έπιστροφή των χρημάτων της C.N.T. που είχαν κατοσχεθεί τό 1939

22 του Μάη: Ο Σουαρέζ άφήνεται έλεύθερος μετά την ικονοποίηση των οίτημάτων από μέρος της Ίσπανικής Κυβέρνησης Λίγο μετά, συλλαμβάνονται απ' τή Γαλλική άστυνομία 9 αναρχικοί σέ Διόφορο μέρη της Γαλλίας, που θεωροΰνται σάν υπεύθυνοι γιά την άποαγωγή.

Αϋγουοτος: Αϋτοδιόλυση του M I L

1974

9 του Νοεμβρη: Πεθαίνει στή φυλακή ο Χόλγκερ Μάινς υ-στέρα από 57 μέρες άπεργίας πείνας.

11 του Νοέμβρη: Έκτελείται από 5 ένοπλους ο Πρόεδρος του Άνώτατου Δικαστηρίου του Βερολίνου Γκοΰντερ Φόν Ντρέκμον Τήν εϋθύνη ανέλυσε τό Κίνημο 2ος Ίούνη

1975

Άποαγωγή του Δημόρχου του Βερολίνου Λόρεντζ και άνοτινοξη της Διπτικογερμανικής πρεσβείας στή Στακχόλμη.

(Κίνημα 2ος Ίούνη)

13 του Μάη Δίκη της όμάδος Μπόαντερ — Μόινχοφ

1976

9 του Μάη «Αϋτοκτονεί» μέσο σότο κελλι της η Οϋρλικε Μά-Ινχοφ

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΝΧΟΦ

9 του Μάη: Άνοτινοξη των γραφείων της KLOCKER — INA AND THYSSEN STEEL Co. Καταστροφή του Ίνστιτούτου Γκοίτε στήν Τουλούζη άπο έμρηστική βόμβο.

Καταστροφή του Δυτικογερμανικού πρακτορείου ταξιδιωτών στη Ρώμη, από βόμβα που έβαλε το «Αντιϊμπεριαλιστικό κέντρο Χόλγκερ Μάιν».

10 του Μάη: Μάχες στους δρόμους της Φρανκφούρτης ανάμεσα σε 1000 διαδηλωτές και την αστυνομία. Πολλοί τραυματισμοί και συλλήψεις

11 του Μάη. Έκρηξη εμμηρησιακών βομβών στα γραφεία της Λουφτχάνσα στη Νάπολη και ο ένα Γερμανικό σουπερ μάρκετ.

12 του Μάη Νέες βίαιες διαδηλώσεις στο Δ. Βερολίνο.

15 του Μάη: Γίνεται η κηδεία της Ούρλικε Μόινχαφ. Ποιούν μέρος 4.500 άτομα.

Έκρηξη βόμβας έξω από το δικαστήριο του Χάμ, κοντά στο Ντόρτμουντ

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α Τ Α

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α Α΄

Τ Ο Τ Μ Η Μ Α «Κ Ο Κ Κ Ι Ν Ο Σ Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ»

Ἡ RAF διεκδικεῖ σὰν προΐστορία τῆς τῆν ἱστορία τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, σὸ μέτρο πού οἱ μαχητικές τῆς πράξεις ἀναπτύχτηκαν ἱστορικά μέσα ἀπ' τῆς βιαιότητες μαχητικές ἐνέργειες τῆς SDS. Ὅπως συνέβηκε καί μ' ἄλλα φοιτητικά κινήματα πού ἀναπτύχτηκαν στή δεκαετία τοῦ '60, ὁ δυναμισμὸς τῆς SDS βρισκόταν στὴν ἀντίθεσή τῆς μὲ τὸν πόλεμο σὸ Βιετνάμ καί τὴν καρδοσκοπικὴ ἀνάμειξη τῆς Δ. Γερμανίας στὴν ἐκμετάλλευση τοῦ Τρίτου Κόσμου καί στὴν κριτικὴ τῆς γιὰ τὴν ἐξάρτηση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἀπ' τὸ μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ. «Μέσα ἀπ' τὴν ἰδεολογικὴ του κριτικὴ τὸ φοιτητικὸ κίνημα ἔχει ἀντιληφτεῖ ὅτι ὅλες οἱ μορφὲς τῆς κρατικῆς καταστολῆς ἀποτελοῦν ἐκφράσεις τῆς ἱμπεριαλιστικῆς ἐκμετάλλευσης... Ἔτσι ἔγινε φανερὸ σ' αὐτὸ καί σὸ κοινὸ τοῦ ὅτι ἐκεῖνο πού ἴσχυε πάντοτε γιὰ τὴν ἀποικιακὴ καί ἱμπεριαλιστικὴ ἐκμετάλλευση τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Ἀσίας εἶναι ἐξίσου ἀληθινὸ καί ἐδῶ, δηλαδὴ: πειθαρχία, ὑποταγή, κτηνωδία γιὰ τοὺς καταπιεζόμενους καί γιὰ κείνους πού ἀνέλαβαν τὸν ἀγῶνα τους —μὲ τὴ διαμαρτυρία, τὴν ἀντίσταση καί τὴν ἀντιἱμπεριαλιστικὴ τους πάλη... Ἐκεῖνο πού τοὺς ἔδινε ἔμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ τους δὲν ἦταν ἡ ἀνάπτυξη τῶν ταξικῶν ἀγῶνων, ἀλλὰ ἡ συνείδηση ὅτι ἀποτελοῦν μέρος ἐνὸς διεθνοῦς κινήματος —ὅτι ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἴδιο ταξικὸ ἐχθρὸ μὲ τοὺς

Βιετκόνγκ, τὴν ἴδια χάρτινη τίγρη, τὸ ἴδιο γουρούνι» (Μανιφέστο τῆς RAF).

Ἀλλὰ στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '60 ἔγινε φανερό ὅτι ἡ SDS δὲν κατόρθωσε νὰ ξεφύγει ἀπ' τὰ πανεπιστημιακὰ γκέττο, οὔτε πέτυχε νὰ δημιουργήσει ἰσχυροὺς δεσμούς μὲ τὸ ὀργανωμένο ἐργατικὸ κίνημα καὶ νὰ συγκροτήσει νέες μιχτηκὲς ὀργανώσεις μέσα στὶς κοινότητες, περιοριζόμενη ἀπλῶς στὸ νὰ ἐκφράσει μιὰ διανοουμενίστικη ἀλληλεγγύη μὲ τοὺς ἀγῶνες ποὺ συνεχίζονται στὸν Τρίτο Κόσμο. Μὲς σ' αὐτὸ τὸ κλίμα τῆς ἐνεργητικῆς στειρότητας ἦταν ποὺ πυρπολήθηκε τὸ σοῦπερ μάρκετ στὴ Φρανκφούρτη. Τουλάχιστο μερικοὶ ἐπαναστάτες εἶχαν κατανοήσει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἀντίστασης διαιμέσου τῆς ἄμεσης δράσης καὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς πολιτικῆς ἐπίθεσης ἐνάντια στὸ κράτος. Πρὶν ἀπ' τὴν πυρπόληση τοῦ σοῦπερ μάρκετ, τόσο ὁ Μπάαντερ ὅσο καὶ ἡ Έσσαλιν ἔπαιζαν ἓνα ἐνεργητικὸ ρόλο στὴν ἐκστρατεία γιὰ τὴ μεταρρύθμιση τοῦ ἀναμορφωτικοῦ συστήματος στὴ Φρανκφούρτη. Κι οἱ δύο τους γλύτωσαν τὴ φυλάκιση, χάρις σὲ μιὰ ἀμνηστία, ποὺ δόθηκε στοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους στὰ 1969 καὶ βγήκαν στὴν παρανομία. Ὁ Μπάαντερ συνελήφθηκε ξανά στὸ Δ. Βερολίνο, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1970. Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου ἦταν ποὺ ἀνάπτυξε μιὰ στενὴ σχέση μὲ τὴν Οὐλρικε Μάινχοφ, μιὰ ἐξαιρετικὰ γνωστὴ ἀριστερὴ δημοσιογράφος ποὺ ἀσχολοῦνταν μὲ μιὰ ἐργασία (ἓνα φίλι) γύρω ἀπ' τὸ "Αἰχενχοφ, ἓνα ἀναμορφωτήριο γιὰ κορίτσια τοῦ Δ. Βερολίνου. Μαζὶ τῆς ἐργάζονταν στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Ἰνστιτούτου Κοινωνικῆς Ἐρευνας, γιὰ τὴ συγγραφή ἑνὸς βιβλίου πάνω στὴν κατάσταση τῶν ἀναμορφωτηρίων στὴ Δ. Γερμανία, στὶς 14 τοῦ Μάη 1970, ὅταν εἰσέβαλε μιὰ ἔνοπλη ομάδα καὶ ἐλευθέρωσε τὸν Μπάαντερ. Ἡ Μάινχοφ πήδησε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴν ομάδα. Ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτό, ἡ ομάδα πῆγε μέσω Ἀνατολικοῦ Βερολίνου στὴν Ἰορδανία, ὅπου τὰ μέλη τῆς πέρασαν μερικοὺς μῆνες μὲ τὴν Ἀλ Φατάχ, ἐκπαιδευόμενα στὸν ἀνταρτοπόλεμο. Ὑστερα ἐπέστρεψαν στὴ Γερμανία, ὅπου ἔκαναν μερικὲς ἐπιδρομὲς σὲ τράπεζες καὶ ὀργάνωσαν ἔνοπλη ἀντίσταση στὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ στὸ Δυτικὸ Βερολίνο.

Τὸ ἰδεολογικὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο βλέπει τὸ ἔργο τῆς ἡ RAF εἶναι ὁ μαρξισμὸς - λενινισμὸς.

Θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ὡς ἑνοπλῆ πρωτοπορία τῆς ἀντι-ιμπεριαλιστικῆς πάλης στὴ Δύση. Ἄλλὰ ἐνῶ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐπαναστατικῆς ἐπέμβασης τῆς πρωτοπορίας, δὲν τὴ συσχετίζουν, εἴτε σ' ἓνα θεωρητικὸ ἢ σ' ἓνα πρακτικὸ ἐπίπεδο, μὲ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς οἰκοδόμησής τοῦ παλιοῦ κελοῦ ἐπαναστατικοῦ πρωτοποριακοῦ κόμματος, πράγμα πού κάνει τὸν λενινισμό τους ὀλότιστα μοναδικό. Ἄπ' τὸ μαρξιστῖο - λενινιστῖο τους συνάγεται ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων, ἰδιαίτερα τῶν καταπιεζόμενων λαῶν τοῦ Τρίτου Κόσμου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Μάο «ὕπηρετεῖστε τὸ λαὸ» εἶναι ἀπλοποιημένη ἀπερίφραστα στὴ θεωρία τους καὶ ἀποτελεῖ τὴ βάση πάνω στὴν ὁποία ὀρθολογικοποιοῦν τὴν πρακτικὴ τους, ἀνεξάρτητα ἀν αὐτὴ ἡ πρακτικὴ σημαίνει ἄμεση σύγκρουση μὲ τὰ Δυτικογερμανικὰ γουρούνια ἢ τὴν ἀπόρριψη τῆς κριτικῆς πού προέρχεται ἀπὸ συμπαιθσοῦς ἀριστέρους ομάδες. Ἄν δὲν ὀργανώνεστε μὲ βάση τὴ δική σας καταπίεση, ἂν ἐκτελεῖτε τὸ ἔργο σας στ' ὄνομα τοῦ λαοῦ ἢ τοῦ μαζικοῦ κινήματος, τότε ταίνετε νὰ δικαιολογεῖτε τίς πράξεις σας μ' ἓνα ψηλὸ ἠθικὸ τόνο, πού βοηθεῖ στὴ δημιουργία ἐνὸς πολιτικοῦ ἐλιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ σᾶς ὀδηγήσει: νὰ σκεφτεῖτε λαθεμένα ὅτι σεῖς καὶ μόνο σεῖς, εἴστε οἱ ἀληθινὲς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις, ὅτι ἡ αὐτοκριτικὴ εἶναι περιττὴ καὶ ὅτι ἡ κριτικὴ ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη σκοπιὰ εἶναι ἀναγκαστικὰ ἐχθρική καὶ καταστροφική. Νά, ποιὰ εἶναι ἡ θέση στὴν ὁποία βρίσκονται: τῶρα τὰ μέλη τῆς RAF καὶ εἶναι οὐσιαστικὰ ἀπομονωμένα ἀπ' τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀριστεροῦ κινήματος στὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ στὸ Δυτικὸ Βερολίνο. Ἡ ἰδέα μιᾶς πρωτοποριακῆς ομάδας ἑνοπλῆς ἀντίστασης ταιριάζει θαυμάσια μὲ τὴν ἰδέα τοῦ ἀντάρτικου τῆς πόλης ὡς ἀντικειμένου, περίπλοκου εἴδους πολιτικῆς δραστηριότητας, πού εἶναι: καὶ ἡ ἴδια χωρισμένη ἀπ' τίς διάφορες μορφὲς ἄμεσης δράσης πού πραγματοποιοῦνται: στὸ ἐπίπεδο τῆς βίας. Ἡ ἑνοπλὴ ἀντίσταση τῆς RAF εἶναι τόσο συγκεντρωτικὴ ὡς καὶ θεαματικὴ καὶ αὐτὸ ἔχει 2 πολὺ ἀρνητικὲς συνέπειες: οἱ ἐνέργειές τους δὲν συνδέονται μὲ τὴν καθημερινὴν ἐμπειρία τοῦ λαοῦ καὶ ἡ πλειονότη-

τα των ανθρώπων βλέπει τον αγώνα τους με την αστυνομία σαν κάποιο είδος ιδιωτικής βεντέτας στην οποία δεν έχει καμιά θέση. 'Αφού αποδείχτηκε αδύνατο για τα μέλη της RAF να συνδράσουν τη νόμιμη πολιτική δουλειά κι αφού οι πράξεις τους υπήρξαν συμπλήρωμα μάλλον παρά αναπόσπαστο μέρος των αγώνων που διεξάγονταν από άλλους επαναστάτες, εκείνοι οι σύντροφοι που θέθελαν να βοηθήσουν μ' ένα πιο συγκεκριμένο τρόπο, στάθηκαν ανίκανοι να το κάνουν. Οι περισσότεροι απ' αυτούς δουλεύουν στα πλαίσια του κινήματος αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε εξαιτίας της μαζικής καταστολής ενάντια στη RAF και στην αναρχική κι αντιεξουσιαστική άριστερά.

Μολοντοβτο, τα θετικά πράγματα που μπορούμε να μάθουμε απ' τη RAF υπερχυλύνουν τις άρνητικές κριτικές που εκθέσαμε παραπάνω. 'Αρχικά έδειξαν την αναγκαιότητα να πάρει το όπλα ή επανάσταση και να ελέγξει τα τεχνικά μέσα που οικειοποιείται στο σύστημα για να συντρίψει την αντιπολίτευση. 'Αμφισβήτησαν την ένοπλη δύναμη της αστυνομίας, έτσι που κανένας μπάτσος στη Δυτική Γερμανία να μη μπορεί να θεωρήσει τον έ-αυτό του ασφαλή από επιθέσεις και κάνοντας αυτό επιτέθηκαν στο μύθο της παντοδυναμίας του κράτους και της άτρωτότητάς του. *Όλες οι πράξεις τους σχεδιάστηκαν προσεκτικά κι εκτελέστηκαν καλά —ή απελευθέρωση του Μπάκντερ, οι διάφορες ληστείες τραπεζών και πιο πρόσφατα ένας άριθος βομβισμών, απ' τις όποιες μόνο οι βομβισμοί μπορούν να θεωρηθούν σά συμβολικές πράξεις. Τώρα ή RAF φαίνεται ότι πρόκειται ν' αρχίσει μια νέα φάση επιθέσεων, έχοντας διαδηλώσει ότι μια εν-πλη αντιστασιακή ομάδα μπορεί να αντικπεξέλθει σ' οποιαδήποτε επίθεση από μέρους του Κράτους. Στη διαδικασία δημιουργίας της υποδοχής της τα δυο τελευταία χρόνια, έχει δείξει όχι μόνο πως είναι απαραίτητο να οικοδομηθεί ένας παράνομος μηχανισμός που να μη μπορούν να διαθρώσουν τα γουρούνια, αλλά κι ότι αυτό είναι επι-κτό. 'Αποκάλυψε τον κατασταλτικό μηχανισμό, την τεχνολογία και τις μεθόδους που χρησιμοποιούν τα γουρούνια κι έτσι αποκάλυψε την αντίφαση ανάμεσα στη θεωρητική φιλελευθεροποίηση, του δικαίου διαμέσου κοινοβουλευτικών νόμων και στην πραγμα-

τική ενίσχυση του κατασταλτικού κρατικού μηχανισμού. Η όμιχλη του κοινοβουλευτικού φιλελευθερισμού, πίσω απ' την οποία κρύβονταν τ' αυτόματα των μπάτσων, διαλύθηκε. Ένώ ο Μπράντ παίρνει το βραβείο Νόμπελ για τη σύναψη των συμφωνιών με την Ανατολική Ευρώπη, ο Γκένσερ, ο Υπουργός των Έσωτερικών του, εφοδιάζει την αστυνομική του δύναμη με μεγαλύτερα και καλύτερα πιστόλια. Άκόμα κι αυτές οι άριστερές ομάδες που κριτικάρουν έντονα τη RAF κι αναμιασούν τα τυποποιημένα επιχειρήματα ενάντια στην τρομοκρατία, πίσω από περιχαρακωμένες ιδεολογικές θέσεις, δεν τρέφουν αυταπάτες αναφορικά με το τι πρόκειται ν' αντιμετωπίσουν αν γίνει ποτέ αποτελεσματική ή πολιτική τους δουλειά. Οι περισσότεροι άνθρωποι της Άριστερās, μπορούν να δουν αρκετά καθαρά πώς η δραστηριότητα των γουρουνιών δεν έχει σαν αποκλειστικό στόχο τη RAF, αλλά αποτελεί συνάμα μια απόπειρα εκφοβισμού κι όλων των άλλων τομέων της Άριστερās και μια προπαρασκευαστική εκπαιδευτική άσκηση, την εμπειρεία απ' την οποία θα χρησιμοποιήσουν αν αποτύχουν οι εκφοβιστικές τους απόπειρες.

Αυτή η επίγνωση έχει δώσει στο άριστερό κίνημα της Δ. Γερμανίας μια βάση για άλληλεγγύη που δεν υπάρχει σ' άλλες χώρες. Όταν σκοτώθηκε στο Βερολίνο ο Γκέοργκ Φόν Ράουχ, άοπλος όντας κι εν ψυχρώ, λίγο πριν τα Χριστούγεννα (4-12-1971) 7.000 επαναστάτες κατεβαίνουν στους δρόμους την επόμενη μέρα. Παρόμοια, όταν δολοφονείται ο Τόμας Βαϊσμπέκερ μέσα στη μέση ενός δρόμου του Άμιούργου, το Μάρτη (1972), την επόμενη μέρα έγιναν διαδηλώσεις σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Δ. Γερμανίας. Η καταστολή έχει υποχρεώσει ένα σιρό επαναστάτες να καταλάβουν ότι η μη επίθεση ενάντια στη νομιμότητα του κράτους, σημαίνει σιωπηλή αποδοχή της εξουσιαστικής βάσης πάνω στην οποία στηρίζεται το κράτος κι αποδοχή των νόμων της αστικής τάξης σά μέτρο καθορισμού του χώρου μέσα στον οποίο διαδραματίζεται η επαναστατική δραστηριότητα. Η RAF οργανώνοντας τον παράνομο μηχανισμό της έχει δείξει την ανάγκη για το επαναστατικό κίνημα να κατακτήσει το δικό του έδαφος κι όχι σά μέρος της διαδικασίας απαλλοτρίωσης —

αυτή την περίπτωση ή παράνομη δραστηριότητά τους συμπληρώνεται με την παράνομη δραστηριότητα χρήσεως ξένων σπιτιών και καταλήψεων, όπως λόγου χάρη ή κατάληψη του έγκυατουμένου νοσοκομείου Μπετάνιεν, στο Δ. Βερολίνο, που μετονομάστηκε σε «Οίκος Γκέοργκ Φόν Ράουχ» και χρησιμοποιήθηκε τάν κέντρο νεότητας.

Στό μακίφεστο της ή RAF λέει: «Ήν δέν έπεξεργαστείτε τή διαλεκτική της νομιμότητας και της παρανομίας από οργανωτική άποψη, θά μείνετε χωρίς προστασία μπροστά στην άγρια καταστολή που ακολουθεί τις έπιθετικές πράξεις και θά συλληφτείτε νόμιμα... Ήν μιά έπαναστατική όργάνωση λέει: ότι είναι ήλίθιο νά βγει στην παρανομία... αυτό συνεπάγεται ότι τά όρια που βάζει τό ταξικό κράτος στο σοσιαλιστικό πρόγραμμα είναι έπαρκή για νά άγκαλιάσουν όλες τις δυνατότητες, όποτε μπορεί κανείς νά μείνει στη δεξιά πλευρά της διαχωριστικής γραμμής κι έπίσης μπορεί κανείς νά ύποχωρήσει μπροστά στις παράνομες πράξεις του κράτους καθώς νομιμοποιούνται — ή νομιμότητα είναι: όποιοδδήποτε ανταλλάγματος. Παράνομες συλλήψεις, ποινές εκφοβισμού, διώξεις άπ' τήν άστυνομία, εκδιασμός και πιέσεις από μέρους των εισαγγελέων... Ή νομιμότητα γίνεται ένα φετίχ, όταν εκείνοι που έπιμένουν σ' αυτή παραβλέπουν τό γεγονός ότι τά τηλεφωνα «παγιδεύονται» νόμιμα, ή άλληλογραφία έλέγχεται νόμιμα, οι γείτονες άνακρίνονται νόμιμα, οι καταδότες πληρώνονται νόμιμα. Ή όργάνωση της πολιτικής δουλειάς, αν δέ θέλουμε νά είναι πάντοτε μέσα στη λαβίδα της πολιτικής άστυνομίας, πρέπει νά είναι νόμιμη και συνάμα παράνομη... οι συνθήκες της νομιμότητας διαμέσου της ένεργητικής αντίστασης αλλάζουν άναγκαστικά κι έπομένως είναι άπαραίτητο νά χρησιμοποιείται ή νομιμότητα τόσο για τόν πολιτικό άγώνα όσο και για τήν όργάνωση της παρανομίας κι είναι λάθος νά περιμένουμε τήν κήρυξή μας εκτός νόμου άπ' τό σύστημα, σά χτύπημα της μοίρας, γιατί ή παρανομία δέ σημαίνει: τίποτα λιγότερο άπ' τή συντριβή σου άπ' τό σύστημα».

Τό νά χρεμίσαι πάνω στη νομιμότητα και νά μή βλέπεις ότι ή σχέση που έχουν μ' αυτήν οι έπαναστάτες δέν πρέπει: νά είναι:

ποτέ τίποτα περισσότερο από τακτική, είναι: σά να διαγράψεις κά-
θε ιδέα αντίστασης. 'Ο σεβασιμός για τὸ νόμο ἢ μάλλον για τὴν
τρομοκρατία τοῦ νόμου, ἐνισχύει τὴν κυριαρχία τοῦ κράτους καὶ
τὴ νομιμότητά του νὰ κάνει ὅτι θέλει. 'Αφήνει ἐλεύθερο τὸ
ἔδαφος στὸ κράτος νὰ καθορίσει: τὴν ἐνεργητικὴ ἀντίσταση μὲ
τοὺς δικούς τους δρους' τελικὰ ἡ ἀπλὴ ἐνέργεια νὰ πεις «ὄχι!» θὰ
γίνει ἐγκληματικὸ ἀδίκημα. Οἱ ἐπαναστάτες πρέπει: νὰ μάθουν νὰ
ζοῦν καὶ νὰ ἐργάζονται μέσα κι ἔξω ἀπ' τὸ νόμο —κάτι πού ἡ
ἐκπαίδευση κι ἡ πείρα μας δὲν μᾶς ἔχουν ἐφοδιάσει για νὰ τὸ
κάνουμε. Μποροῦμε νὰ κοιτάζουμε τὴ ΚΑΡ καὶ νὰ μάθουμε ὅτι:
καμιὰ ἐξεζητημένη θεωρία δὲν πρόκειται νὰ μᾶς διδάξει: πῶς νὰ
ἐπιζήσουμε παράνομα, καμιὰ θεωρία δὲν πρόκειται: νὰ μᾶς διδά-
ξει ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατό ἢ ὄχι, καμιὰ μαρξιστο-λενινιστικο-σωβι-
νιστικὴ θεωρία δὲν πρόκειται νὰ μᾶς διδάξει πῶς ν' ἀντισταθοῦ-
με στὴν καταστολὴ —θὰ μάθουμε αὐτὰ τὰ πράγματα στὴν πράξη.

'Αλληλεγγύη!

Ζήτω ἡ Διεθνὴς 'Αλληλεγγύη!

('Αποσπάσματα κειμένου ἀπὸ τὸ Νο 9 τοῦ περ. ANARCHI')

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β΄

Η ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ

Καθώς αναθερμαίνεται ο ταξικός πόλεμος, το κράτος στρέφει όλη του την προσοχή στη συντριβή των πολιτικών του αντίπαλων. Η νόμιμη καταστολή μπαίνει στην ημερήσια διάταξη. Η πολιτική αστυνομία παίρνει το πράσινο φως, ψηφίζονται σκληρότεροι νόμοι, κατάφωρα σκανδαλώδεις πολιτικές κατηγορίες όπως «συνωμοσία» και «υποκίνηση», γίνονται ξαφνικά της μύδας, οι ποινές γίνονται έλλο και πιά αυστηρές. Στο επίκεντρο της προσοχής βρίσκεται: «ο δημόσιος κίνδυνος υπ' αριθμόν 1» — ή 'Οργισμένη Ταξιαρχία. Το κράτος έχει δείξει ότι δε θά τ' σταματήσει τίποτα προκειμένου ν' ανακαλύψει κάποιον ένοχο συμμετοχής σ' αυτήν.

Άπ' όπου κι ή μετέπειτα θαρρείά ποινή πού επιβλήθηκε στον Τζαίηκ Πρέσκοτ — 15 χρόνια φυλακή, ή δίκη των 8 του Στόκ Νιούϊντον με τίς συνακόλουθες θαρειές ποινές πού επιβλήθηκαν (10 χρόνια φυλακή στον καθένα) κι ή προσπάθεια ένοχοποίησης κι άλλων ατόμων πού δέν είχαν ανάμιξη — όπως του Στούαρτ Κρίστι, πού του έβαλαν στο αυτοκίνητο δυό πυροκροτητές για νά τόν ένοχοποιήσουν. Παρόλη την κινητοποίηση όμως ολοκλήρου του μηχανισμού καταστολής και παρά τόν ισχυρισμό της αστυνομίας ότι συνέτριψε την 'Οργισμένη ταξιαρχία, με την σύλληψη των παραπάνω ατόμων, ή δράση της 'Οργισμένης Ταξιαρχίας συνεχίστηκε. Τί συνέβαινε πραγματικά; «Η αληθινή ιστορία της 'Οργισμένης Ταξιαρχίας δε θά μαθευτεί ποτέ αν τά μέλη της δε δημοσιέψουν τ' απομνημονεύματά τους... αν τό κάνουν ποτέ». Έκείνο πού είναι βέβαιο είναι πως οι βομβισμοί δέν αποτελούσαν έργο μιας μόνο ομάδας. Ύπηρχαν 3 ομάδες μέσα

στό Λονδίνο και τουλάχιστον 2 έξω απ' αυτό. Αυτές είχαν μια χαλαρή σύνδεση σ' εθνικό επίπεδο αλλά παρέμεναν αυτόνομες. Μέ τα λόγια των, «ειδικών πάνω στην 'Αριστερά», μελών της Ειδικής 'Ασφάλειας, όπως αναγκάστηκαν αργότερα να παραδεχθούν: «Αμφισβητώντας την 'Οργισμένη Ταξιαρχία εξαφανίζουμε ένα μύθο γιατί δεν υπάρχει καμία οργάνωση που να ονομάζεται 'Οργισμένη Ταξιαρχία. 'Υπάρχει: μια θεωρία ότι η 'Οργισμένη Ταξιαρχία είναι ένα φίδι με πολλά κεφάλια». Με άλλα λόγια τους πρώτους βομβισμούς ακολούθησε η δράση ανεξάρτητων πολιτικών ομάδων.

'Η Ο.Τ. σαν τρομοκρατική ομάδα κ.λπ.

Η 'Οργισμένη Ταξιαρχία γράφτηκε ότι είναι μία ομάδα οπαδών της ατομικής τρομοκρατίας. Συνδυάζοντας τη λέξη «τρομοκρατία» με τη λέξη «ατομική», οι αριστεροί επικριτές μπορούν να την καταδικάσουν αυτόματα, αφού η ατομική τρομοκρατία είναι άπαμοιωνιμένη εξ ορισμού απ' τη σπονδυλική στήλη οποιασδήποτε επανάστασης — τις μάζες. Αρχικά η κριτική στρέφεται με οξύτητα ενάντια στους μύθους γύρω απ' τους αναρχικούς προπαγανδιστές της πράξης του 19ου αιώνα, όπως ο Ραβασόλ, εκμεταλλευόμενη τις προκαταλήψεις που υπάρχουν εναντίον τους, για ν' αποκρύψει όχι μόνο τη θεωρία και την πρακτική τους αλλά και οποιοδήποτε άλλο με τον οποίο μπορούν να συγκριθούν. Δεύτερο, η κριτική παραγνωρίζει το γεγονός ότι ο εξοπλισμός της επανάστασης είναι αναγκαίο να γίνει κάποτε κι αυτό μπορεί ν' αρχίσει από μικρές ομάδες ανταρτών, όπως συνέβηκε στην Κουβανέζικη επανάσταση. Οι ένοπλες ομάδες τότε μόνο αξίζει να κατακριθούν, όταν αποτυγχάνουν ν' αναπτύξουν και να σφυρηλατήσουν δεσμούς με άλλους αγώνες. Και τό αν πραγματοποιείται η όχι μία τέτοια ανάπτυξη, εξαρτιέται από μία μεριά, απ' δλόκληρο τό αριστερό κίνημα και την υποστήριξη (κριτική και/ή ενεργητική) που προσφέρει στη βίαιη τακτική. Τό ζωτικό θέμα δεν είναι πόσοι άνθρωποι συμμετέχουν σέ μία

σομβεστική έκστρατεία αλλά πόσο έναρμονίζονται: ι' ότι συμβαίνει σε διάφορους τομείς. "Αν έναρμονίζονται, τότε ή βία τους μπορεί να εκφράσει και να συμπληρώσει τις ενέργειες και τις ιδέες άλλων και ν' αποτελέσουν μέρος του συνόλου. Το κριτήριο δεν είναι ποιοι και πόσοι κάνουν μια συγκεκριμένη πράξη, αλλά πόσο αποτελεσματικά εϋθυγραμμίζεται αυτή με' ένα γενικότερο αγώνα. Τέλος, πρέπει να θυμόμαστε ότι για την άριστερά το αντίθετο του «άτομου» είναι ή «μάζα»· ότι ή καταδίκη κάποιου πράγματος σαν «άτομικου» αποτελεί τό δικό της τρόπο πρόωθησης της πολιτικής της μάζας. 'Αλλά αυτή ή πρόωση ανάμεσα στο «άτομο» και τη «μάζα» είναι ψεύτικη. Είναι κατ' αρχήν μή κριτική απέναντι στη παθητικότητα οποιασδήποτε μάζας κι αποκλείει, δίχως να υπάρχει συγκεκριμένη δικαιολογία, άλλες μορφές συλλογικής δράσης που δεν είναι ούτε «άτομικές» ούτε «μαζικές», όπως ή αυτόνομη δράση της εργατικής τάξης ή ενέργειες λογουχάρη, όπως των δημοφιλών.

Η Ο.Τ. καταδικάζεται σαν ελιτίστικη κι αντιδημοκρατική. Θεωρείται σά μιά αυτό - εκλεγμένη δράκα σωτήρων, που διεκδικούν αυθαίρετα για τον εαυτό τους τό δικαίωμα της λήψης των αποφάσεων μέσα στην επαναστατική διεδικασία, χωρίς να υποβάλλουν την πορεία της δράσης τους στο τέστ της επιδοκιμασίας και της υιοθέτησης από μέρους των μαζών. 'Υπάρχει ίσως κάποια αλήθεια μέσα σ' αυτή την κριτική αλλά οποσδήποτε όχι εξαιτίας των τυποποιημένων λόγων που προβάλλονται. Γιατί αυτοί προποθέτουν πως επαναστάτες είναι μόνο εκείνοι που δέχονται μιά μόνο πηγή λήψης αποφάσεων. Αυτό παραβλέπει τό ότι ή επαναστατική λήψη αποφάσεων είναι πιδό δημιουργική όταν είναι διαδομένη και πολυκεντρική. Αυτό τουλάχιστο συνάγεται αν σκεφτείτε πως ή επανάσταση αναφέρεται σε ανθρώπους που έχουν συνασπιστεί προκειμένου να πάρουν τον έλεγχο της ζωής τους και να μάθουν να παίρνουν αποφάσεις για τον εαυτό τους. Και σκεφτείτε απλώς τί σημαίνει στη σημερινή προοπτική ή ιδέα της «υποβολής της πορείας δράσης στο τέστ της έγκρισης... από μέρους των εργατών, ιδιαίτερα αφού όλοι οι ύφιστάμενοι μηχανισμοί για την εξακρίβωση των απόψεων της εργατικής τάξης είναι εξω-

τερικοί και γραφειοκρατικοί. Θα γινόταν καμιά σοβαρή απεργία αν οι άνθρακωρύχοι ζητούσαν την Εγκριση της πλειοψηφίας των υπόλοιπων Βρετανών εργατών; Μιά τέτοια ιδέα μέσα στη σφιγερή προοπτική θάταν μιá συνταγή παθητικότητας.

Επικριτές που τὰ καταφέρνουν καλύτερα με τις ταμπέλες παρά με τις αναλύσεις, έχουν κατηγορήσει την Ο.Τ. για τή φανερή της μυστικότητα, ότι είναι απομονωμένη και συνομοσπική. Η κριτική για τή μυστικότητα είναι πολύ ήλθια. "Αν οί άνθρωποι εξακολουθούν ν' άνησυχούν για τήν ένγημέρωσή τους (ποιός τό έκανε, τί θα κάνουν μετά, πότε θα τό κάνουν;) αυτό σημαίνει ότι δέν έχουν συλλάβει τό γεγονός ότι ή επανάσταση είναι «παράνομη», ανεξάρτητα από τό αν ή τακτική που χρησιμοποιούμε σε κάποια δοκιμή στιγμή, είναι νόμιμη ή παράνομη κι ότι όπωςδήποτε δραστηριότητες σαν τό βομβισμό ή τό σαμποτάζ πρέπει νά περιβάλλονται με πολύ αυστηρή μυστικότητα.

Ο παράνομος χαρακτήρας του βομβισμού επιβάλλει στην Ο.Τ. ένα δορισμένο είδος απομόνωσης, με τήν έννοια ότι δέ μπορεί νά δουλέψει ανοιχτά με άλλες διάδες, νά μοιραστεί ή νά συντονίσει διάφορες ενέργειες. Η ιδέα ότι θα μπορούσε είναι άδιανοήτη αυτή τή στιγμή στην Άγγλια. Αυτό δέ σημαίνει ότι έτσι θα 'ναι πάντα (δ IRA στο ελεύθερο Ντέρρυ δέν αντιμετώπιζε αυτό τό συγκεκριμένο πρόβλημα...), ούτε ότι οί ενέργειες της Ο.Τ. δέν έχουν κανένα αντίτυπο σ' ότι μπορεί νά κάνουν άλλοι άνθρωποι. Άλλά ή ευθύνη για τήν πύδ αποτελεσματική λειτουργία αυτού του είδους της αλληλεπίδρασης είναι διμερής: ή Ο.Τ. χρειάζεται νά κάνει τις πράξεις της διάφανες και νά τις στηρίξει: με όσο τό δυνατό περισσότερες έπεξηγήσεις κι οί άνθρωποι που χρησιμοποιούν άλλα μέσα πάλης πρέπει νά δείξουν κάποια ανταπόκριση σ' αυτή τήν τακτική — ανεξάρτητα αν τή βλέπουν έχθρικά ή όχι — αναγνωρίζοντας τουλάχιστο ότι ή Ο.Τ. αποτελεί μέρος του κινήματος και πως ότι κάνει σχετίζεται μ' αυτό. Γιατί δίχως αυτή τήν αναγνώριση, ή Ο.Τ. θα 'ναι ούσιαστικά απομονωμένη (πως συνέβαινε ως τὰ τώρα), όπως είναι απομονωμένο ένα άτομο όταν δέν παίρνει απαντήσεις στα γράμματα που στέλνει.

Τό ν' αποκαλείται ή Ο.Τ. «συνομοσπική» δίνει τήν εικόνα

μιάς ομάδας που επιδιώκει να επιβάλλει τους σκοπούς της πάνω στο λαό. 'Αλλά ο στόχος της Ο.Τ. δεν είναι χειραγωγικός. Φυσικά, το κράτος θεωρεί την Ο.Τ. σά μιá συνωμοσία, αλλά τότε είναι άντικανο να άνεχτεί την ιδέα ενός συμπαιγός κινήματος θεωρώντας το σά μικρές καταχθόνιες ομάδες που δουλεύουν για τους δικούς τους στόχους... να πώς εξηγεί κάθε άποτυχία (π.χ. ο λόγος του Κάρ για «μικρές αλλά ισχυρές μειοψηφίες άνάμεισά μας», μετά τή νίκη των άνθρακωρύχων).

'Η Ο.Τ. θεωρείται: ότι δημιουργεί ένα ό π ο κ α τ ά σ τ α τ ο της μαζικής δράσης. 'Αλλά καιιά άπ' τις ενέργειές της δέν είχε την έννοια ύποκατάστατου της μαζικής δράσης. 'Όλες της σχεδόν οι ενέργειες άπόδλεπαν στη συμπλήρωση των μαζικών άγώνων, στο βιομηχανικό και σ' άλλα μέτωπα. Οι χαρακτηριστικές της ενέργειες ενάντια σέ συμβολικούς στόχους είναι: φανερό ότι γίνονταν παράλληλα με μαζικές ενέργειες (π.χ. 'Η βομβιστική ενέργεια στο σπίτι του Κάρ έγινε την ίδια μέρα με μιá μεγάλη διαδήλωση ενάντια στο Νόμο περί Βιομηχανικών Σχέσεων) καθώς επίσης και για να δείξουν τη δυνατότητα ενός νέου είδους συλλογικής πάλης.

'Η Ο.Τ. επικρίνεται σάν «τυχοδιωκτική». Πίσω άπ' αυτή την κατηγορία κρύβεται ή άποψη ότι είναι άκατάλληλη ή ένοπλη έπαναστατική δράση στη Βρετανία εκτός άπ' την τελική φάση της επανάστασης, που θα είναι «ώριμες» οι ύλικές προϋποθέσεις. Αυτή ή άποψη είναι πολύ συντηρητική. Μόλις άναγνωρίζεις την άνάγκη της επαναστατικής ένοπλης πάλης σέ κ ά π ο ι α φάση (άκόμα κι αν δέν είναι ή τελική), τότε πρέπει ν' άναγνωρίζεις την άνάγκη να προετοιμαστείς για' αυτή ΤΩΡΑ. «Τό αντίρτικο της πόλης βασίζεται στην άνάλυση... ότι όταν είναι ώριμες οι συνθήκες για ένοπλο άγώνα, θάνα: πολύ άργά για να προετοιμαστείς για' αυτόν» (Τμήμα Κόκκινος Στρατός). Σας ρωτάμε: πιστεύετε πραγματικά πώς όταν ή επαναστατική έπιθεση φτάσει στο σημείο να την αντιμετώπιζει το κράτος μ' όλες του τις δυνάμεις, ή ένοπλη αντίσταση θα έμφανιστεί σάν τό άγιο πνεύμα; Λοιπόν, έμεις δέν τό πιστεύουμε, έπομένως δέ μπορούμε να διαγράψουμε εκ των προτέρων την Ο.Τ. με τή δικαιολογία ότι ή

ἀπὸ μέρους τῆς χρήσῃ τῆς ἐπαναστατικῆς βίας ὑπῆρξε πρόωρη. Ἴσως ὁ τύπος τῆς ἔνοπλης πάλης τῆς Ο.Τ. νὰ μὴν εἶχε διαλεχθεῖ σωστά, ἴσως ἢ Ο.Τ. νὰ ἔπρεπε νὰ ἔκανε πῶς μακροχρόνη προετοιμασία. (Οἱ Τουπαμάρος προετοιμάζονταν ἐπὶ 7 χρόνια), ἀλλὰ δὲ μπορούμε νὰ τοὺς καταδικάσουμε ἐπειδὴ πῆρξαν σὰ σοβαρὰ τὴν ἰδέα τῆς ἔνοπλης ἀντίστασης. Τὸ ἀν εἶναι σωστὸ νὰ ὀργανώνεται ἔνοπλη ἀντίσταση ἐξαρτιέται ἀπ' τὸ ἀν εἶναι δυνατό. Τὸ ἀν εἶναι δυνατό μπορούμε νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε μόνο μέσα στὴν πρακτικὴ. Οἱ πράξεις ἀλλάζουν τίς καταστάσεις μέσα στὶς ὁποῖες ἀγωνιζόμαστε, τίς τακτικὲς πού χρησιμοποιοῦμε.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πράγμα, δὲ μπορούμε νὰ δεχτοῦμε τὴν ἰδέα τῆς ἔνοπλης πάλης σὰ μιὰ αὐτοδύναμη φάση ἢ στάδιο. Αὐτὴ ἢ ὀπτικὴ εἶναι μονοδιάστατη. Ἡ ἔνοπλη πάλη ἔχει νόημα μόνο ἀν χρησιμοποιεῖται παράλληλα μὲ ἄλλες μὴ στρατιωτικὲς μορφὲς ἀγώνα. Μόλις γίνῃ κατανοητὸ αὐτὸ, τότε εἶναι φανερὸ πῶς θὰ ὑπάρξουν πλαίσια μέσα σὰ ὁποῖα οἱ ὀμάδες ἔνοπλης πάλης δὲ θὰ μπορούν ν' ἀντικαταστήσουν τίς νόμιμες ἀριστερὲς ὀργανώσεις. Οἱ μειωνυμένους πράξεις δὲ μπορούν ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ταξικὴ πάλη· οἱ βόμβες καὶ οἱ ἄλλες τακτικὲς τοῦ ἀντάρτη τῆς πόλης δὲ μπορούν ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ἀγχιτάσια, ὑπονόμευση, οἰκοδόμησι ἐναλλακτικῶν δομῶν στὸ βιομηχανικὸ μέτωπο καὶ στὶς κοινότητες.

Οἱ ἐνέργειες τῆς Ο.Τ. διαγράφονται ἀντιπαραγωγικῶς, μὲ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι πρόσφερε στὸ κράτος ἕνα πρόσχημα γιὰ νὰ κλιμακώσει τὴν καταστολή. Ἀλλὰ ὅλοι μας ξέρουμε ὅτι τὸ κράτος μπορεῖ νὰ ἐφεύρει, ἐξίσου εὐκολὰ μὲ τὸ νὰ βρεῖ, ἕνα πρόσχημα γιὰ τὴν κλιμακώση τῆς καταστολῆς (αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβηκε πρόσφατα στὴν Ἰταλία) καὶ ὅτι ἡ κατασταλτικὴ τοῦ ἀπάντησι εἶναι πῶς συχνὰ παρά ὄχι, ὀλοτέλα δυσανάλογη μὲ τὴν ἀμείωσι ἢ τὴ μακρυνὴ ἀπειλή πού ἀντιπροσωπεύει ὁποιαδήποτε πράξι. Σὰν κανόνας, ἡ κλιμακώση τῆς καταστολῆς τοῦ ταξικοῦ πόλεμου συμβαίνει ἀνεξάρτητα ἀπ' ὅτι κάνει ὁποιοσδήποτε τομέας τῆς ἀριστερᾶς. Οἱ βασικοὶ ἔλιγμοι τῆς ἀρχουσῆς τάξης ὑπαγορεύονται ἀπ' τὰ μεταβαλλόμενα πρότυπα τοῦ καπιταλισμοῦ. Δοσμένης μᾶς ἐκλογῆς, ἡ Βρετανικὴ ἀρχουσα τάξι εἶναι φανε-

ρό πώς θα προτιμοῦσε τὴν κυριαρχία διαμέσου τῆς κατασταλτικῆς ἀνοχῆς, ἀπ' τῆ σημερινῆ ἀσταθῆ κατάσταση πραγμάτων. Ἄλλὰ μὴ τέτοια πολυτέλεια ἀποκλείεται ἀπ' τὶς ἐπεΐγουσες ἀνάγκες τοῦ συστήματος — ὡς αὐξήσει τὰ κέρδη, νὰ βελτιώσει τὴν παραγωγικότητα, νὰ χαλιναγωγῆσει τὴ βιομηχανικὴ καὶ κοινωνικὴ μαχητικότητα κ.λπ. Ἡ ἔνταση τῆς καταστολῆς εἶναι ἀπαπόφευκτη μὲν ἢ ἐργατικὴ τάξη ἀρχίζει ὡς ἀνταποδίνει τὰ χτυπήματα.

Ἐξετάζοντας πῶς προσεχτικῶς αὐτὴ τὴν κριτικὴ, χρειάζεται νὰ ρωτήσουμε, ποῖο εἶδος καταστολῆς πρόκυψε πραγματικῶς ἀπ' τὴν πρακτικὴ τῆς Ο.Τ. καὶ ποῖος ἐπηρεάστηκε; Οἱ ἀμέτρητες ἐπιδρομῆς, συλλήψεις, φυλακίσεις, παγιδεύσεις τηλεφώνων καὶ δίκαιες στρέφονταν σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐνάντια στὰ ἀντιεξουσιαστικὰ ἢ μὴ εὐθυγραμμισμένα στρώματα τῆς ἀριστοκρατίας (κίνημα ἀπελευθέρωσης τῆς γυναίκας, πολιτικὲς κομμουνιστές, ἀντεργκράουντ βιβλιοπωλεῖα, ἀντεργκράουντ τύπος). Μήπως τ' ἀποτελέσματα πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς χώρους ἦταν ἀντιπαραγωγικὰ; Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐπηρεάζονται ἅμιστα εἶναι ἐκαίνοι ποὺ ἔχουν μάθει πολλά. Ὑπάρχει τώρα μὴ ἀνγνωρίση πῶς ἂν δὲν εἴμαστε προετοιμασμένοι γιὰ παρακολούθησεις, ἐπιδρομῆς κ.λπ., δὲν παίρνουμε τὸν ἀγῶνα στὰ σοβαρά. Εἶναι ἴσως ἕνα μικρὸ σχῆμα, ἀλλὰ ἢ συνειδητὴ τῆς ἀναγκαιότητος προφύλαξης ἀπ' τὴν αἰμοδορία καὶ τὰ μακελιὰ τῶν κυριάρχων μας, γεννιέται μόνον δταν ἀρχίσει ἢ ἀντίδραση. Ἀλλὰ αὐτὴ ἢ ἀντίδραση δὲν ἐμφανίζεται εὐτυχῶς σὰν ἕνα χτύπημα κι εἶναι φανερό ὅτι θὰ ἔρθουν καὶ ἄλλα χτυπήματα. Ἔτσι μπορούμε νὰ διδάχτοῦμε σήμερα ἀπὸ τὴν καταστολὴ τοῦ χιῆς, πῶς νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν πολὺ μεγαλύτερη καταστολὴ ποὺ θὰ ὑποστοῦμε, χωρὶς ἀμφιβολία, στὸ μέλλον. Ἡ ὀργάνωση γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν φυλακῶν ἀρχίζει νὰ παίρνει ἕνα συγκεκριμένο σχῆμα. Τώρα ξέ- τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ἀναπτύσσεται, ἐπίσης, μὴ δισ- ροῦμε πῶς νὰ ὑπερασπιζοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας μέσα στὸν ἀγῶνα, μερτῆς διαδικασίᾳ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ στρώματα καὶ τοὺς ἀνθρώ- πους ποὺ βρίσκονται ἀντιμέτωποι μὲ τὸ νόμο γενικότερα. Ἡ γνώ- ση ποὺ ἀποχτήθηκε ἐφαρμόζεται σὲ κάθε ἀπόπειρα ποὺ ἀποδύ- πει στὴν ταξικὴ αὐτο-ὀργάνωση.

Ἄλλὰ ἀκόμα κι ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν κατάφεραν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν καταστολή — ἂν πραγματοποιούσαν μιὰ πολὺ πῶς σοβαρὴ ἐπίθεση ἐνάντια στὸ ἀντιεξουσιαστικὸ τριῆμα τοῦ κινήματος, σὺν ἀποτελέσματα τῶν βοϊδοισιῶν, αὐτὸ θὰ καταδίκαιζε ἀπὸ μόνος του τὴν Ο.Τ.; Ἡ ἀριστερὰ δὲ θάνα: ποτὲ ἐτοιμὴ νὰ υἱοθετήσῃ: μιὰ τακτικὴ, ἂν αὐτὴ ἐμπεριείχε τὸν κίνδυνο κλιμακώσεως τῆς καταστολῆς (κι αὐτὴ ἢ τακτικὴ δὲ χρειάζεται: νὰ βασίζεται: ἀνγκυραστικὰ στὰ ὅπλα, π.χ. τὰ πολιτικὰ δικαιώματα σὲ μιὰ συγκεκριμένη στιγμή τῆς ἱστορίας). Μήπως εἶναι ἱκανοποιημένη νὰ παραμένει: μιὰ καθαρὰ ἀ ν τ ι δ ρ α σ τ ι κ ῆ δύναμη, ἀκόμα κι ὅταν τὸ κράτος εἶναι: στὰ πρόθυρα νὰ χρησιμοποιήσῃ: τὸ στρατό του ἐνάντια στὸν ἴδιο του τὸ λαό. (Πόσα Ντέρρυ θὰ χρειαστοῦν ἀκόμα μέχρι...).

Αὐτὸ δὲ σημαίνει: πῶς δὲν πρέπει: ν' ἀσκηθεῖ κάποια κριτικὴ στὴν Ο.Τ. Προσπαθοῦμε ν' ἀνοίξουμε τὸ δρόμο γιὰ μιὰ κριτικὴ πού θάχει: μιὰ ρεαλιστικὴ, μὴ μηχανιστικὴ βάση. Τὰ παραπάνω ἐπιχειρήματα δὲ στέκονται, γιατί παρουσιάζουν μιὰ ψευτικὴ σειρά ἐναλλακτικῶν λύσεων: εἴτε δλότελα ἀπομιμωμένη ἀτομικὴ τρομοκρατία ἢ ἐπανάσταση τοῦ τύπου πρωτοποριακοῦ κόμματος. Ἄλλὰ δὲν ἀληθεύει: ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι: ἐπαναστάτες. μόνο ἂν ἀφοσιωθοῦν: στὴν οἰκοδόμησιν ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ κόμματος. Οἱ ἄνθρωποι πού συνασπίζονται: Ε ξ ῶ ἀπ' τοὺς κόλπους τῶν μαζικῶν κομμιάτων, γιὰ ν' ἀγωνιστοῦν ἐνάντια στὴν καταπίεση, εἶναι: κι αὐτοὶ ἐπαναστάτες. Ἐφαρισμένη μὲ συνέπεια, ἢ ὀρθόδοξη ἀριστερὴ προσέγγιση ἀπορρίπτει: ὄχι μόνο κάθε ἀτόνομη δράση τῆς βάσης τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀλλὰ ἐπίσης: καὶ τίς προσπάθειες τῶν λεγόμενων «περιθωριακῶν» ομάδων ὅπως οἱ γυναικες, οἱ μαῦροι, οἱ ἀνεργοί, οἱ ὁμοφυλόφιλοι, πού ὀργανώνονται: γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴ συγκεκριμένη τους καταπίεση. Κι: εἴτε τὸ θέλουν οἱ «σύντροφοί» μας εἴτε ὄχι, αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες βρίσκονται σήμερα: στὸ προσκήνιο. Ἔτσι ἀπορρίπτουμε τὴν ἰδέα: ὅτι ἢ ἐπανάστασή μας πρέπει: ν' ἀκολουθήσῃ: μιὰ μακρόχρονη διαδικασία: διγμουργίας ἑνὸς μαζικοῦ κόμματος, σύμφωνα μὲ: μιὰ καθορισμένη, διάταξη σταδίων. Καὶ δὲν ἔχουμε: καιρὸ γιὰ: καμιά πρωτοπορία. πού θεωρεῖ: ὅτι ἔχει: δεῖ ἕνα φῶς τὸ ὁποῖο ἔχει: καθήκον νὰ μεταδώσει: στίς μάζες.

Ἡ πράξη και τὸ θέαμα

-Αὐτοὶ οἱ ἀντάρτες εἶναι οἱ βίαιοι ἄκτιβιστὲς μὲς ἐπανάστασης ἀποτελούμενης ἀπὸ ἐργάτες, φοιτητὲς, δασκάλους, συνδικαλιστὲς, ἀμφιλόφιλους, ἀνεργούς καὶ γυναῖκες, πού ἐπιδιώκουν τὴν ἀπελευθέρωση εἶναι ὅλοι ὀργιαμένοι -

Επιφυλλίδα τῆς EVENING STANDARD

(- Ἡ κόκκινη σημαία τῆς ἐπανάστασης πού ἀνεμίζει σ' ὅλη τὴ Βρετανία...-)

Πῶς μπορούμε νὰ χαρακτηρίσουμε τότε τὴν Ο.Τ.; "Οἱ πέτυχε ἢ δὲ ἀπέτυχε;

Ἡ Ο.Τ. δὲν πίστεψε ὅτι οἱ βόμβες τῆς ἦταν πιθανὸ νὰ νικήσουν ἀπὸ μόνες τὸν ταξικὸ πόλεμο. Οἱ πράξεις τῆς ἦταν χαρακτηριστικὲς, σχεδιασμένες ἀπ' τὴ μιὰ μεριά γιὰ νὰ ἐκθέσουν τὴν τρωτότητα τῆς ἀρχουσῆς τάξης καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ δείξουν τὴ δυνατότητα ἐξοπλισμοῦ τῆς ἐπανάστασης.

Ὅστε οἱ βόμβες ἀποτελοῦσαν πράξεις σαμποτάζ, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία θὰ ἐγκαιτο στὴν καταστροφὴ κάποιου πράγματος πού θάβταν, λόγου χάρη, δύσκολο ἢ ἀδύνατο ν' ἀντικαταστήθῃ. Ἦταν μᾶλλον συμβολικὲς καὶ γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ὁ συμβολισμὸς πρέπει νάβαι φανερό καὶ κατανοητό. Ἐδῶ ἦταν ἡ βασικὴ ἀποτυχία τῆς Ο.Τ. — ἡ προπαγάνδα τῆς, ὁ τρόπος πού ἐξηγεῖ τίς πράξεις τῆς. Ἡ προπαγάνδα μπορεῖ νὰ ὑποδιαιρεθῇ σὲ τρεῖς πλευρὰς: τὴν ἱδικὴ τὴν πράξη (ὁ στόχος, ὁ χρόνος, τὸ εἶδος τῆς βόμβας κ.λπ.), τὸ μέσο διανομῆς τῆς γραφτῆς προπαγάνδας καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς προπαγάνδας ἐκείνης.

Μόνον σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἦταν αὐτονόητοι οἱ βομβισμοί. Λόγου χάρη, ἡ ἐκλογή τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ρόμπερτ Κάρ σὲ στόχου, σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ὑπῆρχε μεγάλη κλιμάκωση τῆς ἀντίθεσης ἀπέναντι σὸ Νόμο περὶ Βιομηχανικῶν Σχέσεων, πού ἦταν ἔργο τοῦ Κάρ. Τὸ νόημα μερικῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους βομβισμοὺς δὲν ἦταν φανερό καὶ συνακόλουθα μπορούσε εὐκολὰ νὰ περρανοθῇ ἢ, στὴν καλύτερη περίπτωση, νὰ διαλυθῇ ὁ ἀντίκτυπός του μὲ τὸ νὰ ἐκφραστῇ ἀποκλειστικὰ στὴ βοηθητικὴ γραφτῆ προπαγάνδα.

Ἡ "ὁ" δὲν διανομῆς πού διᾶλεξαν γιὰ τίς ἀνακοινώσεις τους

ήταν, αρχικά, ο τύπος του κατεστημένου, που ήταν φυσικά ελεύθερος να τις «πνίξει» ή να τις δημοσιεύσει διαστρεβλώνοντας τις. Προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει τις εφημερίδες, ή Ο.Τ. ίσως να κέρδισε σε αριθμό «άναγνωστών», αλλά έχασε κάθε έλεγχο πάνω στο ύλικό της. Αν ο τύπος έπαιρνε γραμμική, όπως κι έγινε, να πνίξει τα νέα για τους βολιτισμούς, είναι φανερό ότι θα έπνιγε επίσης και τις ανακοινώσεις. Ξέχωρα απ' τους πρακτικούς λόγους, υπάρχει κάτι θεμελιακά λαθεμένο στη στροφή σ' ένα μέσο, που συνήθως χειραγωγεί για να διατηρήσει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. (Από τον Αύγουστο του 1971, όμως, και μετά, οι ανακοινώσεις στέλνονταν σε αντερηγράουν εφημερίδες και ριζοσπαστικές ομάδες, σά μιὰ απόπειρα ξεπεράσματος αυτής της αντίφρασης).

Οι ανακοινώσεις μπορούν επίσης να επικριθούν για το περιορισμένο τους. Το αποτέλεσμα τους περιορίστηκε πολύ από ένα έμμεσο, διδαχτικό, κατηγορηματικό στυλ. Το νταηλίκι ήταν πολύ τραδηγημένο («καταστρέφουμε άργά τα μακριά πλοκάμια του καταπιεστικού κρατικού μηχανισμού»), ή επίθεση ενάντια στις άλλες τάξεις της άριστεράς υπερβολικά όργυμένη.

Κι ύστερα υπάρχει μιὰ αναμφισβήτητη δόση ρομαντισμού και φαταλισμού, που διαστρέβλωσε την πρακτική τους (δέν ήταν στην πραγματικότητα όπαδοί της άτομικης τρομοκρατίας) κι έμπόδισε την ύλοποίηση του πώς να οικοδομήσουν μιὰ μόνιμη βάση για την όργυνη βία. Έδλεπαν τή συλλογική δράση με πολύ περιορισμένη όπτική — σάν μιὰ σειρά άπομιονιμένων πράξεων ήρωισμού και αυτοθυσίας δηλαδή, πράγματα που από τή φύση τους είναι σπάνια και σποραδικά. «Είμαστε έτοιμοι να ποθάνουμε για τή επανάσταση», κυχήθηκαν σε μιὰ ανακοίνωση, θά προτιμούσαμε μιὰ ρεαλιστική αντιμετώπιση των κινδύνων αντί για μιὰ μοιρολατρική στάση, γιατί ή Ο.Τ. λύνει τή σύγκρουση με τό θάνατο, όχι με τήν εξέταση του πώς θά επιδιώσει. Ή συζήτηση για τό θάνατο έρχεται σε άμεση αντίφαση με τήν έμφραση της Ο.Τ. στην πραγματοποίηση των έπιθυμιών σάν επαναστατικό κίνητρο και στόχο.

Χτυπώντας τὸ φετιχισμό τῆς νομιμότητας

• Μιά στιγμή τρόμου Πέροσε ἐπίσης ἀπ' τὸ μυαλό σου ἡ σκέψη ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὑποστηρικτὲς τοῦ Γιάν καὶ τοῦ Τζέικ καὶ τῶν ἀγαναχτισμένων χιππιδῶν, ἴσως ἔχουν στὸ κότω κότω κάποια θέση...» (Περιγραφή τῆς ἐπίδρουμης τῆς Εἰδικῆς Ἀσφάλειας σὲ μιὰ ἀπ' τὶς 60 διευθύνσεις, μετὰ τὸ βρωμιόμο τοῦ Ἄλντεροστ, πού ἐγινε στὸ τελευταίον φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῆς I S. -REBEL-)

Ἡ ἀριστερὰ πρέπει ταχύτατα ν' ἀναθεωρήσει τὴ στάση τῆς ἀπέναντι στὴ νομιμότητα καὶ τὴν παρανομία. Ὁ σεβασμὸς μᾶς γιὰ τὸ νόμο δὲν πρέπει νὰ εἶναι τίποτα παραπάνω ἀπὸ μιὰ σκοπιμότητα τακτικῆς, γιὰτὶ τὸ νὰ ὑποστηρίζεις τὴ νομιμότητα μ' ὀποιοδήποτε ἄλλο τρόπο εἶναι σὰ νὰ ὑποστηρίζει τὴν καθημερινὴ ἀδικία, τὴν καθημερινὴ καταστολή, τὴν καθημερινὴ ἐκμετάλλευση (ὄχι μόνον στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς, ἀλλὰ καὶ στὸ σχολεῖο, στὴν οἰκογένεια κ.λπ.). Ἡ νομιμότητα εἶναι ἓνα θέμα τῆς ἐξουσίας καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ Νόμου ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς καπιταλιστικῆς κυριαρχίας. Στὸ κάτω κάτω, ὁ νόμος δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἓνας δημόσιος κώδικας πὺ καθορίζει τί εἶναι ἡ κοινωνία καὶ πῶς πρέπει νὰ διευθύνεται, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται σ' ὄλους καὶ ὅπου εἶναι ἀναγκαῖο, ἐπιβάλλεται μὲ τὴ φυσικὴ δύναμη τῆς ἀστυνομίας, τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς φυλακῆς. Ἐπομένως ὁ σεβασμὸς γιὰ τὸ νόμο σημαίνει σεβασμὸ γιὰ τὴ σημερινὴ δομὴ τῆς κοινωνίας. Ἐπιπλέον, ἐνῶ ὁ νομικὸς κώδικας ἔχει τὴν ὑποστήριξη τῆς ἀστυνομίας κ.λπ. εἶναι φανερὸ ὅτι τὸν περισσότερον καιρὸ αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς δὲ χρειάζεται νὰ κινητοποιηθεῖ τὸν περισσότερον καιρὸ διατηρεῖται μὲ τὴ συναίνεση τοῦ λαοῦ. Ἡ συναίνεση/σεβασμὸς ἐκτελεῖ ἀκρῶς τὴν ἴδια λειτουργία μὲ τὴν ἀστυνομία. Ἀπ' ὅπου προέρχεται: κ' ἡ φράση «ἀστυνομικὸς μῆτα στὸ κεφάλι». Δὲν ὑπάρχει ἀνεξάρτητη, οὐδέτερη τοποθέτηση. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀναγνώριση αὐτῶν τῶν γεγονότων σ' ἓνα θεωρητικὸ ἐπίπεδο, ἡ ἀριστερὰ πάσχει στὴν πράξη ἀπὸ ἓνα λεγκλιτικὸ φετιχισμὸ.

Ἐπομένως τὸς μαχητὲς ἐργαζόμενους ὅταν γίνονται μαζικὲς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ χάνει κάθε ἐνδιαφέρον ὅταν περνᾶει ἀπὸ δίκην μικρὸς μόνον ἀριθμὸς ἀπ' αὐτούς. Δὲν προσφέρουν καμιά

συγκεκριμένη βοήθεια στον αδξανόμενο αριθμό των παιδιών της εργατικής τάξης που δεν έχουν άλλη εναλλακτική λύση εκτός απ' τὸ νὰ ζήσουν εκτός νόμου.

Μποροῦν νὰ παρακινουὺν ἀνοιχτά τοὺς ἐργάτες ν' ἀντισταθοῦν παράνομα, ἀλλὰ δὲν προχωροῦν στὴν ἀνάλυση τῆς δικῆς τους ὀργάνωσης μέσα σ' ἕνα παρόμοιο φῶς. Ὄταν τὰ γουρούνια ἀρχίσουν νὰ κάνουν ἐπιδρομὲς στὰ σπίτια καὶ στὰ γραφεῖα τους, περιορίζονται σ' εὐγενεῖς διαμαρτυρίες μέσα ἀπὸ νόμιμα κανάλια. Συλλαμβάνονται παράνομα σὲ νόμιμες διαδηλώσεις, καὶ πηγαίνουν ἡσυχα στὰ δικαστήρια γιὰ νὰ δικαστοῦν. Οἱ φυλακισμένοι σύντροφοι ξεχνιοῦνται. Ἀποῦ συγκεκριτροποιοῦνται: τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ τὴν δραστηριότητά τους, τὰ γουρούνια δὲν ἔχουν παρὰ νὰ κάνουν λίγες ἐπιδρομὲς γιὰ νὰ τὰ μάθουν ὅλα γι' αὐτούς.

Τὴν ἴδια στιγμὴν πού τὸ κράτος ὑποκινεῖ τὴν ὑστερία ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀναγκαιότητα σεβασμοῦ γιὰ τὴν Κυριαρχία τοῦ Νόμου, χρησιμοποιεῖ ταυτόχρονα, σ' ἕνα αδξανόμενο βαθμὸ, διάφορα μέτρα γιὰ νὰ ἐξουδετερώσει τὴν ἀντίσταση π.χ. ἐπινοεῖ ἕνα νέο νόμο γιὰ νὰ κάνει παράνομες διάφορες νόμιμες δραστηριότητες — σὰ μὰ τεχνικὴ ταξικὸ πολέμου.

Σεβόμενη τὴ νομιμότητα, ἡ ἀριστερά, ὑποτιμᾷ τὸ μηχανισμό καταστολῆς καὶ συνακόλουθα δὲ μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ στὴν καταστολὴ ὀργανώνοντας ἀντίσταση. Εἶναι ἥλιθο νὰ περιμένουμε νὰ μᾶς βγάλει εκτός νόμου τὸ σύστημα, σὰ νὰ πρόκειται γιὰ ἕνα χτύπημα τῆς μοίρας.

Νὰ πῶς ἐμφανίζεται στὸ προσκήνιο ἡ δίκη τῶν 8 τοῦ Στάκ Νουόινγκτον κι ἄλλες πολιτικὲς δίκες. Αὐτὸ πού συνέβηκε στὸν Πρέσκοτ, αὐτὸ πού συμβαίνει στοὺς 8, δὲ μπορεῖ νὰ ἀγνοηθεῖ σὰ νὰ πρόκειται γιὰ ἀποιονωμένους ἐνέργειες καταστολῆς ἐναντίον σ' ἀνεξάρτητα τμήματα τῆς ἀριστερᾶς.

Οἱ μεγάλης ἔκτασης ἐπιχειρήσεις διώξεων, πού συνεχίζονται ἐδῶ καὶ 2 χρόνια, ἔχουν νόημα μόνο σὰν ἐξάσκηση ἀ ν ἀ σ χ ε σ η ς. Ἐξαπολύθηκαν μὲ σκοπὸ νὰ λειτουργήσουν σὰ προληπτικὰ μέτρα ἐναντίον σὲ κάθε λογῆς ἐνεργῆ ἀντίσταση πού ἐπιχειρεῖται ἀπ' τοὺς ἀριστεροὺς, μέσα ἢ ἔξω ἀπ' τὰ ἀριστερὰ κόμ-

μιατα. Στην πορεία της διαδικασίας, το κράτος εκπαιδεύει επίσης και προετοιμάζει τις στρατιωτικές κι αστυνομικές του δυνάμεις γι' αγώνες που μπορεί ν' ακολουθήσουν αν αποτύχει ή ανάσχεση. Το μήνυμα είναι: καθαρό: ή διαμαρτυρία των άριστερων είναι μια χαρά στο μέτρο που πάει ένα βήμα πίσω. Μόλις πάρει την πρωτοβουλία, μόλις ή διαμαρτυρία μετατραπεί σε επίθεση, ή άριστερά πρέπει να λογαριαστεί με το κράτος που κάνει: ότι μπορεί για να φυλακίσει την επανάσταση. (Στο τέλος της δίχως των Πρέσκοι — Πούρντι, ο δικαστής Μέλφορντ Στήβενσον καθόρισε με τους ακόλουθους όρους το πώς βλέπει τη συννομία το δικαστήριο: «για να προκαλέσει τέτοια αναταραχή στους συνήθεις φορείς του νόμου, ώστε να προκληθούν μεγάλες ζημιές στην κοινωνία που ζούμε». Αυτό το εγκλημα διαπράττεται κάθε στιγμή, απ' όταν ένας σοσιαλιστής μαχητής άρχισει πραγματικά να εμφανίζεται στην πράξη ένα μέρος απ' όσα πιστεύει).

Η βομβιστική έκστρατεία της Όργισμένης Ταξιαρχίας αποτελεί μέρος μιας απόδοσης της αγωνιστικότητας σ' αυτή τη χώρα. Πολλοί μπορεί να συνεχίζουν να διαφωνούν με τη συγκεκριμένη μορφή της αγωνιστικότητας αυτής (τους βομβισμούς), αλλά όλοι μας πρέπει να πάρουμε υπόψη το γενικό δίδαγμα που το πέριχμά της έχει προσφέρει. Όλοι εκείνοι που είναι αναμειγμένοι στην ενεργή αντίσταση και πάλη, πρέπει να περιμένουν την παρνομία. Κι από το κράτος μπορεί να καθορίσει την ενεργή αντίσταση όπως γουστάρει, είναι τρελλό να νομίζετε ότι δεν πρόκειται να σας καταδιώξουν. Δε χρειάζεται να φάξετε έξω απ' αυτή τη χώρα, για να βρείτε περιπτώσεις στις οποίες το να γράφετε μια προκήρυξη θεωρείται σαν εγκληματικό αδίκημα: Ο Μίκυ Τόμπιν έκτειε σήμερα μια ποινή 2 χρόνων στις φυλακές Τσέλιςφορντ επειδή εξέδιδε φυλλάδια που «θα μπορούσαν να προκαλέσουν αναταραχή μέσα στις τάξεις του στρατού».

Η παραδοσιακή άριστερά έχει ήδη χαρακτηριστεί σε μια «ισχυρή μειονότητα». Αν δεν παραδοθεί, θα πρέπει να περιμένει ότι θα χαρακτηριστεί κι αυτή «έκκληματική», ακόμα και «terrorιστική». Όταν το κράτος βάζει σε ενέργεια το μηχανισμό της παρανομοποίησης, ή άριστερά πρέπει ν' άρχισει να σκέφτεται ά-

καφορικά με τη δημιουργία συνθηκών για επαναστατική πάλη έξω απ' τη νομιμότητα του κράτους.

Είναι φανερό πώς δὲν αποτελεί σύμπτωση τὸ ὅτι πάνω ἀπὸ τὸ 90% τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι σήμερα στὶς φυλακὲς προέρχονται ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη. Οὐτε εἶναι ἀπλῶς τυχαίو τὸ ὅτι ἡ μεγάλη πλειοψηφία τους προέρχεται ἀπὸ συγκεκριμένα ἀστικά γκέττο, ὅπου ἡ ἐνταση τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐπιβίωση δημιουργεῖ ἀναπόφευκτα μιὰ κατάσταση συνεχοῦς σύγκρουσης μὲ τὰ ὄργανα τῆς ἀρχουσας τάξης.

Δὲν εἶναι μόνο τὸ ὅτι σ' αὐτὲς τὶς περιοχὲς ἡ καταπίεση τῆς φτώχειας εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε πολλοὶ νὰ μὴν ἔχουν ἄλλη ἐκλογὴ ἀπ' τὸ νὰ στραφοῦν στὸ ἐγκλημα σὰ μέσο οἰκονομικῆς ἐπιβίωσης. Οὐτε εἶναι μόνο τὸ ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ δραστηριότητα ἀποτελεῖ μιὰ μορφή ψυχολογικῆς ἐκτόνωσης —καὶ μιὰ ἔκφραση ἐξέγερσης ἐναντίᾳ στὴν ἔμπειρία τῆς ἀτέλειωτης καὶ ἐκτεταμένης καταπίεσης.

Κι οἱ δύο παράγοντες εἶναι φανερά σημαντικοί, ἀλλὰ γεννοῦν ἐπιπλέον ἕνα τρίτο παράγοντα: οἱ κοινότητες μέσα στὶς ὁποῖες τὰ ἐγκληματικὰ δίκτυα εἶναι πιὸ ἐκτεταμένα, συνεπάγονται ἕνα τρόπο ζωῆς ποὺ ἔχει τὴ δική του ἀντίληψη γιὰ τὴν ἱστορία, τοὺς δικούς του μύθους, τὶς δικές του ἀγορὲς γιὰ ἀνταλλαγὴ καὶ τὴ δική του πολιτιστικὴ δυναμικὴ, ποὺ βασιζέται καὶ ἡ ἴδια ττὴ, συνεχὴ σύγκρουση μὲ τὸ Νόμο. Ἔχει τὶς δικές της ποικιλίες καὶ πολυπλοκότητες καὶ παρόλο ποὺ ἀποτελεῖ κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ἀντίδραση στὶς κυρίαρχες ὕλικές συνθήκες, εἶναι ὑπερβολικὰ διασκορπισμένη γιὰ ν᾿ ἔχει μιὰ συνολικὴ συνοχή καὶ ἀντίληψη μιᾶς ὀργάνωσης τοῦ συνόλου. Εἶναι κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἕνα διασκορπισμένο δίκτυο, μέσα στὸ ὁποῖο ἀναπτύσσονται τὶς εἰδικότητές τους διάφορες μικρὲς ομάδες ἀτόμων, ποὺ συνήθως προσκολλοῦνται σ' αὐτὲς γιὰ πολλὰ χρόνια.

Παρόλο ποὺ εἶναι φανερό ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ ἀδελφότητα δὲν ἀποτελεῖ πρὸς τὸ παρὸν μιὰ επαναστατικὴ δύναμη, αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι πρέπει ν' ἀπορριφτεῖ σὰ μιὰ ἀπολιτικὴ ἀντανάκλαση τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔμπειρία εἶναι ἀσχετὴ μὲ τὴν ἐπαλ' τταση. Ἰπάρχουν μέσα της δυνατότητες ἀνάπτυ-

Ξης μιᾶς στενῆς σχέσης με τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά. Αὐτὲς οἱ δυνατώτερες πηγάζουν ἀπ' τὴ βασικὴ τῆς θέσης μέσα στὴ σημερινὴ δομὴ ἢ ἴδια τῆς ἢ ὑπαρξὴ ἀποτελεῖ μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἰδεολογία τῆς ἠθικῆς τῆς ἐργασίας (τῆς ἐκμετάλλευσης) καὶ τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας καὶ συνάμα μιὰ δυσφήμισή τῆς. Εἶναι ἐνταγμένη μέσα σ' ἓνα συνεχὴ ἀγῶνα ἐνάντια στὸ Νόμο καὶ τοὺς φορεῖς του καὶ στὴ διατήρησιν τῆς ἀρνήσῃς τῆς νὰ παῖξει τὸ παιχνίδι τῆς συνεργασίας με μιὰ ἀρχουσα τάξη, ποὺ ἐπιδιώκει μόνον διαμέσου τῆς πετυχημένης διάδοσης τοῦ μύθου, ὅτι οἱ ὑπῆκοοί τῆς δὲν ἔχουν ἄλλη ἐκλογὴ ἀπ' τὸ νὰ παραμείνουν παθητικὰ ὑποταγμένοι.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι μέσα σὲ κάθε ἐγκληματία κρύβεται ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἐπαναστάτη. Ἀγνοώντας γιὰ τὴν ὥρα τὴ διαστρέβλωσιν τῶν γκάγκστερς - καπιταλιστῶν — οἱ ὅποιοι μισοῦνται ἀπ' τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν «ἀξιοπρεπῶν ἐγκληματιῶν», ἐπειδὴ χτίζουν τίς αὐτοκρατορίες τους σὲ βᾶρος τῶν ὀμοίων τους, διατηρώντας ἓνα καθεστῶς τρομοκρατίας μόνον διαμέσου τῆς στενῆς συνεργασίας με τὴν ἀστυνομία, πολιτικούς κι ἐπιχειρηματίες, βλέπουμε ὅτι ὑπάρχουν φανερὲς πολιτικὲς συνέπειες μέσα στὴν κλιμακωνόμενῃ σύγκρουσιν ἀνάμεσα στὸ κράτος καὶ τὴν ἐγκληματικὴ ἀδελφότητα. Αὐτὴ ἡ σύγκρουσις ἤρθε βασικὰ σὰν ἀποτέλεσμα τῆς πρωτοβουλίας τοῦ κράτους, γιὰτὶ τὸ τελευταῖο φοβᾶται πῶς ἡ «ἐγκληματικότητα» μπορεῖ ν' ἀπειλήσῃ σύντομα τὴ δομὴ τοῦ συστήματος· ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ χτυπᾷ πολὺ πιὸ δυνατὰ ἐκείνους ποὺ θεωρεῖ ἐγκληματίες. Στὶς δραστηριότητες τῶν γουρουνιῶν, στὰ δικαστήρια καὶ στὶς φυλακὲς, ἡ σύγκρουσις ἀρχίζει νὰ παίρνει τίς διαστάσεις ἐνὸς πολέμου.

Ἡ ἀντίδραση ἔφερε μιὰ συνεχὴ ἀνάμειξη σ' ἐκείνους ποὺ δέχονται τίς ἐπιθέσεις τοῦ κράτους. Ἡ συνείδηση ὅτι ἡ ἀστυνομία, τὰ δικαστήρια κι οἱ φυλακὲς ἀποτελοῦν μόνον τὰ διεφθαρμένα ὄργανα ἐκείνων ποὺ κατέχουν τὴν ἐξουσία, ὑπῆρχε πάντοτε σ' αὐτούς. Αὐτὸ ποὺ τοὺς λείπει ὡς τὰ τώρα εἶναι ἡ ὀργανωμένη ἀπάντησις. Ἡ τελευταία μπορεῖ νὰ μὴ δοθεῖ προτοῦ ν' ἀναπτυχτεῖ μιὰ πιὸ

στενή σχέση τους με την επαναστατική άριστερά. Άλλά με την επιτυχία των άμέτρητων καθιστικών άπεργιών, οι όποιες συνεχίζουσι να συμβαίνουν σε πολλές φυλακές (συνέδηκαν όλες δίχως την καθοδήγηση της οργανωμένης άριστεράς), φαίνεται: οά να κινδυνεύουσι οι «έγκληματίες» προς μία συνείδηση συλλογικής άλληλεγγύης ή όποια, παρόλο που περιορίζεται για την ώρα στις φυλακές, πιθανόν να διαδοθεί πίσω στα γκέτο και να δώσει στον «πόλεμο κατά της έγκληματικότητας» μία σημαντική πολιτική διάσταση.

Έξαιτίας της εμφάνισης στη σκηνή, άπ' τη μία μεριά ενός κινήματος των φυλακικών και άπ' την άλλη μεριά των «έγκληματιών» της Όργισμένης Ταξιαρχίας και των Μχοϊκών ληστών τραπεζών του SWP, είναι που ή άριστερά πρέπει ν' αναθεωρήσει επειγόντως τη στάση της άπέναντι στην έγκληματικότητα. Μέχρι πριν άπό λίγο, ή στάση της διαστρεβλωνόταν άπ' τη γλυκειά φιλανθρωπία της ταξικής δικαιοσύνης.

Οι καιροί αλλάζουσι. Οι πολιτικοποιημένοι και οι «άλλόκοτοι» θεωρούσι: τώρα σάν ένας «κίνδυνος για την κοινωνία» και οι ποιινές φυλάκισης πέφτουσι βροχή. Τα τελευταία χρόνια προσπάθησαν να επεξεργαστούν νέους τρόπους κοινής ζωής και εργασίας. Ή προσπάθεια αυτή βρήκε την έκφρασή της στις κολλεκτίβες, που και οι ίδιες άπορρίπτουσι συνήθως την ήθική της εργασίας με βάση το συλλογισμό, ότι αν συνωμοτούμε ν' ανατρέψουμε το κράτος, μπορούμε εξίσου ν' άρνηθούμε να επιτρέψουμε στην άρχουσα τάξη να εκμεταλλευτεί τη μισή ενεργή μας ζωή. Η άπορριψη της ήθικης της εργασίας σημαίνει την άποδοχή της έγκληματικότητας.

(Άποσπάσματα κειμένου άπ' το Νο 9 του περιοδ. ANARCHII)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ΄

Ο ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Κατάσταση και προοπτικές

(Το ακόλουθο άρθρο δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο LANTERNE NOIRE, ένα ανεξάρτητο γαλλικό περιοδικό αναρχικής κριτικής, το Μάη του 1976. Το άρθρο είναι έργο του Φρέντυ, ενός συνεργάτη του FRENTE LIBERTARIO, οργάνου της F.I.J.L. που εκδίδεται στα Ισπανικά στο Παρίσι).

1967 - 1980: Πρώτα συμπτώματα της θραύσης ένος κινήματος

Είναι ιδιαίτερα δύσκολο τὸ νὰ καθορίσουμε μὲ χρονολογικὴ ἀκρίβεια τὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἀναγέννηση στὴν Ἰσπανία. Εἶναι καλύτερα νὰ μιλάμε γιὰ συμπτώματα. Ἀπ' τὰ 1966, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα στὰ 1967 καὶ 1968, ἀμέτρητες ἐπιμέλειες, κάνοντας σωπὴρὴ ἢ ρητὴ ἀναφορὰ στὸν ἀναρχισμό, ἀνάπτυξαν μιὰ ἀντιεξουσιαστικὴ πρακτικὴ. Πιο γνωστὲς ἀπ' αὐτὲς παρέμειναν οἱ ACRATAS τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαδρίτης. Θεωρητικὰ μὲλλον πιὸ κοντὰ στὸν σιτουασιονισμό, οἱ ACRATAS ἐπιδίωξαν μίσα σ' ἓνα στενὸ κύκλο, ἀφοῦ ὁ ἀποκλειστικὸς τους χῶρος ἦταν τὸ Πανεπιστήμιο. Διεκδικώντας πάνω ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα τὴν αὐτονομία, πραγματοποιοῦσαν ἄγριες προφορικὲς ἐπεμβάσεις καὶ κυκλοφόρησαν, ἰδιαίτερα δηκτικὰ «ἀντι-τράκ». Ἡ ἐπινόηση νέων μορφῶν ριζοσπαστικῆς πρόκλησης καὶ πολιτιστικῆς ὑπονόμησης,

εμφανίστηκαν ενάντια σέ μιá διττή εξουσία, πού εκπροσωπούσαν άπ' τόν πανεπιστημιακό θεσμό και τούς μπάτσους του και συνάμα, άπ' τίς «ύπεύθυνες» φοιτητικές οργανώσεις οι όποίες ελέγχονταν άπ' τούς μαρξιστές λενινιστές. Ό λενινο-στλινικόσ δογματισμός έφαρμιζόμενος άπό άμέτρητες σεχταριστικές κι άνταγωνιστικές τάσεις, πού ή κάθε μιá επιδιώκει: τήν ήγεμονία, έξηγει κατά ένα μέρος τό «άντιεξουσιαστικό ρεφλέξ» τών Ά κ ρ ά τ α ς. Παρόλο πού άποτελοΰσαν μιá μικρή μειοψηφία, αυτές οι αυτόνομες ομάδες, δίχως όποιοσδήποτε συνεκτικός θεωρητικός διαιτυπώσις και δίχως κανένα σύνδεσμο άνάμεσά τους, έσπασαν τή μονοτονία του πανεπιστημίου έγκαινιάζοντας μιá χαρούμενη επαναστατική ριζοσπαστικότητα μέσα σ' αυτό. Όταν έγινε αίσθητός στη Μαδρίτη ο άντίκτυπος του Μάη 1968, οι Ά κ ρ ά τ α ς, πού όνομάζονταν επίσης Independientes (Άνεξάρτητοι), πραγματοποιήσαν μιá θεαματική άνάπτυξη. Η κáμψη τών άγώνων κι ή όμαλοποίηση πού επιβλήθηκε άπό κοινού τόσο άπ' τό θεσμό όσο κι άπ' τή συνετή Άριστερά, έπρόκειτο νά δώσουν ένα τέλος, μερικά τουλάχιστο, στην άσεβή «τρέλλα» τών άντιεξουσιαστών. Μόλις άρχισε τό καπέλωμα, οι Άκράτας άργά αλλά σταθερά περιορίστηκαν στη θεωρητική έπεξεργασία και στην άναζήτηση τεχνητών παραδείσων. Θεωρητικοποιώντας τήν περιθωριακότητα σά μιá ύπερξιακή έκλογή και ρήξη με τή μονοτονία του πανεπιστημίου, βυθίστηκαν στη λήθη, άκόμα κι όταν οι άντιεξουσιαστικές ομάδες, πού άναπτύχτηκαν συνακόλουθα στο Πανεπιστήμιο, αναφέρονταν στους «προκατόχους» τους κι υιοθετοΰσαν συχνά τίς δικές τους μορφές δράσης. Άν κι ύπήρξε ένα περαστικό φαινόμενο, τό «πραξικόπημα» τών άντιεξουσιαστών φοιτητών σχιμάδεψε μιá σημαντική φάση τής διαδικασίας άνεδάσματος τής άντιεξουσιαστικής συνείδησης, ή όποία δέν άργησε νά φτάσει: σ' άλλα κοινωνικά επίπεδα.

Παράλληλα με τήν εμφάνιση άντιεξουσιαστικών ομάδων μέσα στο Πανεπιστήμιο, ύπήρχαν άποδείξεις τής άνθησης μιáς άντιεξουσιαστικής τάσης μέσα στο εργατικό κίνημα, συμπεριλαμβανόμενων και τών Έργατικών Έπιτροπών. Πολλοί νεαροί έργάτες μαχητές. οι όποιοι συχνά είχαν έρθει γιά πρώτη φορά σέ δια-

ξίφισμους μέσα σε χριστιανικές οργανώσεις (HOAC = 'Εργατικές 'Αδελφότητες Καθολικής δράσης, JOC = Καθολική 'Εργατική Νεολαία) ή μέσα στις εργατικές επιτροπές, επανανακάλυψαν την αντιεξουσιαστική πρακτική, βραβευμένη στην άρνηση του άρχηγικισμού και της ιεραρχίας, μέσα στους καθημερινούς τους αγώνες. Παρόντες στις εργοστασιακές ή συνοικιακές επιτροπές, αυτοί οι μαχητές διακήρυζαν πώς είναι τόσο αντικαπιταλιστές όσο κι αντιγραφειοκράτες κι άπαιτθαν την εργατική αυτονομία.

Το Μάρτη του 1969, μερικοί αντιεξουσιαστές εργάτες ίδρυσαν στη Βαρκελώνη το περιοδικό Que Hacer («Τι να κάνουμε;») που συνακόλουθα περιήρθε κάτω από τον έλεγχο των Λενινιστών. 'Επίσης προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα αντιεξουσιαστικό αντίποδα, κάτω από τ' όνομα «Platformas», μέσα στις 'Εργατικές 'Επιτροπές, που ελέγχονται απ' το 'Ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Αυτό το ενδιαφέρον σχέδιο απέτυχε επίσης εξαιτίας των πολιτικών ελιγιών. Σ' αυτό το σημείο σχηματίστηκαν οι GOA (Αυτόνομες 'Εργατικές 'Ομάδες). Ση συνένωση αντιεξουσιαστών εργατών, οι GOA, δεν είχαν καμιά άκριδη προέλευση. Παρόλο που άπόρριπταν κάθε θεωρητικό a priori (Σ.τ.Μ. κάθε τι που γίνεται δεχτό από τα πριν σαν αλήθεια), θεωρήθηκαν συχνά σαν άναρχοσυνδικαλιστές εξαιτίας της πρακτικής τους. Οι σχέσεις συνεργασίας που διατηρούσαν οι GOA με πιο καθαρά άναρχικές ομάδες, οδήγησαν στο να θεωρηθούν κατά κάποιο τρόπο σαν ο εργατικός κλάδος του Καταλανικού 'Αναρχισμού. Αύτη ή εξομίωση των GOA με τον άναρχισμό ήταν όλοτελα άδικαιολόγητη. Οι GOA συγκέντρωναν τόσο άναρχικούς όσο κι αντιεξουσιαστές μαρξιστές. Οι τελευταίοι αισθάνονταν την επικόλληση του όρου άναρχοσυνδικαλιστής σαν προσβολή. 'Επιπλέον, οι GOA δεν κατόρθωσαν να ξεφύγουν ποτέ απ' την άρχική τους άσάφεια. Αυτό επρόκειτο ν' αποτελέσει άκόμα κι έναν απ' τους βασικούς λόγους διάλυσής τους. 'Η συμβολή των GOA στην ανάπτυξη μιάς αντικαπιταλιστικής κι αντιεξουσιαστικής συνείδησης άπειχε όμως πάρα πολύ απ' το να είναι άσήμαντη. Μετά την εξαφάνισή τους, μερικοί απ' τους μαχητές τους επρόκειτο να γί-

νον οι εμψυχωτές του Καταλάνικου αναρχοσυνδικαλιστικού ρεύματος.

Τη στιγμή που οι GOA προωθούσαν την ιδέα της εργατικής αυτονομίας και μια διακύνδεση με την αντιεξουσιαστική παράδοση του Καταλάνικου εργατικού κινήματος, έκαναν την εμφάνισή τους άλλες ομάδες στην Καταλωνία και σ' άλλες περιοχές της Ισπανίας. Αντίθετα με τις GOA, αυτές οι ομάδες πήραν μια θέση που σχετιζόταν καθαρά με τον αναρχισμό και διεκδίκησαν το όνομα. Ένώ υπεράσπιζαν την ιδέα της αυτονομίας, αυτές οι καθαρά αναρχικές ομάδες, που αποτελούνταν τόσο από φοιτητές όσο κι από εργάτες, βρίσκονταν αντιμετώπιες με το δύσκολο πρόβλημα της Έλλειψης συντονισμού και δομών. Η παρανομία επιβάλλει τους κανόνες της κι αυτοί, το λιγότερο που μπορούμε να πούμε, δεν εύνουον τη σύγκρουση των κριτηρίων στο πρόβλημα της οργάνωσης. Ένα κεντρικό ερώτημα, το πρόβλημα της οργάνωσης και των δομών, προκάλεσε τις περισσότερες συζητήσεις μέσα στις αναρχικές ομάδες. Οι σπουδαιότερες και με τη μεγαλύτερη επιρροή βρίσκονταν στην Καταλωνία (ιδιαίτερα στη Βαρκελώνη, στη Βαλέντσια, στη Μαδρίτη και στη Σαραγόσα). Μη τακτικής κυκλοφορίας εφημερίδες άνοιξαν παντού: ή *Tribuna Libertaria* της ομάδας «Negro y Rojo» στη Βαρκελώνη, ή *Tierra Libre* της ομάδας «Bandera Negra» στη Βαλέντσια, ή *Accion Directa* της ομώνυμης ομάδας στη Σαραγόσα και πολλές άλλες. Ομάδες σχηματίζονταν και διαλύονταν, γεννιούνταν κι εξαφανίζονταν από φυσικούς λόγους ή κάτω απ' τα πλήγματα της καταστολής. Η παρουσία τόσο φοιτητών όσο κι εργατών μέσα στις ίδιες ομάδες δεν στερούνταν τα δικά της προβλήματα. Ο άκτιβισμός κι η μαζική δουλειά, ο αυθορμητισμός κι η οργάνωση δεν έναρμονίζονταν πάντοτε. Μερικές αυτόνομες αναρχικές οργανώσεις επιδεικνύονταν αρνητικά απορρίπτοντας κάθε οργανωτικό σχήμα· άλλες σχεδίαζαν να ξαναρχίσουν τις προσπάθειες για τη δημιουργία μιας ειδικής οργάνωσης του τύπου FAI. Άλλες εξακολουθούσαν να αισθάνονται πιο κοντά στον αναρχοσυνδικαλισμό της CNT και μιλούσαν για την ανασυγκρότηση της ταξικής οργάνωσης, πριν απ' την ειδική οργάνωση. Από κει και

πέρα, παρά τους άκαμπτους κανόνες τής παρανομίας, άρχισε μιá συζήτηση ανάμεσα, στις διάφορες τάσεις. Όξεία σέ μερικά σημεία, συχνά συγχυσιμένη, επρόκειτο μολοντούτο νά συνεισφέρει: στο ξεκαθάρισμα τής κατάστασης. Θά επανέλθουμε σ' αúτē άργότερα.

Η ΕΣΟΡΙΑ: Έσωτερικοί άγώνες και μιá νέα άφειτηρία

Τή στιγμή πού εμφανίζονταν οί προάγγελοι τής αναγέννησης του Άντιεξουσιαστικού Κινήματος στο Έσωτερικό, οί κλασικές οργανώσεις του «Ιστορικού», MLE (CNT — FAI τής έξορίας) ήταν βυθισμένες σωματικά και ψυχικά μέσα σ' ένα τέλμα κατάφωρου έκφυλισμού. Η έξορία είχε μεγάλη σχέση μ' αυτό. Άποκομιμένες άπ' τήν πραγματικότητα του άγώνα, οί κλασικές οργανώσεις μεταμορφώθηκαν σέ άδρανή σώματα, των οποίων οί μηχαντές μεταβλήθηκαν σέ άπλους συνδρομητές. Οί έσωτερικές διενέξεις και συγκρούσεις ανάμεσα στις διάφορες τάσεις διαδέχονταν ή μιá τήν άλλη ώσπου έγιναν ό λ ό γ ο ς ό π α ρ ξ η ς τής οργάνωσης. Στην έξορία, ή CNT κι ή FAI δέν ήταν τίποτα παραπάνω άπό μιá λυπηρή καρικατούρα εκείνου πού ύπήρξαν σ' ένα δλο και πιό μακρινό παρελθόν. Οί άμετακίνητοι γραφειοκράτες του MLE αυτο-ανακηρύχτηκαν θεματοφύλακες μιáς άναπόσπαστης «άναρχίας» και φύλαγαν τόν Ίερó Νόó. Αúτοι οί άναρχικοί, οί βάσει θεϊκού δικαιώματος φύλακες τής όρθοδοξίας, κήρυξαν τόν πόλεμο, για ένα «ναί» ή ένα «όχι», ενάντια σ' εκείνους οί όποιοι, στά μιάτια τους, αντιπροσώπευαν τήν «παρέκκλιση». Μιá πρώτη σύγκρουση έφερε σέ αντίθεση τήν άρχουσα γραφειοκρατία και τόν τομέα τής Νεολαίας (F.I.J.L., τήν Ίβηρική Όμοσπονδία Άντιεξουσιαστικής Νεολαίας), πού ύποστηριζόταν άπό ένα σεβαστό άριθμό παλιών μαχητών. Όλοι όσοι άφισητούσαν τις «Σταλινικές» μεθόδους πού χρησιμοποιούσε ή γραφειοκρατία ή επέκριναν τήν άκίνησία του μηχανισμού θεωρούσαν άθεράπευτα και δίχως διάκριση σάν «αίρετικοί» και καταδικάζονταν σάν τέτοιοι. Με τόν πιό έξουσιαστι-

κό τρόπο, ή γραφειοκρατία διέγραψε όλους τούς διαφωνούντες και προχώρησε τόσο πολύ, ώστε να γράφει στο μαυροπίνακα ενεργές τοπικές δημοσπονδίες... Αντιδρώντας σ' αυτή την κατάσταση πραγμάτων, πολλοί μαχητές προχώρησαν σε άνοιχτή πάλη ενάντια στη γραφειοκρατία. Η γέννηση του Φρέντε Λιμπερτάριο τον Ίούλη του 1970, έγινε μέσα στα πλαίσια αυτού του κινήματος αντιγραφειοκρατικής οργάνωσης. 'Απ' την αρχή, το Φρέντε Λιμπερτάριο ήθελε να ξεφύγει απ' τούς καθιερωμένους δρόμους και ενδιαφερόταν περισσότερο για την αντιεξουσιαστική αναγέννηση στην Ίσπανία, παρά για την εξουθενωτική ρουτίνα του κλασικού κινήματος. Στην επιφυλλίδα της πειραματικής του έκδοσης (το Νο 0, που μοιράστηκε μόνο σε μαχητές), υπήρχε ή ακόλουθη φράση:

Το περιοδικό θέλει ν' αποτελέσει μιὰ βοήθεια για τούς συντρόφους του Έσωτερικού. Έκείνοι είναι —κι όχι έμεις — που πρέπει ν' ανακαλύψουν την κατάλληλη μορφή οργάνωσης, συνδικάτα, αυτόνομες ομάδες ή όπως τούς φαίνεται καλύτερο...

Κόβοντας κάθε δεσμό με το διευθυντικό που εφαρμόζεται απ' τη γραφειοκρατία της «έπίσημης» CNT, το Φρέντε Λιμπερτάριο δέν εμφανίστηκε σε μιὰ άλλη οργάνωση, αλλά σε φερέφωνο ενός πλατιού ρεύματος αντίθεσης απέναντι στον κυρίαρχο δογματισμό και κορφορισμό. Μια ματιά στα πρώτα νούμερα του FL, δείχνει ότι τα βασικά κέντρα ενδιαφέροντος της έκδοτικής ομάδας ήταν τα ακόλουθα: αντίθεση απέναντι σ' εκείνους που συνειδητά ή ασυνειδητά, κράτησαν το MLE στην κατάσταση στην οποία βρίσκεται (γραφειοκρατία — σιωπηλή πλειοψηφία), κατεύθυνση όλων των προσπαθειών του προς το έσωτερικό, με τη διατήρηση ή την ανάπτυξη σχέσεων με αναρχικές ή αντιεξουσιαστικές ομάδες, δίχως να επιδιώκει να τούς επιβάλλει οποιαδήποτε γραμμή.

Στην πρώτη του φάση, το FL διατήρησε αποτελεσματικά επαφή μ' όλες τις ομάδες του έσωτερικού (GOA, ειδικές ομάδες, αντιεξουσιαστές φοιτητές, αναρχοσυνδικαλιστές κ.λπ.). Τον Ίούλη του 1971 μετά τη γέννησή του, εμφανίστηκε για πρώτη

φορά μέσα στο FL ή ιδέα της *ά ν α σ υ γ κ ρ ό τ η σ η ς* της CNT, ή οποία επρόκειτο αργότερα ν' αποκτήσει τη δική της σημασία. Η ακόλουθη πρόταση εμφανίστηκε στο κύριο άρθρο (με τίτλο «'Ελπίδα») του Νο 11 (Ιούλης 1971): «Δίχως νά παραδίδουμε τις παγίδες και τις δυσκολίες πού μᾶς ἀπειλοῦν, ἐκείνο πού εἶναι πραγματικά σημαντικό εἶναι νά συνεισφέρουμε αποτελεσματικά στήν *ά ν ο : κ ο δ ό μ η σ η* της CNT και στήν ἀνάπτυξη της ἀντιεξουσιαστικῆς προπαγάνδας σ' ὀλόκληρη τή χερσόνησο».

Συνακόλουθα αὐτή ἡ ἰδέα ἐπρόκειτο νά ἐμφανιστεῖ πολὺ συχνά στίς σελίδες τοῦ FL, προτοῦ νά γίνει δημοφιλῆς σέ ὀρισμένες ομάδες τοῦ Ἑσωτερικοῦ. Ἐνῶ αἰσθανόταν ὅτι συμφωνεῖ περισσότερο μέ τήν ἀναρχοσυνδικαλιστικὴ τάση, τὸ FL δὲν ἀποκόπηκε ἀπὸ ἄλλες αὐτόνομες ομάδες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲ βυθίστηκε στὴ θριαμβολογικὴ ρητορικὴ γιὰ νά πείσει ὅτι ὑπῆρχε ἓνα συνεκτικὸ καὶ σταθερὰ ριζωμένο κίνημα. Οἱ στήλες τοῦ FI, ἦταν ἀνοιχτές στίς καθαρὰ ἀναρχικὲς ομάδες, στίς GOA καὶ στοὺς ἀντιεξουσιαστές φοιτητὲς γιὰ νά γίνουν γνωστοὶ καὶ νά ἐκθέσουν τίς ἀπόψεις τους. Στὴ συζήτηση πού γινόταν στήν Ἰσπανία ἀνάμεσα στοὺς θιασῶτες μᾶς δημοσπονδίας αὐτόνομων ἐδικῶν ομάδων, στοὺς ἀναρχοσυνδικαλιστές, στοὺς συνδικαλιστοὺς μέ τὸ σχέδιό τους γιὰ μιὰ ἀντιεξουσιαστικὴ ὀργάνωση «νέου τύπου» κι ὅλες τίς μικρὲς ομάδες πού δὲν εἶχαν ξεκάθαρες ἰδέες ἀλλὰ ἦταν βασικά ἐνάντια στήν ὀργάνωση, τὸ FI, εἶχε δικαίωμα ἐκλογῆς. Γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἀναρχοσυνδικαλιστικὸ...

1971 - 1973: Καθορισμὸς τῶν πεδίων καὶ δημιουργία ἐνὸς ὀργανωτικοῦ σχεδίου

Πολιτικά, τὸ ἔτος 1971 ἐπρόκειτο νά ἐπιτρέψει στίς ἀντιεξουσιαστικὲς ομάδες ὅλων τῶν τάσεων ν' ἀναπτύξουν πλατιάς ἔκταξης μαχητικὴ δράση ἐνάντια στὴ συμμετοχὴ στίς ἐκλογὲς τῶν ἐπίσημων συνδικάτων κι ἐνάντια στὸν τουρισμό. Νέες ομάδες κυοφοροῦνταν, ἄλλες περνοῦσαν κρίση. Οἱ GOA μεταβάλλονταν σ'

Ένα σημαντικό κίνημα, που δὲν ἐπρόκειτο νὰ σταματήσει: νὰ προοδεύει ὡς τὰ 1973, τὸ χρόνο τῆς διάσπασής τους σὲ ποικίλες τάσεις.

Μιά ἐπιθυμία διαφυγῆς, ἀπ' τὸ «τέλημα τῶν μικρῶν ἐμάδων» μῆτα στὸ ὅποιο ἐπιδίωκαν, ἔγινε κατάφωρη ἀνάμεσα στὴν πλειονότητα τῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ἐμάδων. Προτάθηκαν διάφορα ὀργανωτικά σχέδια, ἀλλὰ ἕνας ἀριθμὸς ἐμάδων ἀρνήθηκε νὰ πάρει θέση κι ἀπόριψε ὅτι νωρίτερα ἢ ἀργότερα θὰ συνεπαγόταν τὴ σύσταση μιᾶς ὀργάνωσης. Αὐτὸ τὸ ἀντι-ὀργανωτικὸ ἀνταντακλαστικὸ, ἕνας βασικὸς συντελεστὴς τῆς ἀτομικοποίησης, ἔχει διάφορες ἐξηγήσεις. Ἡ νέα γενιὰ τῶν ἀντιεξουσιαστῶν μαχητῶν ἀποτελοῦνταν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ νέους πού εἶχαν περάσει, τουλάχιστο πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἀπ' τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἢ ἀπὸ μικρὲς Μαρξιστικὲς - Λενινιστικὲς ἐμάδες (Τροτσκιστικὲς, Μαοϊκὲς). Ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητες ἀπέναντι στὸ πρόβλημα τῆς γραφειοκρατίας, ἀντέδρασαν ἐνάντια στὴ «μαχητικὴ ἐμπειρία» τους, περιφρονώντας κάθε ὀργανωτικὸ σχέδιο. Ἐν καὶ ὕγιης καθυστή, αὐτὴ ἡ ἀντίδραση ἦταν ὁμῶς ἐξαιρετικὰ ἀρνητικὴ. Ἡ ὑπεραπλοποιημένη διαδικασία πού συνίστατο στὴν ἐξομοίωση τῆς ὀργάνωσης μὲ τὴ γραφειοκρατία, βύθισε ἕναν ἀριθμὸ ἐμάδων στὴν περιθωριακότητα. Οἱ ἀθρομητιστές, ἰδιαίτερα, αὐτὲς οἱ ἐμάδες - οἰκογένειες μεταμορφώθηκαν σὲ μικρὲς τοπικὲς κοινωνίες πού περνοῦσαν μιὰ ζωὴ αὐτάρκειας.

Στὸν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς τάσης, μερικὲς ἐμάδες εἶχαν τὴν ἐμπνευση νὰ συστήσουν (ἢ ν' ἀνασυστήσουν) μιὰ καθαρὴ καὶ αὐστηρὰ εἰδικὴ ὀργάνωση, πού ἔφερνε ἀναπόφευκτα στὸ μυαλὸ τὴν «ἱστορικὴ» FAI. Γ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἔγινε τὸ Νοέμβριον τοῦ 1972 μιὰ συγκέντρωση τῶν Καταλάνικων ἀναρχικῶν αὐτόνομων ἐμάδων. Διατυπώνοντας τὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἀνασύσταση τῆς FAI, οἱ ἐμάδες πού παραδρόθηκαν σ' αὐτὴ τὴ συγκέντρωση, (μᾶλλον λίγες, εἶναι ἀλήθεια) καθόριζαν τὶς γενικὲς γραμμὲς πάνω στὶς ὁποῖες θὰ βασίζεταν ἡ ὀργάνωση. Ἐχοντας συνείδηση τῆς ἀτροφίας τοῦ κινήματος, μερικὲς ἐμάδες διόγκωσαν τὴ σημασία τῶν δομῶν καὶ κατέληξαν νὰ θεωροῦν τὴν ὀργάνωση σὰ σκοπὸ κι ὄχι σὰ μέσο. Σὲ ἀντίδραση πρὸς τὸ ὀργανωτικὸ κενό, βρέθηκαν στὴν

ἀκριβῶς ἀντίθετη ἀκραία θέση. Δὲν ὑπῆρξε καμιά συνέχεια σ' αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα ν' ἀνοικοδομηθεῖ ἡ FAI.

Εἶναι πάντοτε δύσκολο, στὴν παρανομία, ν' ἀποκτήσεις μιὰ ξεκάθαρη ἰδέα γιὰ τὸ τί ἀντιπροσωπεύει μιὰ τάση σὲ σχέση μὲ μιὰ ἄλλη. Ἡ μαχητικὴ ἱκανότητα μπορεῖ νὰ κριθεῖ μόνο κατὰ προσέγγιση. Ἀπὸ ἀριθμητικὴ ἀποψη, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ομάδες προόδευαν πρὸ γρήγορα ἀπ' ὅτι οἱ ἄλλες. Ὁ δυναμισμὸς τους, ἡ ἐπιθυμία τους νὰ βρισκόνται κοντὰ στὴν πραγματικότητα τῶν ἐργατικῶν ἀγῶνων κι ἡ ἐχθρότητά τους ἀπέναντι στὸ διανομιμενισμό, ἀποτελοῦσαν τὰ βασικότερα χαρακτηριστικὰ τους. Οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητὲς ἦταν βασικὰ νέοι πού εἶχαν ὀλίγελα διαφορετικὴ προέλευση. Μερικοὶ εἶχαν περάσει ἀπὸ ἀντιεξουσιαστικὲς ομάδες καὶ τὶς εἶχαν ἐγκαταλείψει: γιὰ νὰ μὴ βυθιστοῦν μέσα στὸν ἀκτιβισμό ἢ τὴν κατὰπτωση, ἄλλοι ὑπῆρξαν μαχητὲς τῶν GOA ἢ ἐξακολουθοῦσαν νὰναὶ μαχητὲς τους, ἐνῶ συμμετείχαν σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο στὶς Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς κι ἀκόμα ἄλλοι, πού προέρχονταν ἀπὸ Χριστιανικὲς ἐργατικὲς ὀργανώσεις, ἀπ' τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἢ ἀπ' τὴν ἄκρα ἀριστερά, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ριζοσπατικοποιηθεῖ ἀπ' τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα. Ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νεαροὺς ἀναρχοσυνδικαλιστὲς μαχητὲς μποροῦσε νὰ βρεθεῖ ἕνα εἶδος λατρείας γιὰ τὴν CNT τοῦ παρελθόντος, πού παραμένει σήμερα ζωντανὴ στὴ συλλογικὴ μνήμη τοῦ προλεταριάτου. Πολλοὶ κριτικοὶ ἀπέναντι: στὰ «ἱστορικὰ» λάθη τῆς CNT καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς ἐξόριστης γραφειοκρατίας, αὐτοὶ οἱ μαχητὲς ἦταν συνδεμένοι ξανά μέσα ἀπ' τὴν πρακτικὴ τους, μὲ τὴν οὐσία τοῦ ἰσπανικοῦ ἀναρχοσυνδικαλισμοῦ (τὸ βιβλίο τοῦ Χουάν Γκοιμὲζ Κάζας, Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἰσπανικοῦ Ἀναρχοσυνδικαλισμοῦ ἐπαιξε ἕνα σπουδαῖο ρόλο σ' αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς κι ἀναρχοσυνδικαλιστικῆς συνείδησης). Οἱ σημερινοὶ ἀναρχοσυνδικαλιστὲς, ὅπως κι οἱ παλιοί, δὲν ἀποτελοῦν ἕνα ὁμοιογενὲς σύνολο. Ὑπάρχουν «ριζοσπάστες», «ποσομπιλιτιστὲς», ἀναρχικοὶ πού λαχταροῦν νὰναὶ παρόντες στοὺς ἐργατικὸς ἀγῶνες, ἀντιεξουσιαστὲς συνδικαλιστὲς, στὴν πραγματικότητα ὅλες οἱ τάσεις πού κατείχαν πάντοτε τὸ κλειδί τῆς εἰσ-

δου της CNT (τουλάχιστο προτού να τους κλείσει την πόρτα στα μούτρα ή γραφειοκρατία!). Έθραιωμένοι: βασικά στην Καταλωνία, οι αναρχοσυνδικαλιστές συνεργάστηκαν με τις άλλες αντιεξουσιαστικές ομάδες και τάσεις, αλλά έγιναν δλο και πύο κριτικοί απέναντι σ' εκείνους που ήταν κατά της οργάνωσης (στους σούπερ αντισυνδικαλιστές) και στις συγκεκριμένες ομάδες που ήταν ύπερβολικά ύπερ της οργάνωσης.

Τόν Άπριλη του 1973, έγινε στην Καταλωνία μιá συνέλευση αναρχοσυνδικαλιστικών ομάδων. Παρόλο που δέν ήταν αντιπροσωπευτική του συνόλου των ομάδων, μολοντούτο ή συνέλευση αυτή συγκέντρωσε αμέτρητες Καταλάνικες ομάδες και μαχητές ή ομάδες απ' τη Σαραγόσα, τη Μαδρίτη, και τó Καντίξ. Για πρώτη φορά, ομάδες του Έσωτερικού καθόριζαν μιá αναρχοσυνδικαλιστική στρατηγική και προώθηζαν την ιδέα της ανασυγκρότησης της CNT. Τó μακροπρόθεσμα σχέδιο αυτών των ομάδων ήταν ή σύγκληση ενός Έθνικού Συνεδρίου για την άνοιχοδόμηση της CNT. Για τó άμεσο μέλλον, τó καθήκον που προείχε έγκειτο στη δημιουργία επαφών με όλες τις ομάδες που δέχονταν τó σχέδιο. Γι' αυτό τó σκοπό, δημιουργήθηκαν μιá Έθνική Έπιτροπή και περιφερειακές έπιτροπές, στις όποιες ανάτέθηκε ó συντονισμός των διάφορων αναρχοσυνδικαλιστικών δικτύων. Γι'ά να διευκολυνθεί ó διάλογος ανάμεσα στις διάφορες αντιεξουσιαστικές τάσεις, ομάδες που είχαν συναντήσει, αποφασίστηκε ή έκδοση ενός έσωτερικού δελτίου συζητήσεων (Orçion). Στο επίπεδο της προπαγάνδας αποφασίστηκε ή έκδοση ενός ένημερωτικού δελτίου (CNT Informa) κι αναγγέλθηκε επίσης ή έκδοση ενός θεωρητικού περιοδικού (Action Anarcosindicalista).

Ένα σημαντικό γεγονός, αυτή ή συνέλευση των αναρχοσυνδικαλιστικών ομάδων, σημάδεψε την έναρξη μιáς διαδικασίας επαναχαιδοποίησης. Άφου κατόρθωσαν να παρουσιάσουν ένα συγκροτημένο οργανωτικό σχέδιο, οι αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες, έδρεψαν τους γρήγορους καρπούς της μαχητικής υποστήριξης μιáς σειράς ομάδων που σταδιακά υιοθέτησαν τις ιδέες τους. Μετά απ' αυτή τή συνέλευση, δλοι οι αντιεξουσιαστές έπρόκειτο να καθορίζονται: αναφερόμενο: στην αναρχοσυνδικαλιστική τάση. Είτε ύπερ

είτε κατά. κανείς δέν ήταν αδιάφορος. Τό Φρέντε Λυμπερτάριο στο νούμερό του τοῦ Ὀκτωβρη 1973, ἀπόδωσε μεγάλη σημασία σ' αὐτό τό σχέδιο ἀνασυγκρότησης τῆς CNT, ἀπήγγαγε τίς ἀπόψεις τῆς συνέλευσης κι ὑποστήριξε ἀνοιχτά τίς ἀποφάσεις πού πάρθηκαν. Ἡ «ἐπίσημη» CNT ἐτήρησε σιγή κι εἶχε πολὺ συγκεκριμένους λόγους γιά νά τό κάνει... Οἱ αὐτόνομοι ἀντισυνδικαλιστές κριτικάρισαν ἐκείνους πού «υἱοθετοῦσαν ὀργανωτικά σχήματα τοῦ παρελθόντος» καί συνέχιζαν νά θεωρητικολογοῦν γιά τόν αὐθοριμητισμό τῶν μαζῶν. Ἀπό καί και πέρα, θά πρέπει διωξ νά σημειωθεῖ, ὅτι πολλές ἀπ' αὐτές τίς αὐτόνομες διμάδες ἐγκατάλειψαν συνακόλουθα αὐτές τίς θέσεις κι ἐξελίχτηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἀναρχοσυνδικαλισμοῦ. Ἡ συνέλευση εἶχε τό προτέρημα ὅτι ξεκαθάρισε τὴν κατάσταση καί καθόρισε τὰ πεδία. Δέν ἔδωσε ἕνα ὀριστικό τέλος στὴ σύγχυση πού βασιλευε, ἀλλὰ συνέβαλε στὴν ἀνακοπή τῆς ἀποσύνθεσης ἑνὸς κινήματος πού συνθλιβόταν ἀνάμεσα στὴ λατρεία τοῦ αὐθοριμητισμοῦ καί τὴν ἀνάγκη γιά ἀποτελεσματικότητα. Πολλές αἰτίες ἐπρόκειτο νά βραδύνουν τὴ διαδικασία συγκρότησης τῆς ἀναρχοσυνδικαλιστικῆς ὀργάνωσης. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, μιὰ εἰδική θέση θά πρέπει νά παραχωρηθεῖ στὸν ἀκτιβιστικό ὀρισμένων διμάδων (τοῦ MII, καί τῶν GAC, ἀνάστα σέ ἄλλες) καί στὴν ἀναγκαία του συνέπεια, τὴν ἀστονομική καταστολή.

1974: Ἀκτιβισμός, καταστολή, ἀποτυχίες

Δυὸ χτυπητὰ γεγονότα χαρακτηρίζουν τὴ δραστηριότητα τοῦ κινήματος στοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1973. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ὑπῆρχαν ἀξιανόμενες ἀποδείξεις μιᾶς ἀληθινῆς ἀνάπτυξης τῆς ἀναρχοσυνδικαλιστικῆς τάσης (ἐπαφές, συντονισμός, ἐκδοσιὲς διὰφορῶν νουμπερῶν τῶν ἐφημερίδων τῆς CNT Informa καί Opcion, μιὰ μαχητικὴ παρουσία στοὺς ἀγῶνες κ.λπ.). Παράλληλα μ' αὐτὲς τίς ἐξελίξεις ὑπῆρξαν ἀνακοινώσεις γιά ἔνοπλες ἐπιχειρήσεις στὴν Καταλωνία, πού ἐκτελέστηκαν ἀπὸ ἀντιεξουσιαστικὲς ἀκτιβιστικὲς διμάδες... Στὸ ἐνεργητικὸ αὐτῶν τῶν διμάδων καταχω-

ρήθηκαν διάφορες ένοπλες ληστείες και διάφορες «άπικλοτριώσεις» ή «κοινωνικοποιήσεις».

Τήν εϋθύνη γι' αυτές τις πράξεις ανέλαβε είτε το MIL (Ιθηρικό 'Απελευθερωτικό Κίνημα) είτε οι GAC (Αυτόνομες 'Ομάδες Δράσης).¹ Οι πράξεις αυτές οδήγησαν στη σύλληψη, το Σεπτέμβρη του 1973, μερικῶν αγωνιστῶν, ανάμεσα στους οποίους ήταν κι ὁ Σαλδαντὸρ Πούιγκ "Αντιχ.

Τι σχέσεις ὑπῆρχαν ανάμεσα σ' αυτές τις ένοπλες ομάδες και στις αντιεξουσιαστικές ομάδες τῆς Καταλωνίας;

Πρὶν ἀπ' τὸ Σεπτέμβρη 1973 κανένας, μὲ πολὺ ἐλάχιστο ποσοστὸ ἐξαίρεσης, δὲ γνώριζε τὴν ὑπαρξὴ αὐτῶν τῶν ομάδων. Ἀπὸ πληροφορίες πού κυκλοφόρησαν συνακόλουθα γιὰ τὸ MIL, ξέρουμε τώρα ὅτι αὐτὲς οἱ ομάδες συγκροτήθηκαν ἀπὸ ἀναρχικούς και συμβουλιακοὺς κομμουνιστὲς μαχητὲς. Ἀπ' τις συχνὲς τους ἀναφορὲς στὴν ἐξτρεμιστικὴ ἀριστερά, βρισκόνταν, ἀπὸ αὐστηρὰ θεωρητικὴ ἀποψη, πὺ κοντὰ σὲ ἐρισμένες τάσεις τῶν COA, παρὰ στὶς αὐτόνομες ἀναρχικὲς ἢ ἀναρχοσυνδικαλιστικὲς ομάδες. Προβάλλοντες τὴν «ένοπλη ἀγκιτάτσι» ὡς «ἐκτακτὴ τακτικὴ»

1 Οι GAC ονομάζονταν ἐπίσης «Ομάδες Ἐνοπλης Δράσης». Ὑπάρχουν πολλὰ ἐκδοχὲς ἢ ὑποθέσεις ἀνοφορικὰ μὲ τὴν ἀκριβὴ ἡμερομηνία δημιουργίας αὐτῶν τῶν ἐνοπλῶν ομάδων. Μερικοὶ ἀνθρωποι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ GAC γεννήθηκαν μετὰ τὴ δίκη τοῦ Μπουργκος, στὸ 1970. Διάφορες ἐνέργειες κατογγελίας τῆς δικαστικῆς πορωδίας πού στήθηκε ἀπ τις φρονικὲς ἀρχὲς ἐνάντια στοὺς Βάσκους ἀντιστασιακοὺς, ἐγίναν στὴν Τουλούζη (ἐπιθέσεις στὸ Προξενεῖο και στὰ γραφεῖο τῆς ὁροπορικῆς ἐταιρείας Ἰμπέρια) και φαίνεται ὅτι ἦτον ἔργο τῶν GAC. Πορόμοιο, τὸ MIL φαίνεται ὅτι δημιουργήθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1971 Ὑπογράφοντες τις πρῶτες τους πράξεις ὡς «GRUPO 1000», ἀργότερα μόνο ἦταν πού τὰ μέλη του πῆρον τὸ ἀρκικόλεξο MIL. πού μπορούσε νὰ σημαίνει «Αντιεξουσιαστικὸ ἘΞεγερσιακὸ Κίνημα», ἢ «Αντιεξουσιαστικὸ Ἰθηρικό Κίνημα» ἢ «ἘΞεγερσιακὸ Κίνημα γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση». Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ πραγματικὸ νόημα τοῦ ἀρκικόλεξου MIL ἦταν στὴν πραγματικότητα «Ἰθηρικό Ἀπελευθερωτικὸ Κίνημα». Τὸ Δεκέμβρη τοῦ 72 κι ὕστερα τὸ Μάρτη τοῦ 73, ἡ ἀστυνομία ἀνοκοίνωσε τὴν ὑπαρξὴ «ἐνοπλῶν ομάδων κομμουνιστικῆς τάσης», πού ἦταν ἐνεργὲς στὴν Καταλωνία. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὅμως τὰ MIL ἦτον γνωστὸ στὰ μέλη του μόνο και στὴν ἀστυνομία. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ πὺ σωστὴ ἰδέα γιὰ τις G.A.C. και τὸ M.I.L., διαβάστε τὴ μπροσοῦρα τῶν «Ἐκδόσεων Μάη 37»: «Πάνω στὴ δραστηριότητα τῶν Γκάνγκστερς τῆς Βορκελώνης» και τὴ μπροσοῦρα, πού ἐξέδωσε ἢ «Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἀλήθεια ἀναφορικὰ μὲ τοὺς ἐπαναστάτες Ἰσπανοὺς», πού ἔχει τίτλο «Γκάνγκστερς ἢ ἐπαναστάτες».

του εργατικού κινήματος, το MIL δέν απαιτήσε νά ενσωματώσει τήν ένοπλη πτέρυγα τής επανάστασης. Ή στρατηγική του τής βίας γινόταν νοσητή σάν ένα στάδιο στο δρόμο πού οδηγεί στον τελικό σκοπό: τήν αυτό-οργάνωση τής τάξης γιά τήν εξεγερσιακή κι απαλλοτριωτική άπεργία.

Όταν έγιναν οι πρώτες συλλήψεις, το MIL δέν ύπήρχε πιά. Είχε αυτό-διαλυθεί τόν Αύγουστο τοῦ 1973 κι οι μαχητές του είχαν αποφασίσει ν' άποσιωθοῦν στή θεωρητική δουλειά και στήν έκτόπωση καμμένων στά πλαίσια των «Έκδόσεων Μάης 37». Οι GAC συνέχισαν... Όταν άναγγέλθηκαν οι πρώτες συλλήψεις, πού συνοδεύτηκαν από μιá έντονη άντιαναρχική έκστρατεία στον τύπο, οι άντιεξουσιαστικές ομάδες τής Καταλωνίας άνέστειλαν τίς δραστηριότητές τους. Έχοντας συνείδηση τοῦ γεγονότος έτι μέ πρόσχημα το MIL, ο άστυνομικός μηχανισμός επιδίωκε νά καταστρέψει το άντιεξουσιαστικό κίνημα στο σύνολό του, οι ομάδες, όμως οι τάσεις μαζί,² οργανώθηκαν γιά αυτόάμυνα και γιά νά σώσουν τόν Πούιγκ Άντιχ άπ' τή θανατική ποινή. Ο συντονισμός των άντιεξουσιαστών έμιελλε όμως ν' άποδειχτεί ιδιαιτέρως δύσκολος. Οι πρώτες άντιμαχιές πού γεννήθηκαν, άναφέρονταν στήν άξια πού έπρεπε ν' άποδοθεί στήν τακτική τής «ένοπλης άγκιτάτσιας». Οι δυο βασικές θέσεις πού προβλήθηκαν άναφορικά μέ τήν οργάνωση τής άλληλεγγύης μέ τούς φυλακισμένους συντρόφους, ήταν ολότελα άνταγωνιστικές. Ένώ οι GAC κι άλλα τιμήματα θεωροῦσαν ότι δε μπορούσε νά ύπάρξει καμιά άλλη υπέρσπηση έκτός από μιá πολιτική υπέρσπηση βασιζόμενη στήν υποστήριξη γιά τόν επαναστατικό άκτιβισμό, οι περισσότερες άναρχοσυνδικαλιστικές και μερικές άντιεξουσιαστικές ομάδες άντιτίθονταν σέ οποιαδήποτε συστηματική πολιτική δικαιολόγηση τοῦ MIL. Συνακόλουθα, άφροῦ κατορθώθηκε ένα είδος συμφωνίας, δη-

2. Θα πρέπει όμως νά σημειωθεί πώς όταν άναγγέλθηκαν οι συλλήψεις, μερικές ομάδες στή Βαρκελώνη θεώρησαν άπαραίτητο νά θγάλουν μιá άνοκοίνωση στήν όποία όνέφεραν ότι οι συλληφθέντες σύντροφοι δέν είχαν καμιά σχέση μέ το Άντιεξουσιαστικό Κίνημα και τούς χαρακτήριζαν σάν προβοκάτορες. Αύτή ή άνοκοίνωση δημοσιεύτηκε στις έφημερίδες τής «έπίσημης» C.N.T., ESPOIR και COMBAT SYNDICALISTE. Έπρεπε πρώτα νά δολοφονηθεί ο Πούιγκ Άντιχ, γιά νά τόν πορουσιάσουν οι έφημερίδες ούτές σάν άναρχικό μάρτυρα

μιοιργήθηκε μιὰ «Έπιτροπή Συμπαράστασης σὰ φυλακισμένα μέλη τοῦ MIL», πού ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ τὸν συντονισμό τῆς ὑπεράσπισης.

Ὅταν ἀναγγέλθηκε ἡ θανατικὴ καταδίκη τοῦ Πούιγκ Ἄντιχ στὶς ἀρχὲς τοῦ Γενάρη 1974, ἡ «Έπιτροπὴ Συμπαράστασης» ἔνωσε τὴν ἐκστρατεία τῆς. Ὡς τὸ Μάρτη, δολοκλήρο τὸ ἀγωνιστικὸ δυναμικὸ τῶν ἀντιεξουσιαστικῶν ομάδων ἐπρόκειτο ν' ἀφροσιωθεῖ σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία. Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου, τὰ πράγματα δὲν πῆγαν ἔλα καλά στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Έπιτροπῆς. Οἱ διαφορὲς γνώμης πάνω στὴν ἀγωνιστικὴτητα, στὸ πρῶην MIL, στὸν ἀκτιβισμό, προκάλεσαν συγκρούσεις ἀνάμεσα στὶς διαφορὰς ομάδες καὶ τάσεις πού ἐκπροσωποῦνταν στὴν Έπιτροπὴ. Στὶς 2 τοῦ Μάρτη, ὁ Πούιγκ Ἄντιχ δολοφονήθηκε. Διχασμένους ἀνάμεσα στὴ θλίψη καὶ τὴν ὀργή, πολλὰς ἀντιεξουσιαστικὲς ομάδες ἀντέδρασαν βίαια στὴν εἰδηση τῆς ἐκτέλεσης. Μερικοὶ μίλησαν γιὰ μιὰ νέα ἐξαπόλυση ἐπίθεσης μὲ τὴν ἐπανεργοποίηση τῆς «Ἐνοπλῆς ἀγκιτάτσιας» ἐνῶ ἄλλοι νόμιζαν πὼς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τερματιστοῦν ὀριστικὰ αὐτὲς οἱ «αὐτοκαταστροφικὲς» πρακτικὲς. Ὁ συντονισμὸς πού ἔγινε γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ MIL γρήγορα κατέρρευσε. Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὶς διαφορὰς ἀντιεξουσιαστικὲς ομάδες ἐντάθηκαν ἰδιαίτερα στὴν Καταλωνία. Σ' ἄλλες περιοχὲς, ἀντίθετα, ὁ ἀντίκτυπος αὐτῆς τῆς ὑπόθεσης δὲν εἶχε τὰ ἴδια καταστροφικὰ ἀποτελέσματα ὅπως στὴν Καταλωνία. Στὴ Μαδρίτη, λόγου χάρη, ἡ διαδικασίᾳ ὀργάνωσης τῶν ἀναρχοσυνδικαλιστικῶν ομάδων ἐπιταχύνθηκε. ἐνῶ στὴ Βαρκελώνη, ἡ ἐκστρατεία ἀλλολεγγύης σὰ φυλακισμένα μέλη τοῦ MIL, χρησίμεψε στὸ νὰ τονίσει τὰ ἀσυμβίβαστα, στὴ Μαδρίτη ἐπέτρεψε σὲ διαφορὰς ομάδες, πού δὲν εἶχαν προηγούμενα καμιά ἐπαφή, νὰ γνωριστοῦν μεταξύ τους. Στὴ Βαλέντσιᾳ ἡ κατάσταση ἦταν παρόμοια μὲ ἐκείνη τῆς Μαδρίτης. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τόσο στὴ Μαδρίτη ὅσο καὶ στὴ Βαλέντσιᾳ ὁ ἀναρχικὸς ἀκτιβισμὸς παρέμεινε ἓνα θεωρητικὸ πρόβλημα. Στὴ Βαρκελώνη, ἀντίθετα, ἦταν ἓνα στοιχεῖο τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς πραγματικότητος πού ἀπείχε πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι παραγνωρισμένο.

Ἡ διάλυση τῆς «Έπιτροπῆς Συμπαράστασης» δὲν ἔλυσε ἔλα

τά προβλήματα. Περιορίσε όμως πραγματικά τις διαστάσεις και τις συγκρούσεις. Κάθε τάση άποσιώθηκε στις δραστηριότητές της. Μιά άπ' τις άμεσες συνέπειες τής δολοφονίας τού Πούιγκ "Αντίχ μπορεί να φανεί στην αντζωογόνηση ομάδων που ύποστήριζαν τήν Ένοπλη Πάλη. Τό αισθημα άδυναμίας μπροστά στη βαρβαρότητα, τήν άπόγνωση και τήν κτηνωδία τής καταστολής, προκάλεσε σ' όρυξιμένες ομάδες ή άτομα ένα είδος σαγήνευσης άπ' τή βία, άτομική ή συλλογική. Αύτή ή άστόχαστη και συναισθηματική παρόρμηση για έκδικητική Ένοπλη Πάλη, επρόκειτο να πάρει ακόμα και άνησυχητικές διαστάσεις.

Ή άπαγωγή τού διεθυντού τής Τράπεζας τού Μπιλυπάο στο Παρίσι, τό Μάη τού 1974, άπό τήν GARI (Όμάδα για τή Διεθνή Έπαναστατική Δράση), ώθησε τά πράγματα σέ άποφασιστική φάση. Ή άτυνομική άλληλεγγύη δέν άργησε, όντως, να εκδηλωθεί. Κάμποσοι άναρχοσυνδικαλιστές μαχητές στη Βαρκελώνη ύπόστηκαν άπηνή καταδίωξη. Ή φρανκική άτυνομία άνέλαβε με τή βοήθεια τού δουλικού τύπου, τή συντριβή τού κινήματος στη Καταλωνία. Τόν Ίούνη τού χρόνου εκείνου συκελήφθηκαν τέσσερις άναρχοσυνδικαλιστές μαχητές (οι Λουίς Έντο, Ντέιβιντ Ούριπάνο, Λουίς Μπούρρο και Χουάν Φερράν). Μετά άπό μία άπόπειρα που έγινε για να κατηγορηθούν για συμμετοχή στην ύπόθεση τού Παρισιού, καταδικάστηκαν σέ κάμποσα χρόνια φυλάκισης. Άργότερα ή άτυνομία, με τή δημοσίευση στόν τύπο ενός αριθμού φωτογραφιών κι άνακοινωθέντων, άνάγγειλε τήν εξάρθρωση μιας «επικίνδυνης άναρχικής όργάνωσης που όνομάζεται OLLA (Όργάνωση Ένοπλης Πάλης) και τή σύλληψη τών βασικών «ήγετών» της. Αύτή ή καθαρά άτυνομική επινόηση χρησίμεψε σάν πρόσχημα για να εξομοιώσει τούς αντίεξουσιαστές με «επικίνδυνους τρομοκράτες» και να εμφανίσει σάν εγκληματίες τούς μαχητές. Τό κύμα τής καταστολής υπήρξε ιδιαίτερα έντονο και προεκτεινόμενο. Κάθε αντίεξουσιαστική ομάδα άπειλούνταν.

Στά τέλη τού πρώτου εξάμηνου τού 1974 ή κατάσταση τού κινήματος στην Καταλωνία δέν ήταν ρόδινη. Άγωνιστές ήταν στη φυλακή, ομάδες διασπάστηκαν, άλλες διαλύθηκαν για να ξεφύγουν άπ' τήν καταστολή κι οι έσωτερικές διαμάχες έπαιρ-

ναν άνησυχητικές διαστάσεις. Το μόνο θετικό στοιχείο αυτής της περιόδου ήταν ή ένεργητική συμμετοχή άναρχοσυνδικαλιστών μαχητών στην άπεργία που έγινε τον Ίούνη στο Μπαλ Λομπρεγκάτ. Ένώ οργανώνονταν ξανά οι άναρχοσυνδικαλιστές κρατήθηκαν μακριά άπ' τον άκτιβισμό και τη βία μειοψηφιών. Άφου κάποτε ύπηρξε το πιο ένεργητικό κέντρο της άντιεξουσιαστικής άναγέννησης, ή Βαρκελώνη έπρόκειτο τώρα ν' άντιμετωπίσει μεγάλες δυσκολίες προκειμένου ν' άνακτήσει τη δύναμή της. Ή κατάσταση ήταν ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα στη Μαδρίτη, όπου διάφορες ομάδες ξεκίνησαν μία διαδικασία συγχώνευσης (άνάμεσα στις άλλες ήταν κι οι ομάδες Σολνταριγιάτ, Άτένεο, Σαλούντ Κομπονέρο). Αυτή ή τάση για ένοποίηση επιβεβαιώθηκε συνακόλουθα. Στη Βαλέντσια ή οργανωτική διαδικασία, λιγότερα άναπτυγμένη άπ' ότι στη Μαδρίτη, άκολουθούσε επίσης το δρόμο της. Σε άλλες περιοχές, ή ιδέα άνασυγκρότησης της CNT κέρδιζε σε δημοτικότητα κι οι άναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες σύσφιξαν τους δεσμούς τους.

Μερική άνάλυση όρισμένων πτυχών του άκτιβισμού

Όπως έχομε μόλις δει, το 1974 σηματοδεύτηκε άπ' την άνάπτυξη άκτιβιστικών τάσεων στην Καταλωνία. Ή έλλειψη χώρου άποκλείει μία άνάλυση αυτού του φαινομένου. Ένα συμπέρασμα, όμως, είναι άναπόφευκτο: ο άκτιβισμός άποκάλυψε σημαντικά τη διαδικασία άνάπτυξης του Κινήματος. Οι διαστάσεις που γεννήθηκαν μέσα στην «Έπιτροπή Συμπαράστασης» της Βαρκελώνης, άπέδειξαν ότι ή διαμάχη είχε κάποια βάση. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο είναι που έχει ενδιαφέρον το ν' αναφέρω μερικές παραγράφους άπό ένα κείμενο³ που έφτιαξε ή ομάδα F.L., γι' αυτό το θέμα:

«Γιά πολύ καιρό επιμέναμε νά επιδείουμε τον κίνδυνο που άντιπροσώπευε ή «τερροριστική» γραμμή. Λέμε «γρμμμή» σε σχέ-

3 Ένα μέρος αυτού του κειμένου, που άρχικά είχε περιοριστεί σε έσωτερική κοτανόλωση, δημοσιεύτηκε στο δελτίο αυζήτησης OPCION, συνοδευόμενο όπό άλλα κείμενα που προγραμματεύονταν το ίδιο πρόβλημα

ση με την ύπαμονή με την οποία οι όπαδοί της μεταμορφώνουν κάθε επαναστατικό αγώνα σε φετιχισμό του πολυδύλου. Για ένα Κίνημα σαν το δικό μας, που αρχίζει να ξεπροβάλλει σταδιακά μέσα απ' το κενό, οι συνέπειες αυτής της «γραμμής» υπήρξαν όλεθριες. Μόλις άκριθώς στάθηκε δυνατό να σκεφτούμε ότι έχουμε άπαλλαγεί όριστικά απ' τα λάθη ενός πρόσφατου παρελθόντος, καταλήξαμε να συνειδητοποιήσουμε τη σκληρή πραγματικότητα ότι δε συμβαίνει αυτό... Έχει έρθει ο καιρός να υιοθετήσουμε μιá τοποθέτηση πάνω σ' αυτό το ζήτημα και να κάνουμε μιá συλλογική, προσπάθεια ανάλυσης προκειμένου ν' άπαντήσουμε σε δυό έρωτήματα: ποιοί είμαστε; τί θέλουμε; Δέν ενδιαφερόμαστε για το δογματισμό, αντίθετα θέλουμε να ξέρουμε τί είναι εύνοικό. Άφήνουμε παράμερα τόν κίνδυνο που είναι: έμφυτος στη γραμμή της «στρατηκισποίησης» του νοϋ, την όποια άκολουθεί το MIL ή ή GARI, για να κάνουμε μιá κριτική του «δογματισμού της βίας» και της άσυμφωνίας που της χρησιμεύει: σά δικαιολόγηση. Ποϋ βρίσκεται ή συνέπεια μέσα σε μιá ομάδα, ή όποια, ένω άνκφέρεται στον άναρχισμό και στα «έργατικά συμβούλια», διακηρύσσει: ότι αντίκειται σε κάθε ιδεολογία; Ποϋ βρίσκεται: ή συνέπεια όταν ή ίδια αυτή ομάδα διακηρύσσει (Δ:εθνής Άναρχική Συμμαχία, No 1, σ. 18) :

«...μιá πρωτοποριακή όργάνωση μπορεί νάναι πραγματικά άποτελεσματική και θετική μόνο αν έγκαταλείψει κάθε πρόθεση ύποκατάστασης...»

Και λίγο άργότερα προσθέτει:

«Οί ομάδες της πρωτοπορίας, στην πρακτική τους, πρέπει να έχουν πιό ριζοσπαστικούς στόχους απ' ότι εκείνοι που προβάλλονται από ένα πλατύ μαζικό κίνημα...».

Θά 'ταν εύκολο να δώσουμε περισσότερα παραδείγματα...

Ό ιδιαίτερα πολεμικός τόνος αυτόσ του κειμένου βρίςκε: τη δικαίωση του μέσα στην κατάσταση, που το ένέπνευσε. Η ένοπλη πάλη, ό επαναστατικός άκτιβισμός, ή βία μειοψηφιών, θά μπορούσαν πολύ εύκολα να εξηγηθούν με την άπλή ύπαρξη του φασισμού. Αυτό συνέβαινε πολύ καιρό στην Ίσπανία. Το πρόβλημα όμως έδω είναι: πρόβλημα τακτικής. Δίνοντας προτεραιότητα σ'

αυτή τη μορφή πάλης, πρέπει οι υπόλοιπες να διακυβευτούν; Δεν είναι αυτοκτονία να αφοσιώνεται κάποιος στην «ενοπλη άγχιτάτσια» δίχως να μπορεί να βασιστεί σ' οποιαδήποτε μαζική υποστήριξη; Τι πολιτικό ενδιαφέρον έχει αυτή η μορφή άγώνα; Έδσα πολλά ερωτήματα που πολύ συχνά παραμερίζονται ή παραμένουν αναπάντητα...

1975: 'Ανοικοδομείστε τη CNT!

Την αποθάρρυνση που είχε καταλάβει την πλειονότητα των αντιεξουσιαστικῶν ομάδων στά τέλη του 1974, διαδέχτηκε τούς πρώτους μήνες του 1975 ένας κάποιος ενθουσιασμός. Το Κίνημα φαινόταν ν' αποκτά τη δύναμή του, όχι μόνο στην Καταλωνία, αλλά και στην Άραγωνία, στο Κέντρο (στη Μαδρίτη) και στο Λεβάντε (Βαλέντσια). Νέες ομάδες δημιουργήθηκαν σε πολλά διαφορετικά μέρη.

Στην Καταλωνία, μετά από μιὰ αποτυχημένη προσπάθεια συντονισμού του συνόλου των αντιεξουσιαστικῶν ομάδων, το Κίνημα φαινόταν νάναι διασπασμένο σε διάφορες τάσεις. Οι βασικότερες απ' αυτές είναι:

— μιὰ «ειδική» τάση αποτελούμενη από αναρχικές ομάδες που βασίζονταν σχεδόν αποκλειστικά στον πανεπιστημιακό τομέα.

— μιὰ αναρχοσυνδικαλιστική τάση που ήταν εμφανής σε διάφορα εργοστάσια κι ανάπτυσε μιὰ πρακτική άγώνα στις γειτονιές.

— μιὰ τάση προσκείμενη μάλλον προς τις πρώην GOA, αναμφισβήτητα αντιεξουσιαστική, θρισκόμενη σ' επαφή με αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες, αλλά διστακτική, παρόλα αυτά, να συγχωνευτεί μαζί τους.

— ένα διάχυτο αντιεξουσιαστικό ρεύμα, άφηρημένου αντιεξουσιαστικού μαρξιστικού προανατολισμού, που υιοθετεί τις θέσεις της «εργατικής αυτονομίας». Έξαιρετικά σχετικιστικό αυτό το ρεύμα, περισσότερο εξτρεμιστικό άριστερό παρά αντιεξουσιαστικό, υπήρξε ιδιαίτερα επιφυλακτικό απέναντι σε κάθε προσπάθεια που άποσκοπούσε στο συντονισμό με άλλες αντιεξουσιαστικές ομάδες,

ιδιαιτέρα μὲ τούτῳ ἀναρχοσυνδικαλιστές.

— οἱ Ἀκράτας, ἓνα ὑπο-κίνημα τῆς παραδοσιακῶν ἀναρχικῶν.¹

Ἐχει ἐνδιαφέρον νὰ σημειωθεῖ ἐπίσης ἡ ἐμφάνισή δι' ἑαυτὴν ἐν τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων καὶ ἡ ἐδραίωσή ἤδη ὑπαρχόντων (Ματάρο, Μπανταλόνα, Σάν Ἀντριάν, Σάντα Κολόμια, Κοσπιταλέτ, Γκάβα). Ἀπὸ δεῦ καὶ πέρα λειτουργοῦσαν δύο «συντονιστικὰ ὄργανα». τὸ ἓνα ἀναλκιδάγοντας τὸ «βόρειο τομέα» τῶν περιχώρων τῆς Βαρκελώνης (Μπανταλόνα, Ματάρο, Γκρανὸλλερς κ.λπ.) καὶ συντονίζοντας σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἑργατῶν καὶ τὸ ἄλλο καλύπτοντας τὸ «νότιο τομέα» (Μπαλ Λομπρεγκάτ, Κοσπιταλέτ, Βιλαντέκαν, Γκάβα κ.λπ.). Στὴν ἴδια τῇ Βαρκελώνῃ ἡ μαχητικὴ δουλειὰ στὶς ἐργατικὰ συνουκίαις ἔφερε ἀπίστευτα ἀποτελέσματα. Ἐνεργητικὰς ὁμάδες δημιουργήθησαν στὶς ἀπόμειρες συνουκίαις τοῦ Σάν Ἀντρες Γκουίνεδέτα, Χόρτα, Βέρονταν καὶ Λά Βερνέντα.

Παράλληλα μ' αὐτὴ τῇ δραστηριότητά, οἱ ὁμάδες τοῦ τύπου δουλειᾶς ἡ τομέα τῆς παραγωγῆς, ἀκολούθησαν μιὰ παρόμοια θεαματικὴ ἀνάπτυξη. Στὸν οἰκοδομικὸν τομέα, οἱ ἀναρχοσυνδικαλιστῆς ἔπαιξαν ἓνα ἐξαίρετικὰ σημαντικὸν ρόλον ἐν τῇ ριζοσπαστικοποιήσει

4. Οἱ ACRATAS (ACRATA = δίχως ἐξουσία) εἶναι ἓνα οὐνοθύλευμα ποικίλων τάσεων. Χαρακτηριστικὸν τοῦ εἶναι ἡ φανερὴ ἐγκατάλειψη, ἀπὸ μέρους τοῦ, τῆς ἀναρχικῆς παράδοσης. Ἡ μᾶλλον δὲν εἶναι ἐξοικειωμένοι μαζί της. Ὁ ὄναρχισμὸς τοῦ δὲν προέρχεται ἀπ' τὸν Κροπότκιν ἢ τὸν Μαλοτέστα, ἀλλὰ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν, ὅν καὶ μερικοὶ δὲν ἔδρουν ἕκαστα καὶ αὐτὸ ἂν ἦταν ἀπαροίτητο νὰ ἔχουν ἡρωες, αὐτοὶ θα ἦσαν οἱ Γίππικ, οἱ Γουέδερμεν, οἱ Μόδερ Φάκερς, οἱ Σιτουασιονιστ τοῦ Μάη 68 καὶ ὁ Κόν Μπεντίτ, οἱ Πρόζος καὶ οἱ Κομποῦτερς τοῦ Ράελ Βάν Ντάν. Ἀλλὰ ἴσως δὲν τοῦς ἔδρουν οὔτε καὶ αὐτοῦς ἔξαιτίας αὐτοῦ εἶναι πιά αὐθεντικοί. Εἶναι θέμα μιᾶς αὐθόρμητης διαδικασίας ποῦ διαδροματίζεται μέσα στὸ μυολὸ τῶν παιδιῶν στὸ γυμνάσιον καὶ στὰ πανεπιστήμια. Τὸ κίνημα εἶναι νέο καὶ σχετίζεται περισσότερο μ' ἓνα κίνημα «ἀντικουλτούρας», ποῦ ἀναβλύζει ἰσχυρὰ μέσα ἐν τῇ χώρῳ, παρὰ μὲ τὴν CNT. Ἐπειδὴ τὸ κράτος τοῦ Χουάν Κάρλος καὶ τοῦ Σουάρεζ ἔδρει ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι ἡ ἐπονάστασις, ἔχει βάλει πρόστιμον ἡ κοτάσχησις ἀπὸ δύο ἀπὸ τὰ περιοδικὰ τοῦ κινήματος (τὰ «AJOBLANCO» καὶ τὰ «STAR», ἓνα περιοδικὸν μὲ κομῆ, ποῦ μὲ τὰ κατασχεμένο νούμερον ἐγκοινιάζε τὸ δεῦτερον χρόνον τῆς κυκλοφορίας του), πράγμα ποῦ δὲν ἔκανε μὲ τὸν τύπον τῆς «δημοκρατικῆς ἀντιπολίτευσης», ἀπ' τὸ TRIUNFO (ποῦ κυριαρχεῖται ὁ ἓνα αὐθόρμητον βαθμὸν ἀπ' τὰ Κομμουνιστικὸν Κόμμα) ὡς τὰ CUADERNOS PARA EL DIALOGO.

Ἡ κατάσταση μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μ' ἐκείνη τῶν Ε.Π.Α. ἢ τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ δεκαετίῳ τοῦ 60· τὸ κίνημα τῆς ἀντικουλτούρας μ' ὅλες του τίς

και τη λαϊκοποίηση των αγώνων στο SEAT,⁵ το προπύργιο του Κομμουνιστικού Κόμματος και των Έργατικών Έπιτροπών, οργανώθηκαν κι αποτέλεσαν την κινητήρια δύναμη της εξαπόλυ-

συνέπειας. Στις Ε.Π.Α. οι χίππες εμφανίστηκαν μετά την εποχή Μάκ Κάρθου — Αϊζενχάουερ, στην Ίσπανία αυτό το άκρατικό κίνημα εμφανίστηκε μετά απ' τα χρόνια της μοζικής ηλιθιότητας της Φρανκικής δικτατορίας Είναι μια δύναμη της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Τό κίνημα εμφανίζει πολλά σημεία ομοιότητας. Άκρατικά περιοδικά σαν τό ΑJOBLANCO θυμίζουν τίς καλύτερες περιόδους των INTERNATIONAL TIMES. Περιοδικά κόμικς (STAR, EL PROLO ENMASCARADO, PURITA, CARAJILLO, NASTI DE PLASTI, πού είναι πολύ σημαντικά στή σημερινή ισπανική κατάσταση), νέα συγκροτήματα ροκ — ο ένα απ' τα πρόσφατα πού παρακολούθησα στή Βαρκελώνη, στό TEATRO GRIEGO στό MONTJUICH, μαύρες σημαίες άνεμιζόνταν αύθρηματα ο όλόκληρο τό χώρο, κι ακούγονταν τό σύνθημα «Ζήτω ή CNT» — ντισκοτέκ όπως ή ZELESTE, νέοι συγγραφείς «άντεργκράουντ» όπως ο Μαριάνο Άντολίν Ράτο, ο μεταφραστής του Ούίλλιαμ Μπάρρρους στή Καστιλιάνικα — εκδότες της όντικουλτούρας (δπως ο «ΚΑ'ΙΡΟΣ» με θιβλίο των Πωλ Γκούντμαν, Μάρραη Μπούκταν, Θεοντόρ Ρόιτσοκ, Άλλαν Βάτς κ λπ κι κριτικοί τέτοιοι, όπως ο «TUSQUETS» — συγγραφείς όπως ο Λουίς Ρασιανέρο, ένα μέλος της εκδοτικής συλλοκτικής του ΑJOBLANCO, φοιτητής μερικά χρόνια του Μπέρκλει κι συγγραφέας του «ENSAYOS SOBRE EL APOCALIPSIS» κι άλλων βιβλίων κι άλλοι όπως ο Κόρλος Σεμπρούν Μόουρα ή ο φιλόσοφος Φερνάντες Σαθάτερ, πού πλησιάζει πολύ κοντά στό άντιεξουσιαστικό πνεύμα.

Όλα αυτά τροφοδοτούνται απ' τό αύθόρητο πνεύμα πού εισβάλλει ο όλα τά μέρη της Ίσπανίας — οι δρόμοι, οι τοίχοι, των όποιων τά συνθήματα («HACIA LA ORGIA GENERAL», «PUTAS AL PODER QUE LOS HIJOS YA ESTAN κλπ.)θυμίζουν ο' ένα σημαντικό βαθμό τά συνθήματα των ήμερών του Γολλικού Μόη.

Η Βαρκελώνη όποτελεί τό μαγνητικό κέντρο όλων αυτών' θά μπορούσε νά ειπωθεί ότι άπατελεί τό άντίστοιχο του Σόν Φραντσέσκο στή δεκαετία του '60. Όπως άκριβώς στό Σόν Φραντσέσκο ύπήρχε μία άναρχική ποράδοση (Η I.W.W κλπ) τό ίδιο ίσχύει και για τη Βαρκελώνη, άλλό ο' ένο πολύ πιά ισχυρό βαθμό φυσικά.

Στήν Ίσπανία όνακαλύπτουμε Ξανά τον άνορχισμό διαμέσου του Τζέρρυ Ρομπιν, του Ντανιέλ Κάν Μπεντίτ και του Ρόελ Βάν Ντρίν. Τό ΑJOBLANCO άφιερομένο βουικά στή «νέα κουλτούρα» έχει μετακινηθεί πρós τήν κατεύθυνση ενός όνοιχτά άκρατικού πνεύματος, με τίμημα τήν άπαγόρευση του για 4 μήνες. Αύτή ή τóση πρós τήν άκροτική παράδοση δυνάμει και θά δώσει νέα δύναμη στή C.N.T. κι άλλες ομάδες πού έχουν όνονεωθεί με νέο οίμα καθώς επίσης και στό ίδιο τό ότομικιστικό άποδιοργανωμένο άκρατικό κίνημα, στό μέτρο πού δέν άμβλύνεται και διατηρεί τον αύθορητισμό του

S. SENOSIAIN ERRO.

5. Αύτές οι ομάδες έπαιξαν έναν όποφοιστικό ρόλο στή γενική άπεργία του τομέα των οικοδομών στις 17 Άπρίλη 1975, στή Βαρκελώνη, οργανώνοντας όπεργιακές πικετοφορίες και τήν αύτοόμυνα των έργατών

σης των αγώνων.⁶ Στον τραπεζικό τομέα, η αντιεξουσιαστική συνδικαλιστική ομάδα Σολινταριντάντ κι άλλες αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες είχαν εισχωρήσει σε τέτοις βαθμίδες που αποτελούσαν σχεδόν την πλειοψηφία... Όλα φαίνονταν να δείχνουν πως η μεγάλη ζημιά που προκλήθηκε απ' τον ακτιβισμό, ή όποια σε μεγάλο βαθμίδο είχε παραλύσει: το κίνημα στην Καταλωνία, δεν είχε άλλες συνέπειες χάρη στο τακτικό επανορθωτικό έργο που εκτελέστηκε από πολλές αντιεξουσιαστικές ομάδες.

Η περιοχή της Βαλέντσια χαρακτηριζόταν στα προηγούμενα χρόνια απ' την ανάπτυξη φιλικών αντιεξουσιαστικών ομάδων. Φαινόταν να 'να: όμως λίγο καθυστερημένη απ' την άποψη της οργανωτικής διαδικασίας, σε σύγκριση με τη Μαδρίτη ή την Βαρκελώνη. Άλλά στα 1975, οι ομάδες αυτής της περιοχής αναπτύχθηκαν άδικατωδώς κι οι πρόσφατα συγκροτημένοι αναρχοσυνδικαλιστικοί πυρήνες συνενώθηκαν μαζί κάτω απ' τον τίτλο C. N.T. της περιφέρειας της Βαλέντσια. Στη Βαλέντσια, καθώς επίσης και στο Άλικάντε, Άλκόν, Καστελλόν, Βιλλένα, Έλνσα, Λουκένα, Τσέστε, Όριχουέλα κι ακόμα και στην Καρθαγίνη και τη Μουρκία, αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες σχημάτισαν τοπικές δημοσπονδίες της CNT κι ανοικοδόμησαν συνδικαλιστικές δομές. Η ομάδα του Άλικάντε έδωσε ένα περιοδικό που λέγεται Άμανκεέρ, ή ομάδα του Άλκόν πήρε ένα πολύ ενεργητικό μέρος στους τοπικούς εργατικούς αγώνες,⁷ οι αντιεξουσιαστές δάσκαλοι της Βαλέντσια εκδόσανε την «Έσκαμέλα Λίμπρε» και σχημάτισαν το διδασκαλικό συνδικάτο της CNT. Υπήρξε μιá οργανωμένη διεύθυνση αντιεξουσιαστών μαχητών σε διάφορους παραγωγικούς τομείς, ιδιαίτερα στη μεταλλουργία... Εξέχωρα απ' αυτό, οι αναρχοσυνδικαλιστές της ανασυγκροτημένης CNT, βρέθηκαν αντιμετώπι με δρισμένα προβλήματα, εσωτερικής, να ποῦμε, τάξης. Στη Βαλέντσια όπως και στη Βαρκελώνη, συνέχιζε να υπάρχει ένα αντιεξουσιαστικό ρεύμα, που αποτελούνταν από αυτόνομες ομάδες οι

6. Οι Αναρχοσυνδικαλιστές έχουν επίσης διεισδύσει στοθερά στις μεταλλοβιομηχανίες κι ιδίως στην περιοχή Μπόι Λομπρεγκάτ.

7. Στις 15 Σεπτέμβρη 1975, συνελλήφθησαν 7 σύντροφοι στο Άλκόν σαν «ήγέτες» της γενικής όπεργίας που είχε μόλις πορολύσει την πόλη.

έποτες διαφωνούσαν απόλυτα με τη στρατηγική ανοικοδόμησης της CNT. 'Ανάμεσα σ' αυτές θάπρεπε να σημειωθεί ή ύπαρξη μιās άφηρημένα σχιζοειδικής ομάδας που εκδίδει ένα περιοδικό που ονομάζεται «Προλεταριακή Αυτόνομία». Αυτές οι πολύ μικρές ομάδες άρνούσαν κάθε έπαφή με τους άναρχοσυνδικαλιστές μαχητές. Παρόμοια, ή ομάδα Σολινταριντάντ της Βαλέντσια, ενώ καθόριζε τον έαυτό της σαν άντιεξουσιαστικό συνδικαλιστικό, παρέμεινε στο περιθώριο άναφορικά με τη διαδικασία ανοικοδόμησης της CNT. Είναι δύσκολο να εξηγηθεί ή στάση της Σολινταριντάντ, δεδομένου ότι οι μαχητές που ήταν άρχικά μέλη της στη Βαρκελώνη και τη Μαδρίτη (άνήκοντας έπομένως στην ίδια τάση με την ομάδα της Βαλέντσια) αναμίχτηκαν πλήρως στην άνοικοδόμηση της CNT. 'Η ομάδα της Βαλέντσια ύπήρξε έπιπλέον άρκετά ένεργητική σ' έρσιμένους τόπους δουλειάς... Παρά αυτές τις διαστάσεις, οι άναρχοσυνδικαλιστές προχώρησαν στη δημιουργία των δομών που ήθελαν. 'Η «'Αιμανσέρ» έγινε γρήγορα ή τοπική φωνή της CNT της περιοχής της Βαλέντσιας. Δημιουργήθηκαν τοπικές δημοσπονδίες (Βαλέντσια, 'Αλικάντε, 'Οριχουέλα, Βιλένα, Καστελλόν κ.λπ.) και συνδικάτα (οίκοδομές, μεταλλουργία, έκπαιδευση κ.λπ.) κι εκλέγηκε μιιά Περιφερειακή άντιπροσωπευτική 'Επιτροπή. Σε τοπικό επίπεδο, ή CNT διατήρησε καλές έπαφές με την UGT.

Στην περιοχή του Κέντρου (Μαδρίτη), ή πρόοδος ύπήρξε ακόμα πιό θεαματική. 'Επιρρεασμένη λιγότερο άπ' τις έσωτερικές συγκρούσεις άπ' ότι οι άλλες περιοχές, ή περιοχή της Μαδρίτης, άπό μιιά άύστηρά οργανωτική σκοπιά, πρόδευε πολύ πιό γρήγορα άπ' ότι ή περιοχή της Βαλέντσιας ή ακόμα και της Καταλωνίας. 'Οπως είπώθηκε προηγούμενα, άπ' τὰ τέλη του 1974 είχε μπει σ' έφαρμογή μιιά διαδικασία συγχώνευσης των διάφορων άντιεξουσιαστικών ομάδων που εδνοούσαν την άνοικοδόμηση της C. N.T. Συνεχιζόμενη σ' έλο 1975, αυτή ή ένοποιητική άπόπειρα με βάση ένα ξεκάθαρο πολιτικό σχέδιο, άπόδωσε ιδιαίτερα έκνοποιητικούς καρπούς. 'Εκείνο που δέν άποτέλουσε παρά ένα μικροπρόθεσμο στόχο έγινε μιιά πραγματικότητα. Οι έργατικοί πυρήνες δομήθηκαν σε συνδικάτα κι απέδειξαν μεγάλη άγωνιστική,

ικανότητα... Ὀργανωμένοι στήν «Αὐτόνομη Ὀμοσπονδία Οἰκοδόμων», οἱ ἀντιεξουσιαστές πού ἀνήκαν σ' αὐτόν τόν παραγωγικό τομέα, δημιούργησαν τό οἰκοδομικό συνδικάτο τῆς CNT κι ἀντικατάστησαν τήν «Σολινταριντάντ», τό ὄργανο τῆς «Αὐτόνομης Ὀμοσπονδίας» μέ τήν Κονστρουξιόν, τό ὄργανο τοῦ οἰκοδομικοῦ συνδικάτου τῆς CNT. Τό ἴδιο φαινόμενο συνέβηκε σέ ἄλλους τομείς τῆς παραγωγῆς ἀνάμεσα στούς ὁποίους ὑφείλουμε ν' ἀναφέρουμε τόν τομέα τοῦ βιβλίου (Γραφικές Τέχνες), τήν ὑγεία (Σάνιταντ) τή μεταλλοβιομηχανία (Μετάλ) καί τίς τραπεζικές ἐργασίες (Μπάνκα). Δίνοντας προτεραιότητα στήν ἀνοικοδόμηση τῆς CNT ἢ πλειονότητα τῶν ἀντιεξουσιαστῶν μαχητῶν, ἀφοσιώθηκε ἐλοκληρωτικά σ' αὐτό τό καθήκον. Ἡ παρουσία στή Μαδρίτη ἐνός ἀντιεξουσιαστικοῦ ρεύματος, πού βρισκόταν στό περιθώριο τῆς διαδικασίας ἀνοικοδόμησης, δέν παρουσίαζε τά ἴδια προβλήματα ἔως σ' ἄλλες περιοχές. Οἱ ἀντιεξουσιαστές φοιτητές, συγκεντρωμένοι γύρω ἀπ' τό περιοδικό Φεντερασιόν σχημάτιζαν ἕνα πολύ ἑτερογενές σύνολο στό ὁποῖο μπορούσαν νά βρεθοῦν τυπύχρονα «εἰδηκοί», ἀναρχικοί, «νεοαναρχικοί», «σιτουασιονίστ», «ἀναρχομαρξιστικοί», συμβουλευτικοί, ἀντιεξουσιαστές μαρξιστές κ.λπ. Συμφωνία ἀνάμεσα στίς διάφορες αὐτές τάσεις μπορούσε νά ἐπιτευχθεῖ μόνο πάνω σέ ὁρισμένες ἰδέες, ὅπως τό αἴτημα τῆς αὐτονομίας ἢ ὁ ἀντιλενινισμός. Ἀκραία ἀντισυνδικαλιστικές, ἀρχικά, οἱ ὁμάδες, γύρω ἀπ' τό Φεντερασιόν, ἐξελίχτηκαν σταδιακά σέ πολύ πιό συμβιβαστικές θέσεις. Μερικές ἀπ' αὐτές ξεκίνησαν ἀκόμα κι ἕνα σχέδιο γιά τή δημιουργία μιᾶς «Ὀμοσπονδίας Ἀντιεξουσιαστῶν Φοιτητῶν», πού θά δούλευε διατηρώντας στενή σχέση μέ τήν ἀνασυγκροτημένη CNT καί πιό συγκεκριμένα μέ τό ἐκπαιδευτικό συνδικάτο τῆς CNT. Ἄλλες φοιτητικές ὁμάδες προτίμησαν νά τυτιστοῦν μέ μιᾶ ἀνασυγκρότηση τῆς FIJL, τῆς Ὀργάνωσης Ἀντιεξουσιαστικῆς Νεολαίας. Αὐτή ἡ ἐξέλιξη πρὸς τήν κατεύθυνση «ὄργανωτικῶν» θέσεων ἀπό ὁμάδες οἱ ὁποῖες, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀπόριπταν διδύχοτε συγκεκριμένο, δέν ἀποτελοῦσε ἕνα τοπικό φαινόμενο πού περιοριζόταν στήν περιοχή τῆς Μαδρίτης. Ὑπῆρξε παντοῦ μιᾶ διαφορετικοῦ βαθμοῦ ἐμπειρία κι ἐπρόκειτο ν' ἀναπτυχθεῖ συνακόλουθα.

Έτσι για να μην αφήνει πολλά κενά αυτή η απεικόνιση του κινήματος στα 1975, πρέπει να ειπωθεί ότι η διαδικασία που περιγράφηκε σε σχέση με τις περιοχές της Μαδρίτης, της Βαλέντσια και της Βαρκελώνης, συνέβαινε επίσης, αν και λιγότερο θεαματικά, σ' άλλες περιοχές: στις Άστούριες, στο Έουσκάντι, στη Γαλικία, στην Ανδαλουσία. Στην Αραγωνία η κατάσταση ήταν λίγο ειδική, αφού οι βασικοί πυρήνες των αντιεξουσιαστών εργατών ήταν οργανωμένοι στις COA (Αυτόνομες Έργατικές Επιτροπές). Οι τελευταίες συγκέντρωναν την Άριστερή Πτέρυγα των «έπιστημων» CO (Έργατικές Επιτροπές). Αποτελούνταν πιά συχνά από αντιεξουσιαστές και Μασοίκους. Οι συγκρούσεις ανάμεσα στις διάφορες τάσεις έκαναν συχνά μη αποτελεσματικές αυτές τις αυτόνομες δομές. Σ' αυτή την περιοχή, οι ομάδες των αντιεξουσιαστών εργατών και φοιτητών προσπάθησαν επίσης να δημιουργήσουν ένα συντονιστικό σώμα: το «Άναρχικό Έπαναστατικό Κίνημα» (MRA). Το Σεπτέμβριο του 1975, το MRA εξαφάνιστηκε κι αμέτρητες αντιεξουσιαστικές ομάδες έπρεπε ν' αντιμετωπίσουν σοβαρά το πρόβλημα τί στρατηγική ν' ακολουθήσουν. Παρατηρώντας την πρόοδο της ανοικοδόμητης της CNT σε άλλες περιοχές, οι άναρχοσυνδικαλιστές μηχαντές αποφάσισαν να δικαιοδοποιηθούν σύμφωνα με το βιομηχανικό κλάδο στον οποίο άνηκαν (μεταλλουργία, ύφαντουργία, οικοδομές), κι έδωσαν το δικό τους περιοδικό, το «Άξιόν Λιμπερτάρι». Λίγο άργότερα οργανώθηκαν κι άλλοι τομείς (έκδόσεις, ξυλεία, εμπόριο) και δημιουργήθηκε ένας τοπικός συντονισμός των παραγωγικών τομέων. Στη Βαλλαντολίνα, η κατάσταση ήταν καθόλα παρόμοια με της Σαραγόσας, εκτός από λεπτομέρειες. Οι αντιεξουσιαστικές ομάδες συντονίζονται από ένα τοπικό ένημερωτικό δελτίο, το «Άπόγιο Μουτούο και φαίνεται ότι πρόσκεινται στην ανοικοδόμηση της CNT.

Είναι φανερό ότι το οργανωτικό πλάνο που είχε τη μεγαλύτερη πρόοδο στα 1975, ήταν η ανοικοδόμηση της CNT. Παρόλο που αναπτύχτηκε περισσότερο στη Βαρκελώνη, στη Βαλέντσια και πάνω άπ' όλα στη Μαδρίτη, διαδραματιζόταν παντού. Το γεγονός ότι πολλές ομάδες οι όποιες, σ' ένα όχι πολύ μακρινό παρελθόν, είχαν κάνει τον αντισυνδικαλιστικό πυρήνα της πολιτικής

τους σκέψης, συσπειρώθηκαν γύρω απ' τον αναρχοσυνδικαλισμό, αποδείχνη: άναμφισβήτητα τήν κινητοποιητική φύση της στρατηγικής της άνοικοδόμησης, ή όποία έγινε γρήγορα ή μόνη συνεπής έναλλαγή για τους άντιεξουσιαστές γενικότερα. Νά γιατί πολλές ειδικές ομάδες έδωσαν προτεραιότητα σ' αυτή, άντι στην άνοικοδόμηση της FAI, που θάταν πιό σύμφωνη με τά ένδιαφέροντά τους σάν αναρχικών μαχητών. Άπό δώ κι άπό κει τό σκεπτικό, διατυπωμένο σχηματικά, ήταν: «Ή CNT δέν είναι τά πάντα, άλλα δίχως τή CNT δέν ύπάρχει τίποτα».

Γιά τήν εξήγηση της υιοθέτησης απ' τήν πλειοψηφία του σχεδίου της αναρχοσυνδικαλιστικής άνασυγκρότησης, ύπάρχουν άλλα στοιχεία. Άνάμεσα σ' άλλα, πρέπει: νά υπογραμμιστεί ό σημαντικός ρόλος που έπαιξε στο συντονισμό των ομάδων, τό περιοδικό της Μαδρίτης «Συνδικαλισμός». Άρχισε νά κυκλοφορεί στις άρχές του 1975 και δέχτηκε όξύτερες κριτικές απ' τους όπαδούς της καθρότητας και κηδαιόνες της όρθοδοξίας, γιατί δέν ήταν καθόρα άναρχικό. Χρησίμεψε σά μαχητή για πολλούς άγωνιστές εργάτες που έκκναν μέσα απ' αυτό τήν πρώτη τους έμπειρή με τις άντιεξουσιαστικές ιδέες και τόν επαναστατικό συνδικαλισμό. Ή έκδοτική ομάδα του «Συνδικαλισμού», που άρχικά ήταν μάλλον έτερογενής, ύπηρξε άρκετά έξυπνη για νά καταλάβει ότι: θάπρεπε νά ναι ίκανή για νά έμμεταλλευτεί προς όφελός της τις άντιφάσεις του συστήματος. Τή στιγμή που ή πολιτική «άνοχής» επέτρεψε τήν έκδοση προοδευτικών περιοδικών και πρόσφερε λίγο μεγαλύτερη έλευθερία σ'ούς έκδότες,⁸ οι ιδρυτές του περιοδικού έμμεταλλεύτηκαν τήν κατάσταση και νομιμοποίησαν τό περιοδικό. Μετά τήν έκδοση λίγων νούμερων, τό «Συνδικαλισμός» καταξιώθηκε σάν άντιεξουσιαστικό συνδικαλιστικό περιοδικό. Στα μάτια πολλών άναγνωστών, πέρασε άκόμα και σάν ένα μισο-έπίσημο περιοδικό της CNT. Ένα δίκτυο εργατών άνταποκριτών τροφοδότησε τό περιοδικό με πληροφορίες για τους διά-

8. Αύτή ή «άνοχή» επέτρεψε σέ μερικούς έκδότες νά έκδώσουν βιβλίο άσχετικό με τόν άναρχισμό. Άνάμεσα σ' αυτούς άξίζει νά σημειωθεί ο «TUSQUETS» που έχει όνοθέσει στόν Κάρλος Σεμπρούν Μάουρα τή «σπιμέλεια μίος συλλογής με τίτλο «ACRACIA».

φύρους αγώνες. Υποστηριζόμενο από αναρχοσυνδικαλιστές μαχητές, το «Συνδικαλισμός» μοιράστηκε ταυτόχρονα στο εμπορικό κύκλωμα και πουλήθηκε κι απ' τους μαχητές. Οι αντιφάσεις που ήταν κατάφωρες στην ανάγνωση του περιοδικού, ήταν εκείνες που διασπορίζουν αναπόφευκτα ένα Κίνημα στη διαμόρφωσή του. Στην πραγματικότητα το «Συνδικαλισμός» έρρηκε μια θέση μέσα στη διαδικασία της αντιεξουσιαστικής ανασυγκρότησης, που αντιστοιχούσε σε μια συγκεκριμένη φάση της ανάπτυξής της και συντέλεσε στη λαϊκοποίηση των έννοιών της αυτοδιαύθυνσης και της αυτονομίας, παρουσιάζοντας μια αντιεξουσιαστική, έναλλακτική λύση στο εργατικό κίνημα. Έπομένως ο ρόλος του άπειχε πολύ από το να είναι ασήμαντος.⁹

Η αντιεξουσιαστική αναδιάρθρωση γύρω απ' το πρόγραμμα για την ανοικοδόμηση της CNT, πραγματοποιήσε μεγάλη πρόοδο στη διάρκεια του 1975. Η καταστολή κι η επιβεδλημένη πορνικωμία έδωκαν ακριφισότητα μια τροχόπεδη σ' αυτή τη διαδικασία. Η τριτοκρατία που κλιμακώθηκε σ' ολόκληρη τη χώρα ανάμεσα στο Σεπτέμβριο, την ημερομηνία της εκτέλεσης των 5 μαχητών της άκρας άριστερας και στο θάνατο του Φράνκο, δεν εννοούσε καθόλου τη μαζική δουλειά. Άλλά οι οργανώσεις που είχαν δημιουργηθεί άντεξαν στις επιθέσεις της αστυνομίας, ενώ πολλές μικρές ομάδες είδαν το μηχανισμό τους να εξαρθώνεται. Ο θάνατος του Φράνκο κι η άνοδος του Χουάν Κάρλος και νέων ύπουργών στην εξουσία, δημιούργησε μια ολότελα νέα κατάσταση. Πολιτικά, επρόκειτο να επιτρέψει την επιτάχυνση της διαδικασίας που είχε αρχίσει.

1976 : Η επανακατάκτηση των αυταυατών

Στην πορεία των τελευταίων λίγων μηνών, ένα άσυνήθιστο κύμα εργατικών άπεργιών, άνατπαρχών ανάμεσα στο λαό κι ε-

⁹ Το περιοδικό έχει τώρα οτομοτήσει να κυκλοφορεί έξαιτίας μιας μεγάλης όπόστασης όνάμεσο στην όνομενόμενη και την πραγματική κυκλοφορία και διαφωνιών όνάμεσο στον ίδρυτή και στα ύπόλοιπα μέλη της κολλεκτίβος

να πλήθος μαχηφόρων και διακηρύξεων έχουν σαρώσει την Ίσπανία. Η μαχητική Ικανότητα ενός κινήματος και της διάδοσής του μπορεί να επαληθευτεί μόνο απ' το ρόλο που είναι Ικανό να παίζει μέσα σ' αυτούς τους αγώνες. Καμιά οργάνωση δε μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει μαζική απήχηση στη σημερινή Ίσπανία. Η άνοχη την όποια δείχνουν οι κυρίαρχες δυνάμεις στους διάφορους τομείς της αποπολίτευσης δεν πρέπει να γεννάει αυταπάτες. Η παρανομία εξακολουθεί ν' αποτελεί ένα τρόπο ζωής, αν και περισσότερο απονευρωμένο από πριν...

Στο νούμερό της του Γενάρη 1976, η F. L. δημοσίεψε μια σειρά συζητήσεων με αναρχοσυνδικαλιστές αγωνιστές του εσωτερικού. Σε μια απ' αυτές τις συζητήσεις, ένας αγωνιστής της CNT της Μαδρίτης, τοποθέτησε την ανασυγκρότηση της CNT μέσα στα πλαίσια μιας γενικότερης στρατηγικής αναδιάρθρωσης του αντιεξουσιαστικού κινήματος ολόκληρο. Αφήνοντας παράμυρρα κάθε δογματισμό, αυτό είναι ένα θέμα κατανόησης του ότι η ταξική πάλη αποτελεί μόνο μια πλευρά, μια θεμελιακή πλευρά είναι αλήθεια, της πάλης ενάντια στην καπιταλιστική και κρατική καταπίεση. Ο αγώνας των γυναικών, των νέων, των εθνικών μειονοτήτων, ο αντιμιλίταρισμός κι η οικολογική μάχη αποτελούν εξέχον μέρη μιας συνολικής στρατηγικής. Στη Βαρκελώνη και τη Μαδρίτη ανασυγκροτήθηκαν ομάδες των «Μουγιέρες Λίμπρες». Με τον ίδιο τρόπο, αντιεξουσιαστές αγωνιστές προσπαθούν να συγκροτήσουν «αντιεξουσιαστικές οικολογικές ομάδες» ή ν' ανασυγκροτήσουν ομάδες της «Αντιεξουσιαστικής Νεολαίας». Αυτή η πολύπλευρη δραστηριότητα θάναε όμως δυνατή μόνο αν το Κίνημα μπορούσε ν' ανασυνδεθεί με τη μαζική του παράδοση και ν' αποκτήσει μια Ικανοποιητικά ισχυρή και δομημένη ταξική οργάνωση για να επέμβει στους αγώνες της αληθινής ζωής. Μ' αυτή την έννοια, η CNT παραμένει το νευραλγικό κέντρο του Ισπανικού αντιεξουσιαστικού κινήματος. Η έδραίωσή της, επομένως, θεωρείται σαν ένα απ' τα πιο επείγοντα καθήκοντα που μπαίνουν στην ημερήσια διάταξη. Απ' τις αρχές του χρόνου η διαδικασία ανοικοδόμησης της CNT επιβεβαιώθηκε εκπληκτικά. Η αποτύπωση της καταστολής έχει επιτρέψει τη διενέργεια τοπικών συ-

νελεύσεων (ἀπ' τις όποιες ή πιό σημαντική εξακολουθεί νάναι εκείνη πού έγινε στη Βαρκελώνη στις 29 τού Φλεβάρη και στην όποια πήραν μέρος 700 άναρχοσυνδικαλιστές μηχαντές). Μερικοί τομείς της CNT εφαρμόζουν μιá άνοιχτή πολιτική ενώ άλλοι θεωρούν ότι προτού εμφανιστούν δημόσια θέπρεπε νά βελτιωθεί τό όργανωτικό επίπεδο. Ένώ τό κίνημα όδραιώνεται στη Βαρκελώνη και στη Μαδρίτη, όπου ή CNT έχει γίνει μιá χειροπιαστή πραγματικότητα, κερδίζει επίσης έδαφος και σ' άλλες περιοχές έπως στην Άνδαλουσία, στο Έουσκάντι και στις Άστουρίες. Σιγά σιγά, τά έσωτερικά προβλήματα βρίσκουν τό όδίο για τήν επίλυσή τους. Σε τοπικό επίπεδο, υπάρχουν μερικάς φορές διαφωνίες ανάμεσα στη CNT και στην ομάδα «Σολινταριντάντ», αλλά γενικά υπάρχει μιá έφεση για ενότητα. Στο πρόσφατο παρελθόν, οι συγκρούσεις προσωπικοτήτων, πού συχνά εισάχτηκαν ἀπ' τό έξωτερικό, έπαιζαν ένα ιδιαίτερα άρνητικό ρόλο στην όργανωτική διαδικασία του έσωτερικού. Οι «consulates»,¹⁰ πιστοί στην άποστολή τους, παρακολουθούσαν άγρυπνα. Στο μέτρο πού τό έσωτερικό χειραφετήθηκε ἀπ' τους κηδεμόνες του της έξορίας, αυτά τά στοιχεία της διχόνοιας τείνουν νά εξαφανιστούν. Τό μέλλον τους σήμερα είναι έξαιρετικά άβέβαιο. Τό κέντρο βαρύτητας του Ίσπανικού Άντιεξουσιαστικού Κινήματος έχει μετατοπιστεί πραγματικά ἀπ' τό έξωτερικό στο έσωτερικό. Ένα μελλοντικό έθνικό συνέδριο για τήν άνασυγκρότηση της CNT Ίσπανίας, θα έχει τό πρόβλημα του έξωτερικού στην ήμερήσια διάταξη του. Άπό πληροφορίες, πού έχουν έρθει πρόσφατα, φαίνεται: πώς αυτό τό συνέδριο θα εύνοήσει τήν έξαφάνιση της «έπίσημης» εκπροσώπησης της έξορίας. άπό ό διχασμός CNT Ίσπανίας — CNT έξορίας παρουσιάζει όλοένα και λιγότερο ένα δικαιολογητικό λόγο ύπαρξης. Μ' αυτή τή στροφή, τό Ίσπανικό άντιεξουσιαστικό κίνημα έχει εύκαιρίες για νά ξεφύγει ἀπ' τή μακρόχρονη γραφειοκρατική κρίση πού τό έχει περιορίσει.

Όχι πολύ πριν, τό μέλλον του Ίσπανικού άναρχισμού φαίνεται σκοτεινό άκόμα και στους πιό αισιόδοξους. Οι περιστά-

10 Οι «CONSULATES» είχαν επιφορτιστεί με τό καθήκον νά ε-
 σοκριθώνουν όν υλολουθούνται οι ντιρεχτίβες · ρ «έ-ίσημη» CNT.

τερες αντιεξουσιαστικές ομάδες, αποκοιμένες από κάθε επαφή με την πραγματικότητα των αγώνων, επιδίωξαν μόνον αναφερόμενες σ' ένα ένδοξο παρελθόν. Φυσικά, αντιεξουσιαστικές πρακτικές μπορεί να εφαρμόζονταν από δω κι από κει ή ένα αντιεξουσιαστικό ρεύμα μπορεί να υπήρχε μέσα σε μια εξουσιαστική οργάνωση, ο οργανωμένος αναρχισμός, όμως, θρηνόταν στο βασίλειο των ονείρων ή της χίμαιρας... Σήμερα, δίχως να βυθιζόμαστε σε μια απύθμενη θρησιμολογία φαίνεται δυνατό να μιλάμε για επανακατάκτηση των αυταπατών.

Φ ρ έ ν τ υ

Παρίση, Μάης 1976

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ΄

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

1. Το επαναστατικό κίνημα στην Ίταλία διαμορφώνεται πάνω σε μιά ούσιαστική αντίφαση. Ένω, δηλαδή, μετά τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, η ιδεολογική και πολιτική κυριαρχία των παραδοσιακών πολιτικών κομμάτων (ΚΚΙ, ΣΚΙ) είναι καταθλιπτική πάνω στους εργαζόμενους και στη διανόηση υπάρχουν φαινόμενα έντονης αντίδρασης σ' αυτή και έξαπδλυτη αγώνων με δλοζάνερο τδ χαρακτήρα τδ αὐθόρημου.

Ἡ επαναστατική ὁρμή τῶν λαϊκῶν μαζῶν τῆς Ἰταλίας καί ἡ μετατροπή τῆς σέ ἐπιθετική πολιτική δύναμη, ἐμποδίστηκε τούτη τῆ φορά ὄχι τόσο ἀπό τῆ δύναμη πού διέθεταν οἱ ἡγετικές ομάδες νά ἐπεμβαίνουν μέ τοὺς κατασταλτικούς τοὺς μηχανισμούς, ὅσο ἀπό τὴν ἐπέμβαση τῶν παραδοσιακῶν σχηματισμῶν τῆς Ἀριστερᾶς. Ἡ πολιτική ἐκφραση αὐτῆς τῆς ἐπέμβασης εἶναι τὸ Συνέδριο τοῦ ΚΚΙ τοῦ Σαλέρνο (1944). Μὲ τῆ προφή τοῦ Σαλέρνο ἀλλάζει ριζικά ὁ προσανατολισμὸς τοῦ ΚΚΙ. Ἀποδέχεται τὸ χωρισμὸ τοῦ κόσμου σέ ζῶνες ἐπὶροπῆς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καί υἱοθετεῖ —μέ ἀρκετές ἀντιδράσεις— τῆ στρατηγική τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων γιὰ τὴν «ἐθνική ἀνόρθωση», πού ἐκφράζει σ' ἐθνική κλίμακα τῆ συνεργασία τῶν δυὸ συστημάτων, ὅπως αὐτὴ διαμορφωνόταν στῆ διάρκεια καί μετὰ τῆ λήξη τοῦ πολέμου. Οἱ ἀπόπειρες ἀνατροπῆς αὐτῆς τῆς στρατηγικῆς στὴν Ἰταλία, τόσο οἱ ὀργανωμένες ὁσο καί οἱ αὐθόρητες, ἀπέτυχαν. Ἡ «Στέλλα Ρόζα» (= Κόκκινο Ἀστέρι) ἦταν ἓνα ἰσχυρὸ ρεῦμα μέσα στὸ ΚΚΙ καί ἰδιαίτερα στῆ βιομηχανική περιοχή, τοῦ Τορίνου. Στὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο πού ἔχει τὸν ἴδιο τίτλο διαβάζουμε: «Δὲν ἀρκεῖ νά ἐκδομήσουμε ξανά τὸ ἀστικό ἀντιφασιστικὸ κρά-

τος, αλλά αντίθετα πρέπει να οικοδομήσουμε την ιταλική σοσιαλική δημοκρατία». Η επίθεση εναντίον της «Στέλλα Ρόζα» από την πλευρά της ηγεσίας του ΚΚΙ ήταν, όπως συνήθως, βίαιη και συκοφαντική. Το ρεύμα δεν άντεξε στην πίεση και χωνεύτηκε μέσα στο Κόμμα.

Η δημοσκουδία του ΚΚΙ της περιοχής της Ραγκούσα, παρακούοντας τις ντιρεκτίδες της Κ.Ε., ήγεται το 1945 της πάλης εναντίον του βασιλείου, των αγγλοαμερικανών και της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας που ένοπλα ύποστήριζε ο λαός. Για 4 ημέρες, από τις 4 έως τις 7 Γενάρη του 1945, η ένοπλη πάλη είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις. Είχαν καταληφτεί όλα σχεδόν τα δημόσια κτίρια. Η εξέγερση που επεκτάθηκε στο Νάρο, 'Αγκριτζέντο, Μοντερόσο κ.λπ., είχε πολλά θύματα και καταδικάστηκε από το ΚΚΙ ανοιχτά.

Από δω και πέρα, το ΚΚΙ έχει να υποδείξει στους εργαζόμενους να δουλεύουν και να πειθαρχούν. Η οργάνωση του ΚΚΙ Μιλάνου σ' ένα δελτίο της γράφει: «Ο εργοστασιακός πυρήνας και οι υπεύθυνοι σύντροφοι οφείλουν (...) να κινητοποιούν και οφείλουν με το παράδειγμά τους να υποκινούν στη δουλειά και στην πειθαρχία». Έτσι ο Τολιάτσι, μιλώντας στη Συντακτική, καυχόταν ότι η «Ιταλία είναι η χώρα με τις λιγότερες απεργίες».

Όταν κάτω από την δόπλευρη πίεση, μερικοί άντάρτες, στην περιοχή ιδίως της Μπιελλέζε (Κίνημα Λαϊκής Αντίστασης) και στην Έμιλια, Μπολιόνια, Μοντένα και Ρέτζιο, πήραν τα βουνά και χτύπησαν στόχους φασιστικούς και της εργοδοσίας, το Κ.Κ.Ι. τους καταδίκασε σαν «τροτσκιστές, προδοκότες και συνεργάτες των μυστικών υπηρεσιών». Και δεν σταμάτησε εκεί. Η «Ούνιτά» της 29/11/46 μας πληροφορεί για τη συνεργασία της τοπικής οργάνωσης του ΚΚΙ με τους καρραμπινιέρους της Μοντένα για την καταστολή της εξέγερσης «μα και οι πρώτοι και πιο ένδοξοι κληρονόμοι για την τάξη και την ησυχία της επαρχίας μας είμαστε άκριβως έμεις». Ούτε για τους φασίστες το Κ.Κ.Ι. δαμίλησε τόσο αυστηρά όσο όταν κατάγγελλε τους παρτιζάνους που δεν ήθελαν να καταθέσουν τα όπλα.

Όταν οι κομμουνιστές διώχτηκαν από την κυβέρνηση και ύστερ' από την απόπειρα δολοφονίας του Τολιάτι (14.7.48), κορυφώθηκε στους εργαζόμενους ή άνησυχια για τις εξελίξεις. Αθρόοι απεργίες και ενέργειες λαϊκής εξέγερσης καταπνιγθηκαν από τὸ Γβίο τὸ ΚΚΙ. Ἡ τρομοκρατία θριάμβευε παντοῦ. Μία νέα κατάσταση διαμορφωνόταν.

Μέσα σ' αὐτές τις συνθήκες εμφανίστηκε στὸ Μιλάνο μιὰ μικρὴ ὀργάνωση ἢ «Βολάντε Ρόσσα». Αὐτὴ ἐκτέλεσε ἕνα φασίστα πού εἶχε ἀθωωθεί ἀπὸ τὸ δικαστήριο και χτύπησε πολλοὺς ἄλλους μὲ διάφορους τρόπους.

Ἀργότερα, κάτω ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀνορθόδοξων ἐπαναστάσεων τῆς Κούβας και τῆς Ἀλγερίας, προωθοῦνται ἔντονα διαθέσεις και πράξεις πού ὑπογραμμίζουν τὴ θέληση γιὰ τὴ λειτουργία τῆς εργατικῆς αὐτονομίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία πού τὸ καλοκαίρι τοῦ 1962, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ συμφωνία συνδικάτων — ἐπιχειρηματιῶν γιὰ τὰ συμβόλαια ἐργασίας, ξεσπάει μιὰ μεγάλη ἀπεργία πού «γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἐπαναστατικὴ βάζη ἀγνόησε τὸ Κόμμια». Ἡ «Οὐνιτά» θὰ μιλήσει γιὰ πρόσκατορες πού τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀστούς. Οἱ πρόσκατορες ἦταν τὸ 92% τῶν ἐργατῶν! Ἀκολουθοῦν ὁμοια γεγονότα σὲ ἄλλες πόλεις ἄλλὰ και στὰ κατορινὰ χρόνια πού στις συνθήκες τῆς κεντροαριστερᾶς πού προωθεί ἡ ἀστικὴ τάξη γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὴν κατάσταση, ριζοσπαστικοποιοῦν τις ἐξτρεμιστικὲς φράξεις και τις ὁμάδες πού ἀντιτίθενται στὴν ἐπίσημη γραμμὴ τῶν κομμάτων τῆς Ἀριστερᾶς.

2. Ἡ Νέα Ἀριστερὰ ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται. Ἡ ἔκδοση τῶν «Κόκκινων Τετράδιων», στὰ 1961, ἀποτελεῖ σταθμὸ. Ἀπὸ τὸ 1961 ὄς τὸ 1967 θὰ ἐκδοθοῦν πολλὲς ἐπιθεωρήσεις «Κουαντέρνι Πιατσεντίν», «Λὰ Σινίστρα», «Λὰ Κλάσσα» κ.λπ.

Αὐτὲς ὄλες μιλοῦν γιὰ ὄλα τὰ μεγάλα θέματα πού ἀπασχολοῦν τὸ Ἐργατικὸ Κίνημα: ρήξη ΕΣΣΔ — Κίνας, ἡ Προλεταριακὴ Πολιτικὴ Ἐπανάσταση, ὁ ἀνταρτοπόλεμος στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ, Βιετνάμ, τὸ Κίνημα τῶν Μαύρων Πανθήρων, ἡ νέα ἀμερικάνικη Ἀριστερὰ, ἡ ἀνάγκη τῶν ἀγριῶν ἀπεργιῶν ὄν ἀπάληψη στὸ σχέδιο ἐκμοντερνισμού τοῦ νεοκαπιταλισμοῦ κ.λπ. "Ολ'

κότα, σέ αντίθεση μέ τή γραμμή και τίς θέσεις τών παραδοσιακών κομμιάτων και τών συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Σημαντική είναι ή προσφορά στή διαμόρφωση τής νέας ήμιστερās μιās σειράς σπουδαστών τής σχολής κοινωνιολογίας του Τρέντο. Έχει βρούουμε και τίς ριζικές οργανώσεις όπως οι Κόκκινες Ταξιαρχίες που άργότερα διαδραματίζουν σοβαρό ρόλο στις εξελίξεις τής επαναστατικής πάλης στην Ίταλία. Μέσα από τó Κίνημα για ένα Άρνητικό Πανεπιστήμιο θά ξεπεταχτούν εκείνοι που θά προσπαθήσουν νά μιλήσουν μέ διαφορετικό από τόν παραδοσιακό τρόπο για τά προβλήματα. Άπ' τó 1967 ή θεωρητική εργασία θά ξεφύγει από τó στενό πλαίσιο του Τρέντο. Δένεται μιá στενή συνεργασία μέ τó Δελτίο που επιμελείται τó Κέντρο Πληροφόρησης τής Βερόνας που θά μεταβάλλει τόν Όκτώβρη του 1967 στην επιθεώρηση «LAVORO POLITICO» («Πολιτική Έργασία»).

Η «Πολιτική Έργασία» διακρίνεται για τίς διαρκείς αναφορές τών άρθρων της στους κλασσικούς του Μαρξισμού και ιδιαίτερα στο Λένιν και τόν Μάο Τσέ - Τούγγκ. Η φιλοκινέζικη τάση του φαίνεται από τó γεγονός ότι τά περισσότερα μέλη τής σύνταξης προσχώρησαν στο ΚΚ τής Ίταλίας (Μ — Λ) και μάλιστα στο ρεύμα τής «Κόκκινης Γραμμής». Άλλά πολύ γρήγορα οι πολυδιασπάσεις του δημιουργήσαν νέες καταστάσεις ως προς τήν τοποθέτησή τους.

3. Για νά παρακολουθήσουμε τήν πορεία τής γέννησης τών νέων επαναστατικών οργανώσεων στην Ίταλία είναι άνάγκη, νά προχωρήσουμε στή διερεύνηση τών άρχικών στοιχείων που αποτελούν τή βάση τους, τή θεωρητική και τήν οργανωτική.

Στά 1968 έχουμε άνάπτυξη, τών φοιτητικών αγώνων στην Ίταλία. Άυτοι οι αγώνες έχουν τήν επίδρασή τους και στα έργοστάσια. Άπό τó 1969 άναπτύσσεται ραγδαία ή άυτονομία τής εργατικής τάξης, εμφανίζονται νέες μορφές πώλης στα έργοστάσια και ενώ από τή μιá πλευρά οι παραδοσιακές οργανώσεις άποδείχνονται άνίκανες νά συγκρατήσουν και ν' άφομοιώσουν τίς αόθόρητες εργατικές κινήσεις, από τήν άλλη μπαίνει μέ όξύτητα ή άπαίτηση μιās επαναστατικής οργάνωσης που ν' άνταπο-

κρίνεται στις σύγχρονες συνθήκες πάλης.

Στήν ίδια εποχή αναπτύσσονται μιὰ σειρά μικρότερες ή μεγαλύτερες οργανώσεις, ομάδες και κόμματα που βάζουν τὸ πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὲς ομάδες εἶναι καὶ τὸ «Κολλεγίκο Πολιτικό Μετροπολιτικό» πού διαμορφώθηκε στὸ Μιλάνο καὶ γενικὰ στὸ Βορρά μὲ πρωτοβουλία διαφόρων Ὁμάδων Μελέτης ἔργοστασιῶν καὶ ὑπηρεσιῶν.

Αὐτὸ θὰ παίξει μεγάλο ρόλο στὸν ἰδεολογικὸ ἐξοπλισμὸ τῆς Νέας Ἀριστερᾶς. Βάζει κάτω ἀπὸ ἐξέταση τὲς πολιτικὲς προποθέσεις κάτω ἀπ' τὲς ὁποῖες ἐνεργούσαν μέχρι τώρα οἱ διάφορες ἐξωπαραδοσιακὲς πολιτικὲς καὶ συνδικαλιστικὲς ομάδες καὶ πού ὀδηγήσαν σὲ ἀδιέξοδο καὶ προωθεῖ τὴ συνειδητοποίηση τῆς ἀπαιτήσεως γιὰ τὴν ὑπαρξή τους.

Ἡ ἐναλλακτικὴ λύση εἶναι καθαρὴ: ἡ οἱ ομάδες ξεπερνοῦν αὐτὴ τὴ φάση πού εἶναι βαθειὰ διακοιμημένη ἀπὸ αὐθόρμητισμό, βολονταρισμό, σεκταρισμὸ καὶ ἄρα στερεῖται ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ ταξικὴ προοπτικὴ πού ν' ἀντιπαρτάζεται στὲς ὀργανώσεις πού ἀρνοιοῦνται, ἀναλαβαίνοντας τὴ γενικὴ ἀποψη τῆς σύγκρουσης μεταξύ ἀστικῆς τάξεως καὶ προλεταριάτου, ἢ προορίζονται νὰ πάρουν ἀναπότρεπτα δρόμο ἀπὸ τὴν πολιτικὴ σκηνή...».

Ὅσο γιὰ τὸ ἔδαφος τῆς πάλης, τὸ ἴδιο ντοκουμέντο καταλήγει: στὸ δεξιό: «πάνω ἀπ' ὅλα στὴν ἰητροπολιτικὴ περιοχὴ ἡ πάλη τῶν τάξεων μπαίνει: σὲ ἐπαναστατικὸς ἔρως πού ἡ διέξοδος τῆς ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν ΕΝΟΠΙΑΝ ΛΑ·Γ·ΚΗ ΠΛΑΗ».

Τὸ «Κολλεγίκο Πολιτικό Μετροπολιτικό», θὰ προσπαθήσει: νὰ διατυπώσει: ἀπόψεις πάνω σὲ ὅλα τὰ προβλήματα (ὀργάνωσης, σχέσεων) μὲ τὸ παγκόσμιο κίνημα, γυναίκα, μορφῶν πάλης, θέσης τῶν ἐργατῶν καὶ τεχνικῶν στὸ ἐργοστάσιο καὶ ἔξω ἀπ' αὐτό, τῆς κοινωνικοποίησης τῆς ἐργοστασιακῆς πάλης κ.λπ.).

4. Ἡ «Προλεταριακὴ Ἀριστερά» εἶναι: τὸ μαχητικὸ φύλλο τοῦ «Κ.Π.Μ.». Δίπλα τους ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ἡ περιοδικὴ ἔκδοση «Προλεταριακὴ Ἀριστερά» (Ἰούλιος 1970) πού ἔχει σύμβολο τὸ σφυροδρέπανο καὶ τὸ ντοφέκι. Τὸ ΚΠΜ ἔχει αὐτοδύναμη καὶ τὴ θέση του πήρε ἡ «Προλεταριακὴ Ἀρι-

στερά». Αυτή ή άλλαγή έγινε κάτω άπό έσωτερικές συγκρούσεις και άνακατατάξεις.

Ή «Προλεταριακή Άριστερά» άποτελεί ένα ποιοτικό πήδημα στο θεωρητικό πεδίο και χαρακτηρίζεται προπαντός άπό μιá υποκέντηση τής πρακτικής. Αυτή άσκειται όχι μόνο στο έργο-στάσιο αλλά και στην πόλη. Μαζί με την όργάνωση «Λόττα Κοντίουσα», που είναι μιá άπό τις μεγαλύτερες όργανώσεις που φά-νηκαν άπό τό 1968, έριξε τό σύνθημα «Νά πάρουμε την πόλη».

«—Στό πλευρό μας στέκεται εκείνος που δέ ζητάει: μιá που παίρνει.

—παίρνει τό σπίτι

—παίρνει τις συγκοινωνίες

—παίρνει τά βιβλία

—παίρνει με την πάλη εκείνο που διεκδικεί στα έργοστάσια και στην κοινωνία γιατί έμαθε πληρώνοντας το ακριβά ότι τ' άφεντικά δίνουν σ' όποιον θέλουν, όταν θέλουν και μόνο όταν έχουν ένα συμφέρον άπ' αυτό.

Με μιá κουβέντα, ΠΑΙΡΝΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥ, —ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ, διότι έμαθε και κατάλαβε πως όλο αυτό που υπάρχει, κυριολεκτικά όλο, τό έχαιμε αυτός μαζί με έκατομμύρια άλλους όπως αυτός εκμεταλλευόμενους και άποκλεισμένους...

Στό πλευρό μας στέκεται εκείνος που άντιτάζει στο Βρώμικο και Καταπιεστικό Πόλεμο των άφεντικών τόν Καθαρό και Έπικραστατικό Πόλεμο».

Ή εμφάνιση των «Μπριγκάτε Ρόσσε»

(=«Κόκκινες Ταξιαρχίες»)

Ή προώθηση στο κοινωνικό πεδίο άγώνων όπως τής κατάληψης σπιτιών, τής άρνησης πληρωμής ένοικίων, τής άρνησης πληρωμής ειστηρίων κ.λπ., φέρνει σε άμειση σύγκρουση με τό άστικό κράτος και την άστική πρακτική, πλατιές μάξες. Οι νέες αυτές μέθοδοι πάλης βρίσκουν άπέναντί τους και τά παραδο-

σιακά κόμματα (ΚΚΙ, ΣΚΙ κ.λπ.) με όλο εκείνο που ο Λένιν ονόμαζε «'Αστικό 'Εργατικό Κίνημα». 'Η αντίσταση, όμως, στην επίθεση της υπεριαλιστικής δεξιάς όλο και περισσότερο μεγαλώνει και τὰ παραδείγματα πολλαπλασιάζονται, ενώ σέ μερικές περιπτώσεις παίρνει τή μορφή στρατιωτικῶν επιχειρήσεων.

Στίς 20 'Οκτώβρη 1970, σ' ένα φύλλο τῆς «Προλεταριακῆς 'Αρτιστεράς» δίνεται ἡ εἰδηση τῆς ἐμφάνισης στήν πολιτική σκηνή τῶν «Κόκκινων Ταξιαρχιῶν».

Τὸ κόκκινο φθινόπωρο ἄρχισε κιόλας

«Τὸ φθινόπωρο που ἔχουμε μπροστά μας παρουσιάζεται: σάν μιὰ ἐποχὴ ἀποφασιστικῆς πάλης στή σύγκρουση με τὴν ἐξουσία (...). Ἐναντίον τῶν θεσμῶν που διευθύνουν τὴν ἐκμετάλλευσή μας, ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀφεντικῶν, τὸ πὺ ἀποφασιστικὸ καὶ συνειδητὸ μέρος τοῦ προλεταριάτου που μάχεται ἔχει κιόλας ἀρχίσει νὰ παλεύει: γιὰ νὰ οἰκοδομήσει: τὴ νέα νομιμότητα, μιὰ νέα ἐξουσία. Γιὰ νὰ οἰκοδομήσει: τὴν ὀργάνωσή του. Ἐχουμε παραδείγματα γι' αὐτό: τ ἡ ν ἄ π α γ ω γ ἡ κ α ἰ τ ἡ δ ι α π ὅ μ ι π ε ψ ἡ που ἔκαμαν στὸ Τρέντο οἱ ἐργάτες τῆς "Ἴνις ἐναντίον τῶν φασιστῶν προδοκατόρων που εἶχαν προμελετημένα μαχαιρώσει: δυὸ ἐργάτες" τ ἡ ν κ α τ ο χ ἡ κ α ἰ τ ἡ ν ὕ π ε ρ ἄ σ π ι σ ἡ τῶν σπιτιῶν που εἶχαν καταληφτεῖ (...). τ ἡ ν ἔ μ φ ἄ ν : σ ἡ α ὐ τ ὅ ν ο μ ω ν ὀ ρ γ ἄ ν ὡ σ ε ω ν (Κόκκινες Ταξιαρχίες) που δείχνουν τίς πρῶτες στιγμὲς προλεταριακῆς αὐτοργάνωσης: γιὰ νὰ χτυπηθοῦν τ' ἀφεντικά καὶ οἱ ὑπηρετές τους στὸ ἔδαφός τους. «μὲ ἴσους δρους», με τὰ ἴδια μέσα που αὐτοὶ χρησιμοποιοῦν ἐναντίον τῆς ἐργατικῆς τάξης...».

Τί εἶναι οἱ «Κόκκινες Ταξιαρχίες»

Δίνουμε μερικά ἀποσπάσματα αὐτοκαθορισμοῦ τους. 'Ο χῶ-

ρος δὲν ἐπιτρέπει: νὰ δώσουμε ἕλα ὅσα γράφονται: στὶς μπροστὸ-
ρες ποὺ κυκλοφόρησε ἡ Ἰδία ἢ ὀργάνωση κατὰ καιροῦς. Τότε
θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ δεῖ τὴν ἐξέλιξη ποὺ ἔχει ἡ Ἰδία ἢ ὀργά-
νωση τόσο ἀπὸ θεωρητικὴ ὄρα καὶ ἀπὸ πρακτικὴ ἀποψη. Ἡ ἐ-
σωτερικὴ αὐτῆ κορεΐα, ὅμως, ὁπωσδήποτε θὰ πρέπει νὰ μελε-
τηθεῖ.

«Πολλοὶ σύντροφοι ἢ ομάδες τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς,
ἔχουν μιλήσει πάνω σὲ διάφορα θέματα ποὺ προήρθαν ἀπὸ τὴ
δουλειά μας. Ἀλλὰ μᾶς φαίνεται: ὅτι ἡ ἀναφορά στὶς δικές μας
ἀπόψεις δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβῆς.

Γιὰ νὰ εὐκολύνουμε λοιπὸν, τὴν κατανόηση καὶ γιὰ ν' ἀπο-
φευχτοῦν «ἐριμνεΐες» ποὺ ἐμπνέονται περισσότερο ἀπὸ τὴν εἰ-
κόνα ποὺ ἐπεχείρησε νὰ δώσει: ἡ ἐξουσία γιὰ μᾶς παρὰ ἀπὸ τὴ
δικὴ μας πραγματικὴ φύση, ἀπαντοῦμε σὲ μερικὰ ἐρωτήματα
καίρια.

1. Οἱ «Μπριγκάτε Ρόσσε» εἶναι ἢ δὲν εἶναι: τὸ «ἐμβρυο
τοῦ μελλοντικοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ;» Ποτὲ δὲ δηλώσαμε ὅ-
τι: τὸ ἐμβρυο εἴμαστε ἡμεῖς. Καὶ γιὰτὶ ἀκόμα στὴ δικὴ μας πολι-
τικὴ προοπτικὴ δὲν ἔχουμε πετύχει νὰ διακρίνουμε μὲ ἀρκετὴ
καθαρότητα, ὅπως ἴσως καταλαβαίνουν οἱ ἄλλοι, τὸ σχηματισμὸ
ἐνός «μελλοντικοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ». Μᾶς φαίνεται: ὅτι ἡ
κυρίαρχη τάση τείνει περισσότερο στὸ σχηματισμὸ μᾶς ἐνοπλῆς
πολιτικῆς ὀργάνωσης ποὺ λύνει αὐτὴ ἢ Ἰδία τὸ αἰώνιο θέμα, τὸ
κόμμα καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς στρατός, τὸ κόμμα καὶ τὸ ἀντάρτικο.

Ἀλλὰ ἀκόμα δὲ μᾶς φαίνεται ὅτι μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι:
οἱ «ΜΠ.Ρ.» εἶναι τὰ «ἐμβρυα τοῦ μελλοντικοῦ κόμματος — ἀν-
τάρτικου».

2. Οἱ «Μπ. Ρ.» εἶναι ἢ δὲν εἶναι: «στρατιωτικοὶ ὀργανι-
σμοί;»

Δὲν εἶναι στρατιωτικοὶ ὀργανισμοὶ καὶ εἶναι: πολὺ ξένο: στὸ
στυλ δουλειᾶς μας αὐτὴ ἢ διαίρεση τῶν «πολιτικῶν ὀργανισμῶν»
ἀπὸ τοὺς «στρατιωτικούς ὀργανισμούς».

Ἡ ἀρχὴ ποὺ διατυπώθηκε ἀπὸ ἄλλους ὅτι πρέπει ἡ πολι-
τικὴ νὰ καθοδηγεῖ τὸ ντουφέκι, ἔχει κατανοηθεῖ καὶ πραγματο-
ποιεῖται στὴν ὀργάνωσή μας κατὰ μιά ἀκριβῆ ἔννοια. Καὶ γι'

αυτό προτρέπεται ὁ κάθε σύντροφος καὶ ὁ κάθε πυρήνας συντρόφων νὰ βαθαίνει τὸ πολιτικὸ ξεκαθάρισμα ποῦ θὰ τοῦ χρησιμεύει ὡς ὁδηγὸς καὶ ποῦ εἶναι θεμέλιο καὶ ἐκλογή τῆς δικῆς του ἐπαναστατικῆς συμπεριφορᾶς, ποῦ δταν συντρέχει λόγος ἀκῆμα νὰ ἐνεργεῖ καὶ «στρατιωτικά».

3. Οἱ «Μπ. Ρ.» εἶναι: «μὰ ἐναρξη μειοψηφική καὶ γραφειοκρατικὴ μὰς φάσης τῆς πάλης τῶν τάξεων στὴν ὁποία ἡ ἐπίθεση θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκφραστῆ κυρίως στὸ ἐπίπεδο τῆς «συνωμοτικῆς βίας»;

Δὲν ξέρουμε τί σημαίνει «συνωμοτικὴ βία». Ξέρουμε τὴν τακτικὴ καὶ ἀνεπαναστατικὴ βία καὶ τὴν ἐπαναστατικὴ πάλη. Ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ βία παίρνει συχνὰ τὸν τύπο τῆς ΑΜΕΣΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ὀργανωμένης συνωμοτικά. Εἶναι ἓνα γεγονός ποῦ δὲν ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ μὰς ὅσο ἀπὸ τὴν καταπιεστικὴ ὀργάνωση τῶν ἀφεντικών.

Ὅτι ἡ προλεταριακὴ ἐπίθεση ἐκφράζεται καὶ μὲ τὴν ἀμείωση δράση τὴν ὀργανωμένη συνωμοτικά εἶναι κάτι ποῦ δὲν τὸ ἀνακαλύψαμε ἐμῆς ἀλλὰ δτι ὅποιος παρακολουθεῖ λίγο ἀπὸ κοντὰ τὴν ταξικὴ σύγκρουση δὲν κουράζεται νὰ τὸ ἀνακαλύψει. Ἐμῆς σκεφτόμαστε —αὐτὸ τὸ κάνουμε— δτι ἡ προλεταριακὴ ἐπίθεση εἶναι σήμερα πλούσια καὶ δτι ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς τρόπους τῆς ἐκφραστῆς τῆς ὑπάρχει καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀμείωσης δράσης τῆς ὀργανωμένης συνωμοτικά.

4. Ὑπῆρξε μὰς πλῆρια λαθεμένη ἐκτίμηση τοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων ποῦ ὑπάρχει μεταξύ προλεταριάτου καὶ ἀστυκῆς τάξης καὶ ἄρα τῆς φάσης τῆς πάλης ποὺ π ε ρ ν ἄ μ ε τ ὶ ὄ ρ α, ποῦ βέβαια εἶναι μὰς φάση προλεταριακῆς ἐπίθεσης ἀλλὰ ὄχι βέβαια σὲ στρατιωτικὸ ἐπίπεδο.

Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ πολιτικὴ μὰς εὐαισθησία εἶναι διαφορτικὴ ἀπὸ κείνου ποῦ μὰς ἀποδίνει αὐτὴ τὴν κατηγορίαν.

Ἡ φάση ποῦ περνᾶει σήμερα ἡ σύγκρουση μεταξύ τῶν τάξεων, ὑποστηρίζουμε δτι εἶναι μὰς φάση κατάκτησης τῶν ὀργανωτικῶν μέσων καὶ συσσώρευσης τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων τῶν ἱκανῶν νὰ ὑποστηρίξουν τὴ σύγκρουση καὶ νὰ προπαρασκευάσουν τὴ μετωπικὴ ἐπίθεση ποῦ προκύπτει ἀπ' τὴν ἀνάπτυξη ἐ-

νός αντιδραστικού κινήματος που φτάνει μέχρι την ένοπλη αντιμετώπιση.

Και άρα το αναγκαστικό περάσιμα από την αυθόρμητη και μαζική απάντηση ακόμα και τη βία:η, στην οργανωμένη επίθεση, που επιλέγει το χρόνο, υπολογίζει την έντασή της, αποφασίζει για τον τύπο, που είναι: δ α λ λ ε : τ η ν ε ξ ο υ σ ί α τ η ς.

5. Τι είναι, λοιπόν, οι «Μπ. Ρ.»;

Είναι ομάδες προλεταριακές που έχουν καταλάβει ότι για να μην τις κοροϊδεύουν είναι ανάγκη να ενεργούν με εξυπνάδα, σύνεση και μυστικότητα, δηλαδή κατά τρόπο οργανωμένο. Έχουν καταλάβει ότι δεν εξυπηρετεί σε τίποτα να απειλείς με τα λόγια και κάθε τόσο να ξεσπας σε μια άπεργία. Άλλα έχουν ακόμα καταλάβει ότι τ' αφεντικά είναι τριωτά στο πρόσωπό τους, στα σπίτια τους, στην οργάνωσή τους, ότι συνωμοτικές προλεταριακές ομάδες οργανωμένες και δεμένες με το έργοστάσιο, τη συνοικία, το σχολείο και τους αγώνες μπορούν να κάνουν το βίο άδύο αυτοών των κυρίων».

Οι «Μπ. Ρ.» χρησιμοποιούν στην πάλη τους πολλά μέσα: καταστροφές υλικού σε εργοστάσια, καταστροφές αυτοκινήτων ηγετικών στελεχών των επιχειρήσεων και των φασιστών συνδικαλιστών τή σύλληψη και διαπόμπη τους τή σύλληψη και την παραπομπή τους στην «προλεταριακή δικαιοσύνη» τή «άπαιλλοτρίωση» υλικών αγαθών και τέλος την ένοπλη αντίσταση. Ο κατάλογος τέτοιων πράξεων είναι μακρύς. Αρχίζει με τή διαπόμπη φασιστών στο Τρέντο (30.7.70), τή κάψιμο αυτοκινήτου του ηγετικού στελέχους της Σιτ - Σίμενς Λεόνι (17.8.70) και περνώντας από πυρκαγιές αυτοκινήτων, εισβολές σε συνδικαλιστικές οργανώσεις τής δεξιάς, ληστείες τραπεζών, ένοπλες συγκρούσεις με αστυνομικούς, επιθέσεις εναντίον στρατώνων καραμπινιέρων, προχωρεί στην άπαγωγή του εισαγγελέα Σότσι που έκαμε τόσο θόρυβο (18.4.74) και εξακολουθεί στο ίδιο στυλ μέχρι σήμερα. Στη διάρκεια αυτής τής δράσης σκοτώθηκαν πολλά μέλη τής δέπως ή Καγκόλ, ο Μαντίνε, ο Ρωμέο κ.λπ., και πιάστηκαν άλλα δέπως ο Ρενάτο Κούρτιο, ο Φραντζεσκίνι και άλλοι.

Ἡ ὀργάνωση ΓΚΑΠ (Γκρούπι Ἀτσιόνε Παρτιζάνα)

Οἱ θεωρητικὲς θέσεις αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης, πού ἔδρασε κυρίως στὴ Γένοβα, εἶναι πολὺ κοντινὲς μὲ τίς θέσεις τῶν «Μπ.Ρ.».

Ἡ δραστηριότητα τῶν ΓΚΑΠ ἀναπτύχθηκε σὲ μιὰ σειρά ἐπιθέσεων ἐναντίον μερικῶν κέντρων τῆς ἀστυκῆς ἐξουσίας (προξενεῖο τῶν ΗΠΑ, Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, ἐργοστάσια, ἀποθήκες τῆς ἐταιρίας ΙΝΙΣ, διυλιστήρια Γκαρόνε κ.λπ.) καὶ προπαντὸς σὲ μιὰ σειρά ραδιοφωνικῶν «πειρατικῶν» ἐκπομπῶν. Τὸ πλεῖστον τῆς δράσης τῶν ΓΚΑΠ, σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ ἀντάρτικη θέση, βρισκόταν σ' ὄρενὲς καὶ ἀπομονωμένους περιοχές. Τῆς δράσης τους καὶ τὰ ἀνακοινωθέντα τους τὰ δημοσίευαν ἡ «Λόττα Κοντίουα» καὶ ἡ «Ποτέρε Ὀπεράτο».

«22 Ὀκτώβρη»

Ἐίχε μιὰ ἄλλη μικρὴ ὀργάνωση τῆς Γένοβας πού πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἀνήκει στίς ΓΚΑΠ. Ἡ δίκη πού ἔγινε ἐναντίον μελῶν τῆς (Μάης 71) στὴ Γένοβα ἔδειξε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προσπάθησε καὶ πέτυχε ἡ ταξικὴ δικαιοσύνη τὴν καταδίκη τους. Σ' αὐτὴ τὴ σκευωρία ἐπαιξε πρῶτο ρόλο ὁ εἰσαγγελεὰς Σότσι πού ἔγινε πασίγνωστος μὲ τὴν ἀπαγωγή του ἀπὸ τίς «Κόκκινες Ταξιαρχίες» καὶ τίς ἐξαμολογήσεις του.

Ν.Α.Ρ. (Νοκ)ῆ Προλετάρι Ἀρμάτι

(— Ἐνοπλοὶ Ἡρωλεταριακοὶ Πορῆνες)

Μιὰ ἄλλη ὀργάνωση πολὺ συγγενικὴ μὲ τίς «Μπ. Ρ.», τῆς ΓΚΑΠ καὶ τὴν «22 Ὀκτώβρη». Λένε ὅτι ἡ μόνη διαφορὰ μὲ τίς «Κ.Τ.» εἶναι ὅτι τὰ μέλη τῶν «ΕΠΠ» στρατολογοῦνται μετὰ τῶν περὶ θωριακῶν στρωμάτων.

Οἱ ἄλλες ὀργανώσεις

Πέρα ἀπ' αὐτὲς τίς ὀργανώσεις πού ἀναφέραμε, στὸ χῶρος τῆς ἀντικαταδοστικῆς ἀρσενίας, μὲ περισσότερο ἢ λιγότερο μα-

οικό και μαρξιστικολενινιστικό προανατολισμό, θα βρούμε μια σειρά άλλες. Η LOTTA CONTINUA, το PDUP και η AVANGUARDIA OPERAIA είναι οι πιο σημαντικές. Όλες, όμως, αυτές μπαίνουν σιγά-σιγά στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι και άλλες βρίσκονται αντίθετες στην ανάλυση και στη μεθοδολογία δράσης των «Κόκκινων Ταξιαρχών», των «Ομάδων Αντάρτικης Δράσης» (GAP) και των NAP.

Το κύριο χαρακτηριστικό όλων των οργανώσεων που βρίσκονται στ' άριστερά του ΚΚΙ είναι ο μαρξιστικολενινιστικός τους χαρακτήρας τόσο στις δομές όσο και στις λειτουργίες τους. Φυσικά, άλλες τονίζουν το ένα ή το άλλο στοιχείο της μαρξιστικολενινιστικής θεωρίας και πρακτικής. Ο κεντρικός, όμως, πυρήνας της σύλληψής τους για την επανάσταση, για το σοσιαλισμό, για την επαναστατική οργάνωση και το ρόλο της είναι ο ίδιος. Πέρα από τις οργανώσεις που αναφέραμε μέχρι τώρα και που το κοινό τους χαρακτηριστικό είναι: έτι γεννήθηκαν από το εργατικό και φοιτητικό κίνημα του 1967 και ύστερα, υπάρχει και το αναρχικό ιταλικό Κίνημα που είναι ίσως το δυνατότερο σήμερα στην Ευρώπη.

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Το σημερινό αναρχικό κίνημα έχει βαθιά χωμένες τις ρίζες του στους ιστορικούς αγώνες του προλεταριάτου, του παρασιμένου και του τυραννικού αιώνα. Οδοιπορικά το σπέρμα του Αναρχισμού βρίσκεται στα πρώτα σοσιαλεπαναστατικά κινήματα της γύρας, τον καιρό της ίδρυσης της Α' Διεθνούς (1864).¹

Έχειν την εποχή οι εργαζόμενοι της χώρας χωρίζονταν σε δύο μεγάλες κατηγορίες: τους εξειδικευμένους εργαζόμενους (ύφαντουργούς, τυπογράφους και σιδηροδρομικούς) και στους

1) Στη Σικελία τον καιρό της Α' Διεθνούς, οι εργάτες ήταν συγκροτημένοι στις ονομαζόμενες «εργατικές δέσμες» (FASCI OPERAI) Αύτη άκριτως την ορολογία χρησιμοποίησε οργότερα ο Μουσολίνι όταν δημιούργησε τις δικές του ένοπλες ομάδες, ονομάζοντάς τις: μαχητικές ομάδες (FASCI DI COMBATTIMENTO), όντιγράφοντας μάλιστα και το χρώμα της σημαίας της Α' Διεθνής

άνειδίκευτους εργαζόμενους και βιοτέχνες (τραγκάρηδες, άρτοποιούς, ξενοδοχειακούς υπάλληλους, μεταλλωρύχους, μεταλλουργούς κ.λπ.). Οί μόν πρώτοι ήταν όργανωμένοι στους Έργατικούς Σύνδεσμούς, ένώ οί δεύτεροι στους Βιοτεχνικούς Σύνδεσμούς.

Άκριβώς αυτά τά προλεταριακά στρώματα είναι εκείνα πού συνιστούν τό Ίταλικό Παράρτημα τής Διεθνούς, πάνω σέ αντίεξουσιαστικές βάσεις. Τά μέλη του, αυτόσποκαλούνταν «Διεθνιστές» ή «Επαναστάτες Σοσιαλιστές».

Στή σύσταση του Ίταλικού παραρτήματος έπαιξαν σημαντικό ρόλο ό Μπακούνι και ό Κάρλο Καφιέρο (Αύγουστος 1871). ό όποιος σέ πρώτη φάση ήταν συνδεδεμένος με τον Μάρξ. Όταν έμιας ήρθε στην Ίταλία και αντίκρουσε τήν πραγματικότητα του τόπου, διαφώνησε με τίς πολιτικές προτάσεις των Μάρξ - Ένγκελς και βρίσκοντας τίς ιδέες του ταυτόσημες με τήν πρακτική του Μπακούνι, γίνεται ό πρώτος κήρυκας του άναρχισμού στην Ίταλία (Ίούνιος 1872).

Έκείνο τον καιρό γίνονται δυό έξεγέρσεις πού άποτυγχάνουν. Η μιά έγινε στή Μπολόνια (Αύγουστος 1874) και ή άλλη στην επαρχία Ματέζε τής Ν. Ίταλίας. Και οί δυό ήταν οργανωμένες από άναρχικούς και είχαν σκοπό τή γενίκευση τής επανάστασης.

Οί άναρχικοί άγωνιστές πού μέχρι τότε συμμετείχαν ένεργά σ' όλα τά συνέδρια, τίς εκδηλώσεις και τους άγώνες των εργαζόμενων, κάνουν και τό δικό τους Α΄ Πανιταλικό Συνέδριο (Ρίμινι: 1872).

Με τό κλείσιμο αυτής τής περιόδου, άνοίγει ή «τρομοκρατική» περίοδος του κινήματος, πού διαρκεί μέχρι τίς άρχές του 20ου αιώνα. Τά πιο σημαντικά έπεισόδια αυτής τής περιόδου είναι: Έκρηξη βόμβας στό Παλάτσο Μαρτσιλι του Μιλάνου (20.1.1893). Έκρηξη βόμβας στό Παλάτσο Μοντεσατόριο τής Ρώμης (8.3.1894). Δολοφονία του Προέδρου τής Γαλλικής Δημοκρατίας Σάντι Καρνό στή Λυών, από τον Ίταλό άναρχικό φούρναρη Ίερώνιμο Σάντε Καζέριο (24.4.1894). Άποτυχημένη άπόπειρα δολοφονίας του βασιλιά τής Ίταλίας Ούμπέρτου του Β΄, από τον Πιέτρο Άττιάπιτο (22.4.1897). Δολοφονία του Ούμπέρ-

του Β' στη Μόντσα, από τον αναρχικό ύφαντουργό Γκακετάνο Μπρέσι: από το Πράτο της Φλωρεντίας (28.7.1900).

Η επόμενη περίοδος (1900 - 1929), χαρακτηρίζεται από τον «επαναστατικό συνδικαλισμό» που θεμελιώθηκε στη Γαλλία από αναρχικούς εργάτες και ξεπλώθηκε κι επικράτησε σχεδόν σ' όληκληρη την Ευρώπη.

Το 1906, ή με ρεφορμιστικές τάσεις μερίδα των Έργατικών Κέντρων, κάτω απ' την επιρροή του Σοσιαλιστικού Κόμματος, ιδρύουν τη Γενική Συνομοσπονδία Έργασίας (C.G.L.). Αντίθετα, τα σοσιαλεπαναστατικών και αντιεξουσιαστικών τάσεων Έργατικά Κέντρα, δημιουργούν μια συντονιστική επιτροπή, την Έπιτροπή Άμεσης Δράσης.

Το 1912 ή Ε.Α.Δ. μετονομάζεται σε Ίταλική Συνδικαλιστική Ένωση, που τα μέλη της αυξάνονται δυο και περισσότερο σάν επιβεβαίωση της επαναστατικής συνδικαλιστικής ιδέας και πρακτικής. Με την ώριμυσή της ή USI παίρνει δυο και περισσότερο αναρχοσυνδικαλιστικό χαρακτήρα, ενώ αργότερα (1215), γραμμικτές της γίνεται ο αναρχικός Αριάντο Μπόργκι. Παράλληλα, νέα συνδικάτα μπαίνουν σ' αυτή, ενώ άλλα τείνουν να ταυτίσουν τη δική τους πρακτική με καίνη της USI, όπως το Συνδικάτο των Σιδηροδρομικών, ή Όμοσπονδία των Έργαζόμενων της Θάλασσας, ή Συνομοσπονδία Λιμενεργατών κ.λπ.

Η πρακτική της USI βασίζόταν στις παρακάτω αρχές: 1) Άμεση Δράση, 2) Άποχή από τον κοινοβουλευτισμό, 3) Αντιμικταρισμός, 4) Διεθνισμός, 5) Κοινωνικός και οικονομικός αγώνας με απολιτικό χαρακτήρα.

Παράλληλα και σχεδόν στις ίδιες βάσεις σταθεροποιείται το αναρχικό κίνημα (με τις εξειδικευμένες του οργανώσεις) σε ευρύτερα πλαίσια, συμπεριλαμβάνοντας όλες τις επιμέρους τάσεις (άτομικιστές, κομμουνιστές, αναρχικούς, αναρχοσυνδικαλιστές).

Κατά τη διάρκεια του Α' Παγκόσμιου πόλεμου παρατηρείται μια διάσπαση στο έσωτερικό της USI. Μερικοί τομείς της ήταν υπέρ της επέμβασης στον πόλεμο στο πλευρό των Άγγλο-Γάλλων. Οι υπόλοιποι τομείς της και ή πλειοψηφία των εργατών ήταν

έναντια στον πόλεμο και υπέρ της ταχτικής της αντιιμπεριαλιστικής προπαγάνδας. Τον αποκαλούμενο «επειδατισμό» είχαν ενστερνιστεί μερικά ρεύματα επαναστατών συνδικαλιστών καθώς και ο γενικός γραμματέας της 'Αλτσέστε ντε 'Αμπριε. Στο 'Εθνικό Συνέδριο της USI, που έγινε το 1915, πάρθηκε η απόφαση της αποκήρυξης των επειδατιστών και της απόδολής τους, ενώ επισφραγιζόταν επίσημα η πολιτική επιρροή του αναρχισμού καθώς η θέση του γενικού γραμματέα προσφέρονταν στον αναρχικό 'Αριάντο Μπόργκι. Με το τέλος του πολέμου, μπαίνουμε σε μια νέα φάση επαναστατικής πρακτικής, εκείνης της κατάληψης των εργοστασίων και της γης.

'Η κατάληψη των εργοστασίων και της γης από τους ακτήμονες, είναι έργο των πιο ριζοσπαστικών στοιχείων του προλεταριάτου. Οι πρώτες καταλήψεις γίνονται από αναρχικούς εργάτες στο Τορίνο και διαδίδονται σ' όλες τις βιομηχανικές περιοχές της 'Ιταλίας. Είναι η διετία 1920-21. Τότε ιδρύεται η 'Ιταλική 'Αναρχική 'Ενωση (U.A.I.) με πολλές χιλιάδες μέλη. 'Η U.A.I. φτάνει τις 500.000 μέλη, ενώ η νεοϊδρυμένη καθημερινή αναρχική εφημερίδα «Νέα 'Ανθρωπότητα» (ιδρύθηκε στις 26.2.1920) πουλάει καθημερινά μισό εκατομμύριο φύλλα.

'Η ρεφορμιστική CGL και το Σοσιαλιστικό Κόμμα τείνουν να στρώσουν τους εργάτες σε συμβιβασμό με την άστική τάξη. 'Ο 'Ερρίκο Μαλατέστα προειδοποιεί: «Δώσαμε την υπόδειξη της κατάληψης των εργοστασίων, και δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε αυτή την πρακτική, αλλιώς η εργατική τάξη θα χτυπηθεί και θα νικηθεί». 'Η 'Ιππος είπε ένας άλλος αναρχικός, ο Λουίτζι Φόμπρι, η άστική τάξη θα κάνει την «προληπτική αντεπανάσταση».

'Η «προληπτική αντεπανάσταση» δεν άργει να εκδηλωθεί: 'Ο φασισμός' χρηματοδοτούμενος από τους βιομήχανους, τους μεγαλοκτηματίες, την εκκλησία και υποστηριζόμενος από το Κράτος, χτυπά βίαια το επαναστατικό κίνημα. 'Η αντεπανάσταση γεννήθηκε στις αγροτικές περιοχές της Β. 'Ιταλίας, δηλαδή εκεί όπου είχε αρχίσει ο επαναστατικός αγώνας το Μάη του 1919: οι κτηματίες οργάνωσαν ομάδες από πληρωμένους εγκληματίες για να σπείρουν τον τρόμο στο κίνημα των χωρικών και αυτό

ήταν ή πρώτη συγγιή πού ό φασισιός έμφανιζόταν σάν τό άπό τής άστικής άντιδρασης. Τό φασιστικό κίνημα ιδρύθηκε τό Μάρτι τοῦ 1919 σάν σύλλογος πρώην πολεμιστών, μεταξύ τών όποίων ύπήρχαν πολλοί «έπειθετιστές» τής άριστερας. Όμως τότε δέν άποτελοῦσε μιά πραγματική δύναμη, άφού στίς έκλογές οι «ειαχητικές δέξιες» πήραν μόνο 5.000 ψήφους. Όμως τώρα, καθώς χρηματοδοτούταν από τούς μεγαλοακτημόνες και τούς κεφαλαιούχους τοῦ Βορρά και τοῦ Νότου, άρχιζε νά μεγαλώνει. Ό Μεγάλος Φόδος άρχιζε: νά ένοποιεί τή διαιρειμένη ιταλική άστική τάξη πού κοντά στά άλλο ήταν άοπλη μπροστά στην προοπτική τής προλεταριακής επανάστασης. Άλλά τά σφάλματα τών «εργατικών» κομμάτων ήταν στανταλιστικά: τό PSI (διαιρεινό στά δυό μέ μιά δεξιά πτέρυγα πού έλεγχε τά συνδικάτα έτοιμη ακόμα και για ένα κυβερνητικό συμβιβασμό μέ τήν άστική τάξη, και μιά άριστερή πτέρυγα, τούς αποκλούμενους «επιχειρηλιστές» επαναστάτες στίς λέξεις και τρομερά άναποφάστους στην πρακτική, και πού τό Γενάρη τοῦ 1921 θά ιδρυσουν τό PCDI) μέ μιά πλατιά λαϊκή βάση, ήταν πολύ άπασχολημένο μέ τά έσωτερικά του προβλήματα ώστε ν' άποτελέσει σημείο αναφοράς τοῦ επαναστατικού κινήματος. Τό «Παρτίτο Κομμουνίσα Ντ' Ιταλία» ακολουθοῦσε τή Μπορντιγιστική γραμμή (ό Α. Μπορντιγκα ήταν ό πρώτος γενικός γραμματέας τοῦ ΚΚΙ) δηλαδή τής «ιδεολογικής άγνότητας» προσδιορίζοντας ότι ό έχθρός ήταν ή σοσιαλδημοκρατία, άρνούμενο έτσι νά μπλέξει τά μέλη του σέ όποιαδήποτε δραστηριότητα πού δέν θά μπορούσε νά έλέγχεται άμεσα από τό Κόμμα. Οι άναρχικοί άρκετά ισχυροί, βρέθηκαν στην άνάγκη νά καλύψουν ένα πολιτικό κενό, πού ούτε ή USI ούτε ή F.A.I. ήταν έτοιμες νά αντιμετώπισουν. Οι άναρχικοί πολέμησαν, όπως πάντα, στίς πρώτες γραμμές τοῦ τσικκού άγώνα, αλλά φάνηκαν τρομερά άναποφάστοι, όταν οι περιστάσεις τούς έδωσαν τήν ευκαιρία, νά έλέγξουν και νά επηρεάσουν δολόκληρο τό εργατικό και άγροτικό κίνημα. Μπόρεσαν μονάχα νά δώσουν μιά πρακτική, αλλά σέ άτομικό επίπεδο και σέ τοπικιστικά πλαίσια, ύποστήριξη στους «Θαυραλέους τοῦ Λαού» (ένοπλοι άμυντικοί σχηματισμοί, δημιουργημένοι αὐθόρμητα από παλιούς πολεμιστές και εογάτες μέ σκοπό τή δραστική άντίσταση ένάντια στην

αυτονομία και στους φασίστες) και να ζητήσουν την ένωση από τη βάση που διωξή ήταν πλέον άργα για να πραγματοποιηθεί.

Έτσι άρχισε: ο «φασιστικός τρόμος», αφού η εργατική τάξη έχασε τη μάχη που έδωσε ενάντια στο φασισμό και στο φιλελεύθερο κράτος που προσπάθησε να χρησιμοποιήσει: το φασισμό σαν όπλο ενάντια στην εργατική τάξη και στο κατόπι να τον ξαναπορροφήσει. Όμως αυτή τη φορά λάθεψε και η ίδια η άρσουςα τάξη στους ύπολογισμούς της. Ο φασισμός δεν ήταν μόνο ναχά το φαινόμενο, παρόλο που στην αρχή θα μπορούσε να ερμηνευτεί έτσι, της μικροαστικής διαδικτικής βίας, αλλά ήταν μια νέα δψη της αστικής δικτατορίας την οποία ο λίγο αναπτυγμένος καπιταλισμός είχε ακόμα ανάγκη, για να χτυπήσει τον εργατικό ανταγωνισμό που ήταν ακόμα πολύ δυνατός για να ελεγχτεί με «δημοκρατικά» μέσα. Έπομένως, ο φασισμός παρουσιάζεται: σαν η άμηση δικτατορία του καπιταλισμού. Αυτό το πράγμα έγινε πολύ άργα αντιληπτό από το ΡCΔΙ, που ακολουθώντας τη γραμμή της Κομμουντέρν, ήταν απασχολημένο με την απαραίτητη, για αυτό, σοσιαλδημοκρατική φάση. Η εργατική δύναμη είχε εξασθενήσει: μετά από τόσους αγώνες χωρίς να μπορέσει να ξαναβρεί την παλιά της ισχύ. Η μεταπολεμική κρίση στην Ίταλία κατάληξε σε μια σύγκρουση για την επιδίωξη μ' ένα προλεταριάτο που προσπαθούσε ν' αντισταθεί αποσπώντας μάλιστα και σημαντικές νίκες (δπως στην Πάρμα, που η πόλη αντιστάθηκε για 20 μέρες στις φασιστικές επιθέσεις, αλλά που δε μπόρεσε να βρει ανάμεσα στις πρωτοπορίες —συμπεριλαμβανομένων των αναρχικών— τον απαραίτητο συντονισμό, ώστε η δύναμή του να μπορέσει να ξεφύγει από τα πλαίσια του ανώφελου ήρωισμού και ο ένοπλος επανστατικός αγώνας να βγει νικητής, μ'εξ και οι συνθήκες τουλάχιστο το 1919 - 20 το επιτρέπαν).

Κατά τη διάρκεια της φασιστικής είκοσαετίας (1924 - 44), πολλοί σύντροφοι δολοφονούνται, άλλοι περιορίζονται αυστηρά σε ήρημες ζώνες της χώρας ανήμποροι να πάρουν μέρος στους αγώνες της εποχής, ενώ άλλοι πήρχν τὰ θουνά και οργανώθηκαν στο αντίρτικο ή το δρόμο της έξορίας. Σύμφωνα με μια άμερικανική έκθεση, για την ένοπλη αντίσταση στην Ίταλία, οι ά-

ναρχικοί Ελεγχαν γύρω στις 35.000 περιζήτων. Καθαρά αναρχική οργάνωση υπήρχε μόνο μία. Άλλα πολλά ήγετικά στελέχη σε άλλες οργανώσεις ήταν μέλη πρώην αναρχικών οργανώσεων. Οι εξόριστοι ή αυτοεξόριστοι αναρχικοί κατάφυγαν κυρίως σε χώρες της Κεντρικής ή της Λατινικής Αμερικής (όπου ακόμα και σήμερα διαφαίνεται η ιδεολογική επίδραση στα αντίστοιχα αναρχικά κινήματα: Αργεντινή, Μεξικό, Βραζιλία κ.ά.) αλλά κυρίως στην εξεγερμένη Ισπανία την περίοδο 1936 - 39, όπου σύμφωνα με τους επώνυμους κατάλογους οι Ιταλοί αναρχικοί έφταναν γύρω στις 2.500 άτομα.

Μετά την πτώση του φασισμού στην Ιταλία, συνέρχεται το πρώτο εθνικό συνέδριο των Ιταλών αναρχικών, στην πόλη Καρράρα της Τοσκάνης (1945), όπου και ιδρύεται η Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία και γίνονται προσπάθειες για ν' αναασταθεί η USI. Άλλα οι συνθήκες έχουν αλλάξει. Το κίνημα είναι κουρασμένο. Την τελευταία εικοσαετία αποδεκατίστηκε χωρίς να μπορέσει ν' ανανεωθεί κι έτσι δεν μπορεί νά βρει την παλιά του επαναστατική όρμη. Όστόσο, οι αναρχικοί Ελεγχαν ακόμα πολλά Έργατικά Κέντρα και Έργατικά Σωματεία, και ακριβώς γι' αυτό θα γίνουν άργότερα πολλές βίαιες κριτικές λόγω του ότι δεν ανααστάθηκε η USI.

Άπό δω και πέρα το αναρχικό κίνημα δεν θ' αποκτήσει οδυσιαστική δύναμη και αίγλη παρά μόνο μετά από τη φοιτητική εξέγερση του 68 - 69 και την εργατική του 69 - 70. Με τον απόγχο των συνθημάτων του Γαλλικού Μάη '68 θα ξαναρθούν στο φως οι αναρχικοί, τυυτόχρονα με το ξέθραμμα των καρπών της Ισπανικής έμπειρίας πάνω στην αυτοδιαχείριση και στην αυτονομία, κι αυτών όμως αρκετά αλλαγμένων κάτω από τη μαρξιστική σκοπιά.

Θά ήταν σοβαρό λάθος νά περιγράψουμε και ν' αναλύσουμε τη σημερινή κατάσταση του αναρχικού κινήματος αρχίζοντας από τους αγώνες του 1968. Αυτό γιατί οι ρίζες του ξεσπάσματος του '68 βρίσκονται στην αρχή της δεκαετίας του '60 και γιατί το κύριο χαρακτηριστικό του Ιταλικού αναρχισμού είναι το ότι έχει δημιουργήσει μία μεγάλη παράδοση μέσα στην εργατική

τάξη και είναι δεμένος μαζί της με την πρακτική.

Ο κύκλος των αγώνων λοιπόν αρχίζει το 60. Πράγματι, από το 54-55 στις μεγάλες βιομηχανίες του Βορρά το προσέξ της παραγωγής αυτοματοποιείται σε καθολικό επίπεδο. Έτσι μειώνεται το κόστος της παραγωγής ή όποια συνεχίζει να αυξάνεται. Ταυτόχρονα και σε περιφερειακό επίπεδο, επέρχεται η διαίρεση της χώρας σε ζώνες βιομηχανικά προηγμένες και σε ζώνες υπανάπτυκτες και μετανάστευσης.

Αυτή η πρακτική προκάλεσε το φαινόμενο της περιφερειακής αναπτυξιακής ανισορροπίας, που θα γίνει το κύριο κίνητρο των εξεγέρσεων και των διεκδικήσεων των χρόνων 69-71. Στην περίοδο του αυτοματισμού της βιομηχανίας, παρατηρείται απ' τη μια μεριά η ανάπτυξη της αντιδραστικής δύναμης της Χριστιανικής Δημοκρατίας που άρχισε στηρίζεται σε μια μονολιθική βάση, σε καθαρά αμερικάνικες θέσεις και απ' την άλλη, μια εργατική τάξη που ύφίσταται τριμερές πολιτικές και οικονομικές πιέσεις. Οι συνειδήσεις των εργαζόμενων αισθάνονται άχρηστοι τους τελευταίους έρεθισμούς του αντάρτικου και τους συνδέουν με τις νέες συνθήκες της μηχανοποιημένης εκμετάλλευσης και αλλοτρίωσης. Το ξέσπασμα των αγώνων του 61 είναι η έμπρακτη απόδειξη των συνθηκών της καταπίεσης που επιπλέον εκφραζόταν και στα συνδικαλιστικά πλαίσια από τις ρεφορμιστικές δυνάμεις (PSI, PCI). "Αν αναλύσουμε βαθύτερα αυτούς τους αγώνες, θα διακρίνουμε καθαρά τον πολιτικό και το συνδικαλιστικό τους χαρακτήρα και κυρίως τον περιορισμό τους στις πόλεις με αναπτυγμένη μεγαλοβιομηχανία (Τζένοβα, Μιλάνο, Τορίνο). Είναι αναμφίβολο το γεγονός, ότι σ' αυτή τη φάση ξεσπούν αθόρυχα τα ρεφορμιστικά στοιχεία της εργατικής τάξης. Το Κράτος επίσης κατάφερε να περιορίσει τη γενίκευση της εξέγερσης περιορίζοντας την στις βορεινές περιοχές όπου ξεθύμανε κι αυτό χάρη στους ρεφορμιστές που για μια ακόμα φορά προσφέρθηκαν να γίνουν πυροσβέστες της επαναστατικής φλόγας. Βέβαια, για τούτη την ενέργειά τους ανταμείφθηκαν. Οι σοσιαλιστές πήραν μια μερίδα εξουσίας μπαίνοντας στη νέα κυβέρνηση κεντροαριστερού χαρακτήρα.

Ἀπὸ τὸ 63-65 ἀρχίζει: κίβλας νὰ παρουσιάζεται: τὸ φε-
νόμειο τῆς ἀνεργίας. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀρχίζει νὰ χρη-
σιμοποιεῖται τὸ πανεπιστήμιον ὡς διελκείδα ἀσφάλειας τῆς ἀνερ-
γίας. Ἐκατοντάδες χιλιάδες νέων τρέχουν στὰ πανεπιστήμια μὲ
τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ πτυχίον θὰ τοὺς δώσει δουλειά. Γιὰ νὰ μπορέ-
σουν νὰ ἐπιζήσουν, σπουδάζοντας, ὑποκαταλαμβάνονται μὲ μικρο-
δουλειές πού ὡστόσο δὲν ἀποδίνουν. Ἔτσι, δημιουργεῖται ὁ θε-
σιμὸς τῶν προλετάρων φοιτητῶν πού ἀριθμητικὰ εἶναι ἀρκετὰ
σεβαστός.

Οἱ φοιτητὲς εἶδαν τὸ πρόβλημά τους ἀπὸ πολιτικὴ καὶ κοι-
νωνικὴ σκοπιὰ καὶ ἀρχισαν ν' ἀντιδρῶν. Στὸ προχώρημά τους,
ἡ πάλη τους συνδέθηκε ἄμεσα μὲ τοὺς ἐργατικoὺς ἀγῶνες, καὶ τὸ
68-69 ἔφτασε σὲ πολὺ ψηλὰ ἐπίπεδα ἀγωνιστικότητος.

Ἀπὸ τὸ 68 καὶ μετὰ, στὴν Ἰταλία παρατηρεῖται ἡ σύγκρου-
ση ἀνάμεσα στὸν «καθυστερημένο» καπιταλισμὸ (μικρὴ καὶ με-
σαία βιομηχανία, μεγάλοι βιομήχανοι δεμένοι μὲ τὰ συμφέροντα
τῶν ΗΠΑ) καὶ στὸν «προηγμένο» καπιταλισμὸ κρατικοῦ μονο-
πωλιακοῦ χαρακτῆρα (ΦΙΑΤ, ΠΙΡΕΛΛΙ, ΕΝΙ, ΙΡΙ, ΜΟΝΤΕ-
ΝΤΙΣΟΝ κ.λπ.).

Αὐτὸς ὁ δεύτερος, ἀποτελεῖ ἄμεση ἀπειλὴ γιὰ τὸ ἀμερικάνι-
κο μονοπώλιον σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο μπαίνοντας σὲ ἄμεσο συναγω-
νισμὸ μ' αὐτὸ (ἢ ΦΙΑΤ μὲ τὴ ΦΟΡΝΤ, ἢ ΠΙΡΕΛΛΙ μὲ τὴ ΦΛΙ-
ΑΡΣΤΟΟΙΝ καὶ μὲ τίς μεγαλύτερες πετρελαιοπαραγωγικὲς βιο-
μηχανίες) καὶ ἀπειλώντας ν' ἀπορροφήσει βαθμιαίᾳ τὴ μικρὴ καὶ
μεσαία βιομηχανία, θὰ προκαλέσει τὴν ἀποτυχία τοῦ ἀμερικάνικο
μονοπώλιου στὴν εὐρωπαϊκὴ, τουλάχιστον, ἀγορά. Ἡ ὑπόγεια αὐ-
τῆ ἀντίθεση ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐκδηλῆ καθὼς παρουσιάζονται
δύο ἀντίπλα στρατόπεδα: ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά οἱ «ἀντιδραστικοί»
(δούλοι τοῦ ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμοῦ καὶ σύμμαχοι: τῆς φασι-
στικῆς Ἑλλάδος) καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ «ρεφορμιστές». Αὐτοὶ βα-
ρυστημένοι ἀπ' τὴν ἀμερικάνικη ἐξάρτηση, ἀπὸ τὸ ἀμερικάνικο
κεφάλαιο πού γίνεται ἡ αἰτία νὰ πληρώνουν αὐτοὶ τοὺς πολέ-
μους τοῦ (Βιέτ-Νάμ, Μέση Ἀνατολή), στὴν οὐσία θέλει ν' ἀπο-
κτῆσει τὴν ἀνεξαρτησία του καὶ νὰ ἐπιβάλλει τὸ δικό του σύστημα
ἐκμετάλλευσης, ἐπιφανειακὰ πρὸ δημοκρατικὸ μὰ στὴν οὐσία πρὸ
δρθολογιστικὸ.

Ἡ CIA ἀρχίζει νὰ καταστρώνει τὰ σχέδιά της. Βασικοί της συνεργάτες είναι ἡ SID (Ἰταλικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν), τὸ νεοφασιστικὸ Κόμμα MSI, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ΚΥΠ στὴν ὁποία δίνεται ἡ ἐπεξεργασία καὶ προετοιμασία τοῦ πραξικοπήματος πού θὰ βάλει τὰ πράγματα στὴ θέση τους... Δυὸ ἦσαν οἱ κύριοι στόχοι πού ἔπρεπε νὰ ἐπιτευχθοῦν: 1) Νὰ σταματήσει τὸ προτσές τοῦ ὀρθολογισμοῦ τῆς μεγαλοβιομηχανίας, πού ἐπιτελοῦνταν χάρις στὴν ὑποστήριξη τῆς ἐπίσημης ἀριστερᾶς (τὸ PCI καὶ τὸ PSI παρουσιάζονταν ὡς οἱ ἐγγυητές τῆς διατήρησης τῆς τάξης, τῆς νομιμότητας καὶ τῆς ἀνάπτυξης τῆς παραγωγικότητας στὶς μεγαλοβιομηχανικὲς περιοχὲς) ἀποφεύγοντας ἔτσι τὴν ἔγερση τῆς μεσαίας καὶ τῆς μικρῆς βιομηχανίας. 2) Νὰ χτυπήσει τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα πού ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δυνάμωνε ὀλο καὶ περισσότερο.

Ὅταν τὸ 67 στὴν Ἑλλάδα ἐγινε τὸ πραξικόπημα, εἶχαν προηγηθεῖ μιὰ σειρά ἀπὸ «τσιμποτάξ» σὲ βάρος τοῦ στρατοῦ καὶ εἶχαν ἐκτραγεῖ μιὰ σειρά ἀπὸ «μυστηριώδεις» θόμβες σὲ δημόσια κτίρια. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες ἀποδόθηκαν στοὺς ἐκτὸς νόμου κομμουνιστὲς στὴν προσπάθειά τους ν' ἀντρέψουν τὸ καθεστῶς. Τὸ σχέδιο τῆς ΚΥΠ ἦταν ὀλόθριο μὲ μιὰ μονάχα ἀλλαγὴ: τὸ θύμα τῆς πλεκτάνης. Τὸ PCI εἶναι νόμιμο. Ἀντίθετα, μὲ τὴ ρεφορμιστικὴ γραμμὴ τοῦ βοηθᾶει τὸ Κράτος νὰ ξεπεράσει τὴν κρίση, ἐνῶ τὰ μέλη του εἶναι νόμιμοι πολῖτες πού δὲν χαρακτηρίζονται γιὰ ἀνατρεπτικὴ δράση. Ἰδανικὸ θύμα γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴ, εἶναι οἱ ἀναρχικοί. Σὰν ἐξωκοινοβουλευτικὴ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωσι μὲ πλούσιο παρελθὸν καὶ παράδοση ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, ἔτσι ἀδύνατο ὅπως εἶναι σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, παρουσιάζει ὅλα τὰ στοιχεῖα πού χρειάζονται γιὰ ν' ἀποτελέσει τὸ ἐξίλασθῆρι θύμα προκειμένου νὰ πετύχει τὸ πραξικόπημα.

Ἔτσι τὸ ἐξάμηνο Αὐγούστου — Δεκέμβρι 1969 μπαίνει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο μὲ συμμετοχὴ τῆς CIA, ΚΥΠ, SID (Ἰταλικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν), καὶ στελεχῶν τοῦ ἰταλικοῦ νεοφασιστικοῦ κόμματος MSI — DN (Ἰταλικὸ Κοινωνικὸ Κίνημα — Ἑθνικὴ Δεξιὰ).

Στὸ «ἐξάμηνο τοῦ τρόμου», κατὰ μέσο θρο. ἔσκαγε μιὰ βόμβα

ανά δέκα ώρες. Τα περιοδικά της δεξιάς καθώς και ο ήμερησιος τύπος, άρχισαν να μιλοϋν γενικά και άόριστα περι κατάστασης «άναρχίας», ενώ άργότερα σχολίαζαν ότι ή Ίταλία ήταν προορισμένη να υποκείφει στις σκοτεινές δυνάμεις κάτω από τὸ καθεστώς τοϋ δυναμίτη. Τήν περίοδο αϋτή παρατηροϋνται συχνά ταξίδια πολλών νεοφασιστών στην Ελλάδα των συνταγματαρχών. Όπως των Τζιουζέπε Σκιρίντζι, Μάριο Μερλίνο, Τζιζέ Μπαρμπέρα, Άλντο Πάρντο και άλλων. Είναι επίσης βέβαιο, ότι ή Νάπολι ήταν τόπος παράδοσης όπλων από τούς Έλληνες για τις παραστρατιωτικές νεοφασιστικές οργανώσεις της Νότιας Ίταλίας. Άκόμα ξέρουμε, ότι για την εκπαίδευση τέτοιων μονάδων, είχε παραχωρηθεί από τούς συνταγματάρχες ειδικός χώρος στην Ελλάδα, όπως και κρυφύγετο σε όρισμένους τοϋ καταζητούνταν από τὸ Ίταλικό Κράτος για δυναμιτιστικές ενέργειες. Τήν ίδια περίοδο, στη Ρώμη και σε άλλες πόλεις τοϋ Νότου, ανοίγουν άναρχικά κέντρα και έδρες οι όποιες έχουν προωθηθεί από νεοφασιστες και έχουν σκοπό να διευκολύνουν τή διεξόδυση των χερσιόδων και άλλων παρακρατικών στοιχείων στο άναρχικό περιβάλλον, ώστε να γίνει δυνατή ή εύρεση «άποδεικτικών και καταδικαστικών» τεκμηρίων σε βάρος μελών των άναρχικών οργανώσεων.

Τά κυριότερα γεγονότα κατά τὸ εξάμηνο αϋτό είναι: τὰ έξής: 1) Τὸν Αϋγουστο τοϋ 69 μιὰ σειρά από έκρηξεις σε τραίνα τοϋ μεταφέρουν κυρίως μετανάστες από τή Νότια Ίταλία. 2) Στις 25 Άπριλη 69: α) Στο περίπτερο της ΦΙΑΤ στη διεθνή έκθεση τοϋ Μιλάνου σκάει μιὰ βόμβα, β) Στόν κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό τοϋ Μιλάνου σκάει άλλη μιὰ βόμβα. Συνολικά τραυματίζονται αρκετοί περαστικοί, αλλά δέν υπάρχει κανένας νεκρός. 3) Στις 12 Δεκέμβρη 1969: Α) Στη Ρώμη: α) έκρηξη βόμβας στο «Άλτάρε Ντέλλα Πάτρια» («Άγνωστος Στρατιώτης») —2 τραυματίες, β) έκρηξη βόμβας στην Έθνηκή Τράπεζα Έργασίας —13 τραυματίες. Β) Στο Μιλάνο: έκρηξη βόμβας στην Έθνηκή Άγροτική Τράπεζα —16 νεκροί και 90 τραυματίες.

Τὸ κλίμα είναι πραγματικά ήλεκτριζμένο. Τά ιταλικά πε-

ριοδικά γράφουν ότι στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας δεν μένει πια να καταλύσει τη βουλή και να κηρύξει στρατιωτικό νόμο. Το προσχεδιασμένο πραξικόπημα έπρεπε να γίνει στις 20 περιπου του Δεκεμβρη. Πραγματικά, οι φασιστικές οργανώσεις μόλιζαν φέγγι - βολάν με τη φράση: «Φτάνει πια με την αναρχική τρομοκρατία». Το δεξιό περιοδικό EPOCA βγαίνει στην κυκλοφορία με το εξώφυλλό του τυπωμένο στα έθνικά Ιταλικά χρώματα. Στις 10 Δεκεμβρη το περιοδικό DER SPIEGEL αναφέρει ότι οι Ιταλοί νεοφασίστες όπλιζονται στα πλαίσια της προετοιμασίας τους για μιá ένοπλη σύρραξη.

Στις 7 Δεκεμβρη οι άγγλικές εφημερίδες THE OBSERVER και THE GUARDIAN χτυπούν το κουδούνι του συναγερμού, ύπονώντας στρατιωτικό πραξικόπημα. Την ίδια ημερομηνία και μέσω του THE OBSERVER, δημοσιεύεται ή περίφημη, έκθεση του έλληνικού ύπουργείου εξωτερικών προς την έλληνική πρεσβεία της Ρώμης, και με την όποία αποκαλύπτεται ότι ή δυναμιστική ενέργεια της 25 Απριλη 69 ήταν σχεδιασμένη από την έλληνική κυβέρνηση.

Ο Άγγλος δημοσιογράφος Λέσλι Φίνερ, στη δίκη που ή ακολουθήσει, θα ύποστηρίξει την αυθεντικότητα του ντοκουμέντου και την απόλυτη ταύτισή του με τις πραγματικές σχέσεις των Ιταλών νεοφασιστών και στρατιωτικών με τους Έλληνες φασίστες. Στο ντοκουμέντο του αυτό γίνεται πλήρης αναφορά πάνω στις συμφωνίες που είχαν κλείσει οι δυο μεριές και που είχαν σαν μελλοντικό σκοπό τη «δημιουργία μυστικών συνδέσμων» στους κόλπους της Ιταλικής άστυνομίας, χωροφυλακής και του Ιταλικού στρατού που θα έπαιζαν τον ίδιο ρόλο που έπαιξε ή ΕΣΑ στην προπαρασκευαστική φάση της «έπανάστασης» των συνταγματαρχών.

Με τις βόμβες της 12-12-69 ολοκληρώνεται ή «σφαγή του Κράτους» που κατέληξε σ' ένα φοβερό κυνηγητό έναντιον των αναρχικών.

Οι χαφιέδες και οι παρακρατικοί κάρφωναν αναρχικούς που συλλαμβάνονταν και «άνακρίνονταν» στα γραφεία της άστυνομίας που προσπαθούσε να τους αποσπάσει «όμιολογίες» και «καταθέ-

σεις» με όλα τὰ θεμιτά και ἀθέμιτα μέσα. Γίνονταν ἐφοδοί στα γραφεία τῶν ἀναρχικῶν πού κατόπιν ἐκλειναν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Πολλοί πιάστηκαν και κατηγορήθηκαν γιὰ συμμετοχή σὲ δυναμιτιστικές ἐνέργειες. Ὁ Βαλπρέντα γιὰ τὶς ἐκρήξεις στὴ Ρώμη και ὁ Γκ. Πινέλλι γιὰ τὶς βόμβες τοῦ Μιλάνου πού σκάσαν στὶς 12.12. Ὁ Πινέλλι τελικὰ ἐξοντώθηκε με χτύπημα καρατέ και κατόπιν ἐκπαρθυρώθηκε ἀπὸ τὸν τέταρτο δροσο τῆς Γενικῆς Ἀσφάλειας τοῦ Μιλάνου. Ἡ ἐπίσημη ἐκδοχή ἦταν ἔτι αὐτοκτόνησε μιὰς και τὰ στοιχεῖα πού εἶχε σὲ βάρος του ἢ ἀστυνομιά ἦταν συγκριπτικά. Ἔτσι ἡ «αὐτοκτονία» του, σύμφωνα με τὴν ἀστυνομία, ἦταν ἡ ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς του.

Ἄσοι ἀξιοπίστοι μάρτυρες ἔτυχε νὰ εἶδαν ἢ νὰ ξέρουν πολ- λά, ἢ «ἐξαφανίστηκαν» και ἀργότερα «βρέθηκαν» νεκροί, ἢ κλει- στηκαν σὲ φρενοκομεία σὰν παράφρονες. Ἡ χοντροκομιμένη ὁμι- «αὐτοκτονία» τοῦ Πινέλλι στὶς 15.12 και διάφορα ἄλλα περιστα- τικά ἔδωσαν στὴν κοινὴ γνώμη νὰ καταλάβει ὅτι οἱ βόμβες ἦταν βαλμένες ἀπὸ αὐτοὺς πού ἤθελαν νὰ κάνουν και τὸ πραξικόπημα, τὸ ὁποῖο τελικὰ ἀποφεύχτηκε χάρη στὴν κινητοποίηση ἀντιπλη- ροφόρησης πού ἔκαναν οἱ ἐξωκοινοβουλευτικές ὀργανώσεις και κυρίως οἱ ἀναρχικοί, πού κατάφεραν νὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἦταν οἱ «βαρβιστές».

Ὅμως, σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια ἀκριβῶς τῆς ἀντιπληροφό- ρησης ὑπῆρξαν και πάλι θύματα. Τέσσερις, πού ἐρευνούσαν γιὰ τὴν ὑπόθεση Πινέλλι, σκοτώθηκαν σὲ αὐτοκινητιστικὸ «δυστύ- χημα» καθὼς ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα φορτηγὸ πού προπορεύονταν με σθητὰ τὰ φῶτα. Ὁ ὀδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ ἦταν ἕνας νεοφασίστας ἀπὸ τὸ Σαλέρνο. Ἐνας ἄλλος ἀναρχικός, ἀπὸ τὸ Σαλέρνο, ὁ Γκ. Μαρῖνι, ἀνάλαβε νὰ βρεῖ στοιχεῖα γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ και πολλές φορές με τηλεφωνήματα ἀπειλήθηκε ἢ ζήτη τοῦ. Ὅταν μιὰ ομάδα νεοφασιστῶν τοῦ ἐπιτέθηκε με μαχαίρια, σὲ νόμιμη ἔ- μμνα σκότωσε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς και καταδικάστηκε σὲ 12 χρόνια φυλακή. (Ἀρχικά ἦταν 25 και μετὰ τὴν ἔφεση ἔγιναν 12).

Εἰδικὰ αὐτὴ ἡ περιπέτεια τοῦ πραξικόπηματος στοίχισε ἀ- κριβὰ στὸ ἀναρχικὸ κίνημα πού βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη κατά- σταση.

Σήμερα (1976) και μετά από τόσες εμπειρίες και αγώνες, εξακολουθεί να θρα άκόμε, αλλά έχει χάσει την παλιά του δύναμη. Όμως δέν έχασε τὸ κύριο χαρακτηριστικό του: νά είναι πάντοτε ένα κίνημα βίας πὸ στηρίζεται κυρίως στους ἐργάτες, στους προλετάριους και τούς ὑποπρολετάριους. Ὑπάρχει, βέβαια, τὸ φοιτητικό ρεύμα, ἀπόηχος τοῦ γαλλικοῦ Μάη 68, όμως παραμένει ένα ταξικό κίνημα μὲ γερές ἱεολογικές καὶ πρακτικές βάσεις.

Πέρα ἀπὸ τις ὁμοσπονδίες πὸ ὑπάρχουν καὶ πὸ συγκεντρώνουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀναρχικῶν, ὑπάρχουν πάρα πολλά γκρουπ καὶ ομάδες πὸ ἀγωνίζονται στὸ χῶρο πὸ ζοῦν καὶ ἐργάζονται. Βγάζουν τὰ φυλλάδια καὶ τις ἐφημερίδες τους πὸ ἀναφέρονται στους ἀγῶνες στὶς γειτονίες καὶ στὶς φάμπρικες.

Σήμερα πὸ τὸ κομμουνιστικό κόμμα Ἰταλίας ἔχει ἀναλάβει τὴ διαχείριση τῆς κρίσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Ἰταλία καὶ κάνει λόγο γιὰ «ὑπερταξισμό» ἐξασκώντας πιέσεις στους ἐξεγερμένους ἐργάτες καὶ ἀναγκάζοντάς τους νά συμβιβαστοῦν μὲ τ' ἀφεντικά, οἱ ἀναρχικές θέσεις πάνω στὴν αὐτονομία καὶ στὴν ἐργατική καὶ προλεταριακή αὐτοδιαχείριση γίνονται ἔλο καὶ πὸ ἐπίκαιρες καὶ ἀποδεκτές ἀπὸ τὴν ἐργατική τάξη πὸ δέν παραδέχεται τὸν «ἱστορικό συμβιβασμό».

Ὅπως λένε οἱ ἴδιοι: οἱ μαρξιστές ἐργάτες πὸ δέν παραδέχονται τὴν πολιτική τοῦ ΚΚΙ «τὸ κόμμα αὐτὸ θά γίνει ὁ νεκροθάφτης τῆς ἰταλικῆς ἐργατικῆς τάξης».

Σήμερα στὴν Ἰταλία σὲ ἐπίπεδο μαζικό καὶ ὀργανιστικό ὑπάρχουν οἱ ἐξῆς ἀναρχικές ὀργανώσεις:

1) F. A. I. (Ἰταλικὴ Ἀναρχικὴ Ὁμοσπονδία).

Εἶναι ἡ πὸ γνωστὴ ἀναρχικὴ ὀργάνωση λόγω παράδοσης ἀλλὰ καὶ λόγω δυναμικοῦ. Συγκεντρώνει τούς περισσότερους ἀναρχικούς στὶς γραμμές της. Οἱ ομάδες της, περιοδικὰ ἀναλαμβάνουν τὴν ἐκδοση τῆς ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδας (πὸ ἔχει 56 χρόνια ἱστορία) UMANITA NOVA («Νέα Ἀνθρωπότητα»), πὸ βγαίνει σὲ 11.000 - 13.000 φύλλα τὴ βδομάδα.

Ἡ FAI τείνει νά ἐμπλέξει πολλὲς φορές τούς στρατευμένους

αναρχικούς από τα πάνω προς τα κάτω, με την έννοια ότι κατέχοντας τα μέσα για πληροφόρηση και αντιπληροφόρηση αναγκάζει έμμεσα τους στρατευμένους αναρχικούς να τη χρησιμοποιούν σε σημείο αναφοράς, μαζί και κοντά σε' άλλα έχει στις πλάτες της μια τόσο μεγάλη παράδοση.

Τελευταία αποφασίστηκε ν' ανέβει το νούμερο των φύλλων που τυπώνει ή «U. N.» σε 30.000 φύλλα, γιατί αυξήθηκε η ζήτηση του έντυπου. Ο χαρακτήρας της FAI είναι: Αναρχοσυνδικαλιστικός.

2) G. A. F. (Ομίσπονδες Αναρχικές Ομάδες).

Οι ομάδες αυτές βρίσκονται κυρίως στο Μιλάνο και στο Τορίνο. Αποτελούνται κυρίως από νεαρούς εργαζόμενους αναρχικούς που δρούν πολιτικά στους τόπους όπου εργάζονται.

Έχουν την πολιτική διαχείριση της μηνιαίας αναρχικής επιθεώρησης (A) (10.000 - 13.000 φύλλα) και τον έκδοτικό κύκλο ANTISTATO («Αντικράτος»). Επίσης από το Γενάρη του 1976 ίδρυσαν το Κέντρο Αναρχικών Ντακουιμένων.

Ίδεολογικά είναι υπεραξικοί, δηλαδή παραδέχονται τις πολιτικές συμμαχίες με άλλες τάξεις πέρα από την άμεσα ενδιαφερόμενη εργατική τάξη.

3) G. I. A. (Ομάδες Αναρχικής Πρωτοδουλίας). Σ' αυτές τις ομάδες που 'να: σπαρμένες σ' όλη την Ίταλία βρίσκονται σε πλειοψηφία οι γέροντες αναρχικοί που ονειρεύονται τις εξεγέρσεις της Μπολώνιας και της Ανκόνας, από την περίοδο που ζούσε ακόμα ο Μαλατέσκα και ο Μπακούιν. Κυρίως χαρακτηρίζονται από τα άτομικιστικά στοιχεία του Αναρχισμού.

4) O. R. A. (Επαναστατική Αναρχική Οργάνωση).

Πρώην O.A.P. (Αναρχική Οργάνωση της Πούλιας, Μπάρι κ.λπ.). Είναι το πιο ζωντανό παράδειγμα της αναρχικής ιδέας και πρακτικής εφαρμογής αυτή τη στιγμή στην Ίταλία. Είναι οι λεγόμενοι «πλατφορμιστές», δηλαδή αυτοί που έχουν δεχτεί μερικά και εφαρμόζουν την οργανωτική πλατφόρμα των Μάγχο και Άρσινωθ. Συναφείς μαζί τους είναι οι Αναρχικές Οργανώσεις στις Μάρκες και της Σικελίας, όπου είναι: μεγάλος ο άγροτικός χαρακτήρας καθώς και το στοιχείο της μετανάστευσης.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς σπαρμένες σ' ὅλη τὴν Ἰταλία Ἐπιτροπές Ἀναρχικῶν Ἐργαζόμενων, πού ἔχουν συνολικά ἀρκετὴ δύναμη.

Ἀκόμα καὶ σήμερα, ὅπως εἰπώθηκε καὶ πρωτύτερα, τὸ ἀναρχικὸ κίνημα ἔμεινε πάντα δεμένο στὴ βάση.

Ἔτσι, πέρα ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις πού ἔχουν προαναφερθεῖ ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ἡ ὑπαρξὴ πολλῶν ἀναρχικῶν ὁμάδων πού δουλεύουν πολιτικὰ στοὺς χώρους τῆς δουλειᾶς τους ἢ στὶς προλεταριακὲς συνοικίες ὅπου ζοῦν. Ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητές τους, αὐτὲς οἱ ὁμάδες βγάζουν πολυγραφημένα φυλλάδια, ἐδομαδιαία περιοδικά, μανιφέστα κ.λπ. πού ἐξασκοῦν μεγάλη ἐπιρροή μᾶς καὶ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐργάτες. Ὅλοι οἱ ἀναρχικοὶ σχεδὸν ἐπιμεταίουν πολιτικὰ στὶς ἐργατικὲς συνμοσπονδίες ὅπου μέσα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ σύγκρουση στὴ σημερινὴ περίοδο κάνουν πῶς φανερό τὸ χάος πού ἔχει δημιουργηθεῖ ἀνάμεσα στὴν κορυφὴ καὶ στὴ βάση τοῦ PCI κυρίως ὕστερα ἀπὸ τὸν «ἱστορικὸ συμβιβασμό».

Ἡ κατάσταση ὅπως ἔχει σήμερα, εἶναι πῶς εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς ἀναρχικοὺς καὶ τὴν προπαγάνδα τους, διὼς τοὺς ἔχει προσθεθεῖ ἓνα μεγάλο ἐμπόδιο, ἀκριβῶς τὸ ἴδιο γιὰ ὅλη τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά: τὸ PCI, πού ἐγγυόμενο τὴν τάξη καὶ τὴν ἀσφάλεια στὴ Χριστιανοδημοκρατία λειτουργεῖ σὰν δευτέρη ἀστυνομία.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς σπαρμένες σ' ὅλη τὴν Ἰταλία Ἐπιτροπές Ἀναρχικῶν Ἐργαζόμενων, πού ἔχουν συνολικά ἀρκετὴ δύναμη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) MAX NETTLAU: BAKUNIN E L INTERNAZIONALE IN ITALIA.
- 2) MAX NETTLAU: BREVE STORIA DELL ANARCHISMO
- 3) DANIEL GUERIN· NE DIO NE PADRONE
- 4) DANIEL GUERIN: 'Ο άναρχισμός (άπό τή θεωρία στή πράξη)
- 5) ERRICO MALATESTA: PAGINE DI LOTTA QUOTIDIANA
- 6) GEORGE WOODCOCK L' ANARCHIA (STORIA DELLE IDEE E DEI MOVIMENTI LIBERTARI).
- 7) PIER CARLO MASINI. STORIA DEGLI ANARCHICI ITALIANI
- 6) LUIGI FABBRI: LA CONTRORIVOLUZIONE PREVENTIVA.
- 9) Διαφόρων συγγραφέων: LA STRAGE DI STATO (έκδόσεις SAMONA E SAVELLI)
- 10) MARCO SASSANO PINELLI. UN SUICIDIO DI STATO
- 11) ALESSANDRO COLETTI: ANARCHICI E GUESTORI
- 12) 'Αναρχική έπιτραπή «G MARINI» Φλωρεντίας· SESCAMPI DAI FASCISTI CI PENSA LO STATO
- 13) CORRADO STAJANO: IL SOVVERSIVO.
- 14) G BOSIO LA GRANDE PAURA.
- 15) R. DEL CARRIA· PROLETARI SENZA RIVOLUZIONE
- 16) S ZAVOLI· NASCITA DI UNA DITTATURA
- 17) MARINI LIBERO Φυλλάδια άντιπληροφόρησης για τάν G MARINI έκδαμένο στή PISTOIA από τά GRUPPI ANARCHICI TOSCANI, Μάης 1974
- 18) LIBERTA PER MARINI· Φυλλάδιο άντιπληροφόρησης, συμπλήρωμα στήν έφημερίδα UMANITA NOVA, N. 42, 1973 Νοέμβρη
- 19) LA STRAGE DI STATO VOLUTA DAI PADRONI: Έφημερίδα UMANITA NOVA, φύλλο N 35, 1971, αφιέρωμα πάνω στήν ύπόθεση ταυ θάνατου ταυ άναρχικαυ G PINELLI

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΣΑΝ

1. **ΒΙΛΧΕΛΜ ΡΑΪΧ** *Οι Ρίζες της Σεξουαλικής Καταπίεσης*
2. **ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ '75** *Έργατική Έξοσσία ή Κρατικός Καπιταλισμός;*
3. **ΠΕΤΡΟΥ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ** *Πρός τους Νέους*
4. **ΗΛΙΑ ΠΟΛΙΤΗ** — 273^ο C — **ΤΙ**; *άντεργκράσνι κόμιξ*
5. **ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ** *Η Παρισινή Κομμούνια και η Ίδέα του Κράτους*
6. **ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΡΟΚΕΡ** *Άναρχισμός και Άναρχοσυνδικαλισμός*
7. **ΛΑΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ** *Το Άναρχικό Κίνημα στην Κίνα*
8. **ΠΙΕΡ - ΖΟΖΕΦ ΠΡΟΥΝΤΟΝ** *Ίδιοκτησία και Έπανάσταση*
9. **Ε. ΡΗΝΤ** — **Ε ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ** *Ό Μέθος της Μητρότητας*
10. **ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΟΝ ΜΠΕΝΤΙΤ** *Το Μεγάλο Παζάρι*
11. **Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ** — **Κ. ΓΟΥΩΡΝΤ** *Αέθορμητισμός και Όργάνωση*
12. **ΛΑΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ, ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ**: *Το Έπανάστατικό Κίνημα στην Εδρώπη 1946 - 1976*

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΥΝΤΟΜΑ

- ΒΙΛΧΕΛΜ ΡΑΪΧ** *Η Πάλη των Τάξεων και η Ψοχανάλωση*
Β. ΡΑΪΧ — **Σ. ΦΡΟΥΝΤ** *Το Ξεπέρασμα του Οιδιπόδεισος Συμπλέγματος*
ΚΑΡΛΟ ΚΑΦΙΕΡΟ *Σένοψη του «Κεφαλαίου» του Μάρξ*
ΛΑΜΠΕΡ ΚΑΜΥ *Καταπίεση και Έξέγερση*

ΟΜΑΔΑ 1ης ΜΑΗ

ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

GARI

GAP

NAP

MIL

ΚΙΝΗΜΑ 2ας ΙΟΥΝΗ

ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ

ΔΡΧ 100